

SVJETSKI BESTSELER

Sebastian Fitzek

TERAPIJA

vbia

ROMAN

BEZ SVJEDOKA.
BEZ TRAGA.
BEZ TIJELA.

Sebastian Fitzek Terapija

Psihološki triler

naslov izvornika: Sebastian Fitzek THERAPY

copyright © 2006 Knaur Taschenbuch, Munich, Germany

TAJNA ĆE BITI RAZOTKRIVENA!

Ovaj fascinantni psihološki triler mladog berlinskog pisca i novinara Sebastiana Fitzeka iz sasvim je razumljivih razloga uzburkao Njemačku, te je iz barem dvaju razloga noćima držao budnom. Njegova je furiozna spirala košmarnih događaja ispriповijedana toliko dinamično i vješto da je roman teško ispustiti iz ruku, a jednom kada je čitanje gotovo, teško ga je zaboraviti: ta nam potresna priča otkriva kompleksnu slagalicu mraka, čiji se barem pokoji dio krije u svakom od nas.

Glavni lik ugledni je berlinski psihijatar koji prolazi kroz zastrašujuću, no sasvim realnu i svakodnevnu noćnu moru: njegova kći, koja pati od brojnih i ne sasvim objašnjivih bolesti, nestaje. Policija, nadležne službe, a ni otac svojim potpunim angažmanom ne mogu ući u trag djevojčici.

Očajni se otac odaje depresiji i piću, što ga odvodi u mentalna stanja na kakva je sam itekako navikao, samo s druge strane stola u svojoj ordinaciji. Naš se (anti)junak mora suočiti s činjenicom da sada o njemu ovise dva de facto izgubljena života: onaj njegove kćeri i njegov vlastiti. Gotovo je nemoguće, sve do posljednjih redaka, predvidjeti kako ova napeta priča završava...

Ono što pri obavljanju svojega posla,
pa i inače u ophođenju s ljudima budem vidio i čuo,
ako se ne bude javno smjelo znati,
prešutjet ću i zadržati za sebe kao tajnu.

iz Hipokratove zakletve

Pokaži mi svoje prijatelje i reći ću ti tko si.

poslovica

Prolog

NAKON ŠTO JE PROTEKLO POLA SATA, znao je da svoju kćer nikada više neće vidjeti. Ona je otvorila vrata, okrenula se još jedanput nakratko k njemu, pa otišla unutra k starcu. Ali Josephine, njegova mala dvanaestogodišnja kći, nikada više neće odatle izaći. Bio je sasvim siguran u to. Nikada više on neće vidjeti njezin sjajan osmijeh dok je bude nosio u krevetić. Nikada više neće ugaziti šarenu svjetiljku na njezinu noćnom ormariću kada ona bude sklopila oči na počinak. I nikada ga više njezini užasni krikovi neće usred noći trgnuti iz sna.

Ta izvjesnost pogodila ga je silinom snažnog sudara u kojem jedan automobil straga nalijeće na drugi.

Kada se pridigao, njegovo tijelo htjede ostati posjednuto na klimavom plastičnom stolcu. Ne bi ga bilo osobito začudilo ni da su mu u tom trenutku pokleknule noge. Da se bar srušio i ostao ležati na dotrajalu parketu u čekaonici. Točno između jedre domačice sa psorijazom i niskog stolića prekrivenog zastarjelim ilustriranim revijama. Ali milost nesvjestice nije mu bila ukazana. Ostao je pri punoj svijesti.

*Pacijenti se NE primaju prema vremenu njihova dolaska,
već prema ŽURNOSTI*

Ploča s upozorenjem na bijelim, kožom presvučenim vratima alergološke ordinacije rastvori se pred njegovim očima.

Dr. Grohlke bio je obiteljski prijatelj i liječnik broj dvadeset i dva. Viktor Larenz napravio je popis i na njemu križao imena. Dvadeset i jedan liječnik prije njega nije mogao pronaći ništa. Baš ništa.

Prvi, liječnik hitne pomoći, stigao je drugog božićnog blagdana na obiteljsko imanje u Schwanenwerder. Točno na dan prije jedanaest mjeseci. Prvo su svi mislili da je Josephine samo pokvarila želudac svečarskim fondijem. Tijekom

noći više je puta bila povratila, a onda je dobila proljev. Njegova supruga Isabell obavijestila je privatnu liječničku hitnu službu, a Viktor je Josy, odjevenu u spavaćicu od fina batista, odnio dolje u dnevnu sobu. Još i sada kada bi pomislio na to, mogao je osjetiti njezine tanke ručice. Jednom mu se u potrazi za pomoći obavila oko vrata, dok je drugom grčevito zgrabila svoju omiljenu plišanu životinju, mačku Nepomuka. Izložen strogim pogledima prisutne rodbine, liječnik je preslušao djevojčičin prsni koš, dao joj elektrolitnu infuziju i prepisao homeopatsko sredstvo.

— Mala želučano-crijevna infekcija. To baš vlada u gradu. Ali ne brinite. Sve će biti dobro — bile su riječi kojima se liječnik hitne pomoći oprostio od njih. Sve će biti dobro. Čovjek je lagao.

Viktor je stajao točno pred ordinacijom doktora Grohlkea. Kada je htio otvoriti teška vrata, nije bio u stanju čak ni da pritisne kvaku. Prvo je pomislio da mu je napetost posljednjih sati otela snagu potrebnu čak i za to. Onda mu postade jasno da su vrata bila zaključana. Netko ih je bio zakračunao iznutra.

Što se ovdje događa?

Naglo se okrenuo, pri čemu ga obuze osjećaj da svoju okolinu promatra kao prizore na animiranim sličicama. Sve što je vidio dospijevalo je do njegova mozga s vremenskim odmakom i u isprekidanim slikama: snimke irskih krajolika na zidovima ordinacije, prašnjavi gumijevac u prozorskoj niši, dama sa psorijazom na stolcu. Larenz još jedanput prodrma vrata, a onda se kroz čekaonicu odvuče na hodnik. Hodnik je još uvijek bio beznadno prekrčan ljudima. Kao da je doktor Grohlke jedini liječnik u Berlinu.

Polagana koraka Viktor se zaputi prema prijemnoj kancelariji. Neki tinejdžer, čiji se problemi s aknama nisu mogli previdjeti, baš je tražio da mu se napiše recept, ali Larenz ga grubo gurne ustranu i stane se unositi u lice medicinskoj sestri. Mariju je poznavao još od svojih prijašnjih posjeta. Kada je pola sata prije s Josy ušao u ordinaciju, nje još nije bilo. Sada je bio sretan što je njezina zamjena očito bila na pauzi ili su je trebali negdje drugdje. Maria je, doduše, bila tek u ranim dvadesetima i izgledala kao pomalo korpulentna

golmanica ženskog nogometnog tima. Ali ona je i sama imala malenu kćer. Ona će mu zasigurno pomoći.

— Moram hitno unutra k njoj — reče on glasnije nego što je namjeravao.

— Oh, dobar dan gospodine doktore Larenze, lijepo da i vas opet malo vidimo — Maria je smjesta prepoznala psihijatra. Dugo ga nije bilo u toj ordinaciji, ali ona je njegovo markantno lice dovoljno često gledala na televiziji i u časopisima. Bio je omiljen gost *talk-showova*, naposljetku i zbog ležernog načina na koji je komplicirane duševne probleme objašnjavao tako da budu razumljivi i laicima. Danas je, međutim, govorio u zagonetkama.

— Moram smjesta do svoje kćeri!

Dječak kojeg je bio gurnuo ustranu osjeti instinktivno da s tim čovjekom nešto nije u redu, pa se odmakne još jedan korak. I Maria je bila nesigurna, pa se trudila da ne izgubi svoj stereotipni, uvježbani osmijeh.

— Nažalost, ne razumijem o čemu govorite, doktore Larenze — reče i nervozno se uhvati za lijevu obrvu. Inače se tamo nalazio *piercing* koji bi neprestance cupkala kada bi je nešto uznemirilo. Ali njezin šef, doktor Grohlke, bio je konzervativan, tako da je morala vaditi srebrnu iglicu kada bi se u ordinaciji nalazili pacijenti.

— Zar Josephine danas uopće ima dogovoren termin?

Larenz otvori usta ne bi li joj drsko odgovorio, ali smjesta zašuti i ponovno ih zatvori. Naravno da je danas imala termin. Isabell ga je dogovorila telefonski. A on je dovezao Josy ovamo. Kao i svaki put.

— Tata, što je zapravo alergolog? — pitala ga je u kolima. — Onaj koji radi vrijeme?

— Ne, mišiću moj, to je meteorolog. — Promatrao ju je u retrovizoru i poželio da može pomilovati njezinu plavu kosu. Djelovala mu je tako krhko. Kao anđeo nacrtan na japanskom svilenom papiru.

— Alergolog brine za ljude koji ne smiju doći u doticaj s određenim tvarima jer se inače razbole.

— Kao ja?

— Možda — rekao je. *Nadam se*, mislio je. To bi bila bar nekakva dijagnoza. Početak. Neobjašnjivi simptomi njezine bolesti zabrinuli su u međuvremenu cijelu obitelj. Josy već pola godine nije išla u školu. Grčevi su se u pravilu javljali tako iznebuha i u nepravilnim razmacima da ni u jednoj učionici nije mogla izdržati dugo. Isabell je stoga radila samo još pola radnog vremena i organizirala za Josy privatnu nastavu. A Viktor je zatvorio svoju ordinaciju u Friedrichovoj ulici ne bi li sve vrijeme mogao posvetiti kćeri. Odnosno, bolje rečeno, njezinim liječnicima. Ali usprkos medicinarskom maratonu, koji su apsolvirali protekli tjedan, nijedan stručnjak, s kojim su se konzultirali nije otkrio što je posrijedi. Nisu mogli objasniti Josyne periodične grozničave grčeve, neprestane infektivne bolesti ili često noćno krvarenje iz nosa. Simptomi bi se katkada smanjivali, povremeno bi čak i sasvim nestajali, pa je obitelj iz te činjenice crpila nadu. Ali nakon kratke stanke sve bi krenulo iznova, a napadaji bi obično bili još gori. Internisti, hematolozi i neurolozi dosad su mogli samo isključiti mogućnost da je riječ o raku, sidi, hepatitisu ili nekoj drugoj poznatoj infekciji. Josephine su testirali čak i na malariju. Rezultat je bio negativan.

— Doktore Larenze?

Marijine riječi katapultirale su Larenza natrag u svijet stvarnosti i on shvati da je u medicinsku sestru sve vrijeme zasigurno buljio razjapljenih usta.

— Što su napravili s njom? — Glas mu se vratio i sa svakom izgovorenim riječju bivao sve glasniji.

— Kako to mislite?

— S Josy. Što su napravili s njom?

Larenz se sad toliko derao da su razgovori pacijenata u čekaonici naprasno utihnuli. Vidjelo se da Maria nema pojma kako da se nosi s nastalom situacijom. Naravno da je kao medicinska sestra kod doktora Grohlkea bila navikla na neobično ponašanje pacijenata. Napokon, to nije bila privatna ordinacija; Uhlandova ulica odavna više nije slovila kao jedna od otmjenijih u Berlinu. Svako toliko čekaonicu su preplavljivali prostitutke i narkomani iz

nedaleke Licenburške ulice. I nitko se ne bi čudio kada bi, primjerice, neki suhonjavi uličar koji se skidao s igle urlao na medicinsku sestru, jer ne bi dao da se pregledavaju njegovi ekcemi, nego bi mu trebao lijek koji bi mogao ublažiti njegove bolove.

Samo što je danas slučaj bio pomalo drukčiji. Jer, doktor Viktor Larenz ni u kojem slučaju nije nosio prljavu trenirku i poderanu majicu. Nije nosio pohabane tenisice, a lice mu nije bilo okupljalište naprsnutih gnojnih prišteva. Naprotiv. Izgledao je kao da je pojam »distingvirano« skovan samo za njega: vitak stas, uspravno držanje tijela, široka ramena, visoko čelo i markantna brada. Iako je rođen i odrastao u Berlinu, većina je smatrala da potječe iz nekog od hanzeatskih gradova. Nedostajali su mu samo još prosijedi zalisci i klasičan nos. Dojam svjetskog čovjeka nije kvarila ni smeđa, kovrčava kosa, koju je u posljednje vrijeme pustio da naraste malo jače, pa ni nakrivljen nos — bolna uspomena s nezgode na jedrenju. Viktor Larenz imao je četrdeset i tri godine. Bio je čovjek čija se dob teško dala procijeniti, ali se odmah vidjelo da ne posjeduje lanene maramice s ušivenim inicijalima i da kod sebe nema sitniša. Njegova upadljivo blijeda koža svodila se na prevelik broj prekovremenih radnih sati. I upravo je to Mariji toliko otežavalo situaciju. Jer od promovirana psihijatra koji dolazi u odijelu za dvije tisuće i dvjesto eura, krojenom po mjeri, čovjek ne očekuje da će se izderavati u javnosti. Da mu glas puca dok uz divlje geste izvikuje nerazumljive riječi. I upravo zato Maria nije znala što da učini.

— Larenze?

Viktor se okrene za dubokim glasom. Doktor Grohlke čuo je buku i prekinuo terapiju. Mršavi stari liječnik kose boje pijeska i upalih očiju izgledao je izrazito zabrinut.

— Što se ovdje događa?

— Gdje je Josy? — izdere se Viktor umjesto odgovora. Doktor Grohlke nehotice se prepadne svog prijatelja. Gotovo deset godina poznavao je njegovu obitelj, ali Larenza takva još nikada nije bio doživio.

— Viktore? Ne bi li bilo bolje da odemo u moju sobu i tamo...? Larenz uopće nije slušao, nego je samo tupo gledao preko liječnikova ramena. Kada je vidio da su vrata ordinacije odškrinuta, potrčao je prema njima. Otvorio ih je desnom nogom. Poletjela su prema unutrašnjosti prostorije i tresnula o kolica puna medicinskih instrumenata i lijekova. Žena sa psorijazom ležala je na bolničkom ležaju. Skinula se do pasa i toliko uplašila da je zaboravila prekriti grudi.

— Ali, Viktore, što je tebi? — viknu za njim doktor Grohlke, ali Larenz je već istrčao iz prostorije na hodnik.

— Josy?

Potrčao je hodnikom i silovito otvorio svaka vrata.

— Josy, gdje si? — vikao je obuzet panikom.

— Za milog Boga, Viktore!

Stari alergolog slijedio ga je koliko je brzo mogao, ali Viktor se nije obazirao na njega. Od straha zakazao mu je razum.

— Što je ovdje unutra? — viknuo je kada nikako nije mogao otvoriti posljednja vrata prije čekaonice.

— Sredstva za čišćenje. Samo sredstva za čišćenje, Viktore. To je naša ostava.

— Otvori! — Viktor je poput luđaka drmao kvaku.

— Slušaj me sad...

— OTVORI!

Neslućenom snagom doktor Grohlke zgrabi Viktora za ramena i pritisne ga.

— Smiri se, Viktore, i slušaj me! Tvoja kći ne može biti tamo unutra. Čistačica je prije podne uzela sa sobom ključ, a vraća se na posao tek sutra ujutro.

Larenz je teško disao registrirajući riječi, a da pritom nije razumio njihov sadržaj.

— Molim te, postupimo logički — doktor Grohlke otpusti stisak i stavi ruku Viktoru na rame.

— Kada si posljednji put vidio svoju kćer?

— Prije pola sata, ovdje u čekaonici — začu Viktor sama sebe kako govori.
— Pa ušla je k tebi u sobu.

Stari liječnik zabrinuto odmahne glavom i okrene se Mariji, koja bijaše krenula za njima.

— Ja nisam vidjela Josephine — reče ona svome šefu. — A danas ona i nema termin.

Gluposti, viknu Larenz u mislima i uhvati se za sljepoočnice.

— Pa Isabell je telefonski dogovorila termin. I naravno da Maria nije mogla vidjeti moju kćer. Na prijemu pacijenata bila je zamjena. Neki muškarac. Rekao je da sjednemo. Josy je bila tako slaba. Tako umorna. Posjeo sam je u čekaonicu i izašao da uzmem čašu vode. A kada sam se vratio, ona je...

— Nemamo zamjene — prekine Grohlke svog prijatelja. — Kod nas rade samo žene.

Viktor se preneraženo zagleda u lice doktora Grohlkea i pokuša nekako razumjeti to što je upravo čuo.

— Ja Josy danas nisam liječio. Nije bila kod mene.

Liječnikove riječi borile su se s prodornim, nervirajućim zvukom što ga je Larenz iznenada začuo s određena rastojanja i koji je postajao sve glasniji.

— Što hoćete od mene? — viknu on očajnički. — Naravno da je otišla u ordinaciju. Pa prozvali ste je. Bio sam u susjednoj prostoriji i čuo muškarca s prijema kako izvikuje njezino ime. Danas je htjela otići sama na pregled. To me je zamolila. Upravo je navršila dvanaest godina, znate? Odnedavna za sobom zaključava čak i vrata kupaonice. I zato sam, kada sam se vratio u čekaonicu, pomislio da se već nalazi u ordinaciji.

Viktor otvori usta i iznenada primijeti da nije izrekao nijednu od tih riječi. Njegov je razum radio, ali očito više nije bio u stanju da se artikulira. Nemoćno se osvrnuo oko sebe, obuzet osjećajem da svijet promatra kao na usporenoj snimci. Živcirajući zvuk postajao je sve nametljiviji i gotovo da je nadglasavao buku koja ga je okruživala. Osjećao je da mu se svi obraćaju: Maria, doktor Grohlke, pa čak i nekolicina pacijenata.

— Josy nisam vidio već dobrih godinu dana — bile su posljednje riječi

doktora Grohlkea, koje je Viktor još jasno razabrao. A onda mu odjedanput sve postade jasno. Na trenutak znao je što se bilo dogodilo. Stravična istina zabljesne ga letimice, poput sna u sekundi buđenja. I isto tako brzo ponovno mu pobjegne. Na djelić trenutka razumio je sve. Josynu bolest. Od čega je to proteklih mjeseci toliko patila. Iznenada je vidio što se dogodilo. Što su joj učinili. Zagrcnuo se kada je shvatio da će sad progoniti i njega. I pronaći će ga. Prije ili kasnije pronaći će ga. Znao je on to dobro. Ali onda mu ta jeziva spoznaja naprosto izmakne. Nestane. Izgubi se. Neopozivo poput pojedinačne kapljice vode u umivaoniku.

Viktor se objema rukama udari po sljepoočnicama. Prodoran, mučan, užasan zvuk sad mu je bio sasvim blizu i nije se više dao izdržati. Nalikovao je na cvilež stvorenja koje muče i jedva da je u njemu bilo čega ljudskog. I utrnuo je tek kada je Viktor nakon dugo vremena ponovno zatvorio usta.

01.

Danas, nekoliko godina poslije

VIKTOR LARENZ NIKADA NE BI BIO pomislio da će jedanput promijeniti perspektivu. Prije je skromno uređena soba u vedinškoj Klinici za psihosomatske traume stajala na raspolaganju njegovim najtežim pacijentima. Danas je sam ležao na hidraulički sklopivom bolesničkom krevetu, ruku i nogu fiksiranih sivim, dijelom elastičnim trakama.

Nitko mu dosad nije došao u posjet. Ni prijatelji, ni bivši kolege, ni rodbina. Jedina razonoda, osim mogućnosti da bulji u požutjelu grubu tapetu, dvije masne, smeđe zavjese i bijeli umrljani strop, bio je doktor. Martin Roth, mladi šef odjela, koji je dvaput dnevno dolazio u vizitu. Nitko kod ravnateljstva psihijatrijske bolnice nije zatražio da mu se dopusti posjet. Čak ni Isabell. Viktor je to saznao od doktora Rotha, a ženi to nije mogao ni zamjeriti. *Nakon svega što se dogodilo.*

— Koliko je prošlo vremena otkako ne dobivam lijekove?

Oslovljeni liječnik baš je kontrolirao infuzijski uređaj s otopinom elektrolita i kuhinjske soli, koji je visio na trorukom metalnom stalku nad uzglavljem kreveta. — Oko tri tjedna, doktore Larenze.

Viktor je veoma cijenio što ga je taj čovjek i dalje oslovljavao titulom. Tijekom svih razgovora koje su vodili proteklih dana, doktor Roth prema njemu se uvijek odnosio s najvećim mogućim poštovanjem.

— A otkada se sa mnom opet može razgovarati?

— Od prije devet dana.

— Aha.

Napravio je kratku stanku.

— A kada ću biti pušten iz bolnice?

Viktor vidje kako se doktor Roth nasmijao toj šali. Obojica su znala da nikada neće biti pušten kući. Bar ne iz ustanove tog stupnja sigurnosti.

Viktor pogleda u svoje ruke i lagano zatrese elastične trake kojima je bio vezan za krevet. Očito su u bolnici učili na greškama. Još kada su ga dopremili oduzeli su mu pojas i vezice za cipele. A u kupaonici nije bilo čak ni ogledala. Kada su ga sad dvaput dnevno pod nadzorom vodili na WC, nije mogao čak ni provjeriti izgleda li zaista tako jadno kako se osjećao. Prije su uvijek hvalili njegov izgled. Isticao se širokim ramenima, gustom kosom i istreniranim tijelom, koje je za muškarca njegove dobi djelovalo upravo savršeno. Danas od svega toga nije preostalo mnogo.

— Recite mi iskreno, doktore Rothe, što osjećate kada me vidite ovdje, kako ležim?

Šef odjela i dalje je izbjegavao izravan vizualni kontakt s Viktorom dok je uzimao ploču koja je bila zakvačena pri dnu Viktorova kreveta. Moglo se vidjeti da razmišlja. *Sućut? Brigu?*

— Strah.

Doktor Roth odlučio se za istinu.

— Jer se bojite da bi vam se moglo dogoditi nešto slično kao i meni?

— Ne čini li vam se to egoističnim?

— Ne. Iskreni ste i to mi se sviđa. Osim toga, ta se misao nameće sama od sebe. Ipak imamo dosta toga zajedničkog.

Doktor Roth samo kimne glavom.

Koliko god da su trenutne situacije dvojice muškaraca bile različite, neke etape u njihovim životima ipak su se poklapale. Obojica su odrasla kao dobro čuvani jedinci u najotmjnijim dijelovima Berlina. Larenz kao dijete starosjedilačke odvetničke obitelji u Wannseeu, specijalizirane za društveno pravo, doktor Roth kao brižno njegovano dijete dvoje ručnih kirurga u Westendu. Obojica su na Slobodnom sveučilištu Dahlem studirala medicinu - s težištem na psihijatriji. Obojica su od roditelja naslijedila obiteljsku vilu i nemali imetak, koji bi bio dovoljan da im omogući život bez rada. Ipak, slučajnost ili sudbina spojila ih je na tom mjestu.

— No, dobro — nastavi Viktor. — Vi, dakle, vidite paralelu između nas. A kako biste vi reagirali da ste se našli u mojoj situaciji?

— Mislite, da sam otkrio tko je to učinio *mojoj kćeri*?

Doktor Roth na ploči je zabilježio svoj dnevni nalaz i prvi put izravno pogledao Viktora. — Da.

— Iskreno rečeno, ne znam bih li preživio to što ste vi morali izdržati.

Viktor se nervozno nasmije.

— Pa nisam ni ja. Umro sam. Na najokrutniji način koji možete zamisliti.

— Možda biste mi ipak rado ispričali sve o tome?

Doktor Roth sjedne na rub Larenzove postelje.

— O čemu?

Viktor je postavio to pitanje, iako je, naravno, znao odgovor. Liječnik je to posljednjih dana više puta predlagao.

— Sve. Cijelu priču. Kako ste otkrili što se dogodilo s vašom kćeri. Kako su stajale stvari s Josephineinom bolešću. Ispričajte mi što se dogodilo. I to lijepo od početka.

— Pa, većinu toga već sam vam ispričao.

— Da, ali mene zanimaju pojedinosti. Hoću sve to čuti još jedanput od vas. Posebice kako je na kraju moglo doći do toga. *Do katastrofe*.

Viktor teško izdahne i ponovno se zagleda u strop prepun mrlja od vlage.

— Znae, sve te godine nakon što je Josy nestala mislio sam da ništa ne može biti strašnije od neizvjesnosti. Četiri godine bez ijednog traga, bez znaka života. Katkada bih znao poželjeti da zazvoni telefon, pa da nam jave gdje se nalazi leš. Zaista sam mislio da ne postoji ništa užasnije od tog stanja lebdjenja između slutnje i znanja. Ali prevario sam se. Jer, znate li što je još strašnije?

Doktor Roth upitno ga pogleda.

— Istina — Viktor je gotovo šaptao. — Istina! Mislim da sam je jedanput već susreo u ordinaciji doktora Grohlkea. Nedugo nakon što je nestala. I bilo je tako strašno da naprosto nisam mogao povjerovati. A onda sam još jedanput naišao na nju. I taj put je više nisam mogao potisnuti, jer ona me doslovce proganjala. Istina je iznenada stajala ravno preda mnom i vikala mi u lice.

— Kako to mislite?

— Tako kako vam govorim. Stajao sam nasuprot čovjeku koji je bio

odgovoran za svu tu mizeriju i nisam to mogao podnijeti. No, sami najbolje znate što sam onda učinio na otoku. I kamo me to naposljetku dovelo.

— Otok — zaustavi ga doktor Roth. — Parkum, zar ne? Zašto ste uopće bili tamo?

— Kao psihijatar zapravo biste trebali znati da je to pogrešno pitanje — Viktor se nasmiješi. — Svejedno ću pokušati odgovoriti na njega: list *Bunte* me godinama nakon što je Josy nestala po tko zna koji put zamolio za ekskluzivni intervju. Isprva sam htio odbiti. I Isabell je bila protiv. Ali onda sam pomislio da bi mi pitanja, koja su mi poslali faksom i *e-mailom*, mogla pomoći da sredim vlastite misli. Da se smirim. Razumijete li?

— Otišli ste, dakle, tamo da radite na intervjuu.

— Da.

— Sami?

— Moja supruga niti je htjela, niti je mogla poći sa mnom. Imala je važan poslovni termin u New Yorku. Da budem iskren, bio sam sretan što mogu biti sam. Naprosto sam se nadao da ću na Parkumu pronaći nužnu distancu.

— Distancu nužnu da se oprostite od kćeri.

Viktor kimne glavom, iako doktor Roth svoju posljednju rečenicu nije bio formulirao kao pitanje.

— Otprilike tako. Uzeo sam, dakle, psa, odvezao se na Sjeverno more i krenuo tamo sa Sylta. Ta, nisam mogao slutiti kakav ću lanac događaja pokrenuti tim putovanjem.

— Ispričajte mi više o tome. Što se točno dogodilo na Parkumu? Kada ste prvi put primijetili da je sve međusobno povezano?

Josephineina neobjašnjiva bolest. Njezin nestanak. Intervju.

— Dobro.

Viktor stane kružiti glavom i osjeti kako mu u potiljku krckaju kralješci. Kako je bio vezan, to je u tom trenutku bila jedina vježba opuštanja koja mu je bila moguća. Kao i uvijek, potrajalo je svega nekoliko trenutaka dok ga misli ne dovedoše natrag. Natrag na Parkum. Natrag u trstikom pokrivenu kuću na plaži. Na mjesto na kojem je četiri godine nakon tragedije namjeravao iznova

urediti život. Gdje se nadao da će steći nužnu distancu za novi početak. I gdje je umjesto toga izgubio sve.

02.

Parkum, pet dana prije istine

B: Kako ste se osjećali neposredno nakon tragedije?

L: Bio sam mrtav. Istina, još sam disao, a s vremena na vrijeme jeo sam i pio. A katkada bih spavao čak i sat-dva dnevno. Ali ja više nisam postojao. Umro sam onog dana kada je nestala Josephine.

VIKTOR JE BULJIO U KURSOR KOJI je treperio iza posljednjeg odlomka. Sedam dana već je bio na otoku. Tjedan dana sjedio je od rana do kasna za starim pisaćim stolom od mahagonija i pokušavao odgovoriti na prvo pitanje iz intervjua. Tek mu je tog prijepodneva napokon pošlo za rukom da u laptop utipka pet suvislih rečenica.

Mrtav. Zaista nije postojala riječ koja bi točnije opisala stanje u kojem je bio danima i tjednima nakon katastrofe. *Nakon.*

Viktor zatvori oči.

Prvih sati neposredno nakon šoka nije se više mogao prisjetiti. Nije znao ni s kim je razgovarao, ni gdje je bio. Kada je kaos uništio njegovu obitelj. Isabell je tada morala nositi glavni dio tereta. Ona je bila ta koja je za policiju pretražila ormar s odjećom, da utvrdi što je Josy nosila. Ona je bila ta koja je iz obiteljskog albuma izvadila sliku, ne bi li policija imala upotrebljivu fotografiju malene. Ona je također bila ta koja je obavijestila rodbinu, dok je on besciljno lutao berlinskim ulicama. Navodno tako profesionalni, čuveni psihijatar bijedno je zakazao u najvažnijoj situaciji svoga života. A i idućih godina Isabell je bila jača od njega. Dok se ona nakon četvrt godine ponovno posvetila svom poslu savjetnice poduzeća, Viktor je prodao svoju ordinaciju i otad više nije primio nijednog pacijenta.

Laptop se iznenada oglasi reskim zvukom upozorenja i Viktor primijeti da bateriju ponovno mora priključiti na strujnu mrežu. Kada je na dan svog dolaska pisaći stol u sobi s kaminom primaknuo panoramskom prozoru s

pogledom na more, ustanovio je da ondje nema utičnice. Sad je, doduše, uz rad mogao uživati u zapanjujućem pogledu na zimsko Sjeverno more, ali je zato svakih šest sati morao nositi kompjutor do punjača, koji je stajao na malom stolu ispred kamina. Viktor brzo spremi Wordovu datoteku, prije nego što bi se podaci izgubili zauvijek.

Baš kao i Josy.

Kratko je pogledao kroz prozor i smjesta se okrenuo, kada je u prizoru mora vidio zrcalnu sliku vlastite duše. Sve jači vjetar, koji je zviždao oko krova od trstike i šibao valove, govorio je nedvosmislenim jezikom. Bio je konac studenoga i zima je požurila da zajedno s prijateljima snijegom i studeni stigne na otok.

Baš kao i smrt, pomisli Viktor dok je ustajao da odnese laptop na mali stol ispred kamina na kojem je ležao kabel punjača.

Mala dvokatnica kraj mora izgrađena je dvadesetih godina prošlog stoljeća, a od smrti Viktorovih roditelja naovamo više nije vidjela majstore. Srećom, otočki načelnik Halberstaedt pobrinuo se za električne vodove i generator ispred kuće, tako da je sad bar bilo svjetla i topline. Ali dugo vrijeme, za kojeg nitko iz obitelji nije navraćao, nije učinilo ništa dobra staroj drvenoj kući. Zidove je hitno trebalo oličiti iznutra i izvana. Brodski pod trebalo je još prije mnogo godina izbrusiti, a u predsoblju i djelomice zamijeniti novim. A drveni prozori s dvostrukim staklom izobličili su se od vremenskih prilika, pa su zbog toga puštali u kuću nepotrebno mnogo hladnoće i vlage. Interijer je zrcalio luksuz osamdesetih godina, upućujući i dalje na blagostanje obitelji Larenz. Ali Tiffanyjeve svjetiljke, garnitura za sjedenje od napa-kože i police od tikovine nakupili su u nedostatku njege malo previše patine. Mnogo vremena prošlo je otkako su posljednji put vidjeli barem krpu za brisanje prašine.

Četiri godine, jedan mjesec i dva dana.

Viktor nije morao pogledati na stari zidni kalendar u kuhinji. On je to znao. Toliko vremena prošlo je otkako je posljednji put bio na Parkumu. Strop u sobi odavna nije vidio boje. Baš kao ni rub kamina, koji bijaše pocrnio od čađe. Ali nešto drugo tada je bilo u redu.

Njegov život.

Jer Josy ga je dopratila ovamo, iako mu je onih posljednjih dana listopada bolest već bila otela svu snagu.

Viktor sjedne na kožnu sofu, poveže laptop s punjačem i pokuša ne misliti na vikend prije udarca sudbine. Bez uspjeha.

Četiri godine.

Četrdeset i osam mjeseci prošlo je, a da od Josy nije bilo nikakva znaka života. Unatoč većem broju istraga i medijskim pozivima građanstvu na saveznoj razini. Čak ni dvotjedna posebna televizijska emisija nije urodila nikakvim suvislim informacijama. Svejedno, Isabell nije pristala da se njihova jedina kći proglasi mrtvom. Iz tog razloga protivila se i davanju intervjua.

— Nema se ovdje što zaključiti — rekla mu je neposredno pred polazak.

Stajali su na pošljunčanom prilazu kući, a Viktor već bijaše spremio prtljagu u crni Volvo-kombi. Tri kovčega. Jedan za odjeću, druga dva krcata dokumentacijom koju je prikupio otkako im je nestala kći: novinski isječci, zapisnici i naravno izvještaji Kaja Strathmanna, privatnog detektiva kojeg je bio angažirao.

— Ne postoji ništa što bi morao proraditi ili završiti — inzistirala je ona. — Baš ništa. Naša je kći, naime, još živa.

S njezine strane bilo je dosljedno što ga je ovdje na Parkumu ostavila samog, dok je sama po svoj prilici negdje u New Yorku u nekom poslovnom neboderu sjedila na nekom sastanku. Bio je to njezin način da vlastitu pozornost skrene na nešto drugo. Činila je to radom. Kada se jedna užarena cjepanica u kaminu glasno urušila, Viktor se prepadne. I Sindbad, koji je sve vrijeme spavao pod pisacim stolom, prestrašeno se prenuo i pun predbacivanja zijevnuo prema plamenu. Zlatnog retrievera Isabell je dvije godine prije pronašla na parkiralištu kupališta na Wannseeu.

— Što ti pada na pamet? Zar si nakanila Josy zamijeniti tom džu-keleom? — izderao se na svoju ženu kada se sa psom pojavila u predvorju njihove vile. Vikao je tako glasno da je kućna pomoćnica na prvom katu brže-bolje nestala

u sobu za glačanje. — Kako bismo po tvom mišljenju trebali nazvati tu zvijer? Joseph?

Kao i uvijek, Isabell se ni u toj situaciji nije dala isprovocirati. Time je ponovno osvjetlala obraz svom hanzeatskom podrijetlu. Potjecala je iz jedne od najstarijih bankarskih obitelji sjeverne Njemačke. Samo su mu njezine čeličnoplave oči otkrivala što je u tom trenutku mislila: da si tada bolje pazio, Josy bi danas bila s nama i mogla bi se igrati s ovim psom.

Viktor je to shvatio, a da ona nije morala reći ni riječi. A ironija sudbine pobrinula se da životinja od prvog dana bude najprivrženija upravo njemu.

Ustao je i otišao u kuhinju da pristavi još čaja. U nadi da će se ogrepsti za još jedan ručak, Sindbad je lijeno pošao za njim.

— Zaboravi, družo.

Viktor ga je baš htio prijateljski potapšati, kadli zamijeti kako je pas naćulio uši.

— Što ti je?

Sagnuo se do njega, začuvši iznenada i sam to metalno grebanje. Zveckanje, koje je u njemu probudilo neko staro sjećanje. Još nije znao kamo da ga strpa. *Što je to bilo?*

Viktor se polagano odšulja do vrata.

Eto ga ponovno. Kao da netko kovanicom grebe po kamenu. Pa još jedanput.

Viktor zadrži dah. I tu se sjeti svega. Bio je to zvuk koji je često slušao kao dječak, kada bi mu se otac vraćao s jedrenja. Bio je to metalni, zveckavi zvuk što ga proizvodi ključ dok udara o glineni vrč. Nastajao bi svaki put kada bi mu otac zaboravio ključeve kućnih vrata i iz tegle za cvijeće kraj ulaza vadio rezervne.

Ili netko drugi?

Viktora iznutra uhvati grč. Netko je bio pred vratima, netko tko je znao gdje su mu roditelji skrivali ključeve. A taj netko očito je htio u kuću. K njemu. Srce mu je glasno kucalo dok je prolazio kroz predsoblje i virio kroz špijunku na teškim hrastovim vratima. Baš je htio povući izbljedjele žaluzine ne bi li desno

od kućnih vrata pogledao kroz mali prozor, kadli se predomisli i još jedanput pogleda kroz špijunku na vratima. Bilo mu je divljački tuklo. Je li to zaista vidio? Viktor osjeti kako mu se ježi koža na podlakticama. Čuo je kako mu u slušnom kanalu šumi krv. I bio je sasvim siguran. Ne, nije bilo sumnje. Na trenutak je vidio ljudsko oko, koje je očito izvana htjelo zaviriti u unutrašnjost kuće. Oko, koje je odnekud poznao, a da nije mogao reći komu pripada.

Priberi se, Viktore!

Duboko je udahnuo i silovito otvorio vrata.

— Što želite...? — Viktor prekine rečenicu koju je nakanio glasno dobaciti nepoznatoj osobi na svome pragu, ne bi li je time propisno prestrašio. Ali ondje nije bilo nikog. Ni na verandi, ni na puteljku koji je vodio do otprilike šest metara udaljene vrtne kapije, ni na neuređenoj pješčanoj cesti koja je vodila do ribarskog sela. Viktor se spusti stubama do vrtića pred kućom, ne bi li zavirio ispod izbočenja verande. Tamo se kao dječarac u igri uvijek skrivao od djece iz susjedstva. Ali čak i na sumračnom svjetlu popodnevnog sunca, koje je polagano zalazilo, još je jasno mogao vidjeti da ondje, osim nekoliko požutjelih listova koje je donio vjetar, nije bilo ničeg i nikog kadar da poremeti njegov mir.

Viktor je lagano zebao. Jureći uza stube protrljao je ruke. Svjetlosmeđa hrastova vrata zalupila su se na vjetru i Viktor se nemalo namučio da ih na propuhu ponovno otvori. To mu je baš pošlo za rukom, kadli ponovno zastade i počne osluškivati.

Zvuk. Ponovno. Bio je zvonkiji i malo manje metalan, ali bio je to isti taj zvuk. Ali ovaj put nije dopirao izvana nego iz dnevne sobe.

Tko god da je njime htio skrenuti pozornost na sebe, nije više stajao pred vratima. Nalazio se već u kući.

03.

VIKTOR SE POLAGANO ŠULJAO kroz predsoblje u smjeru sobe s kaminom, tražeći pritom neko oruđe pogodno da se njime obrani bude li zatrebalo.

Sindbad mu u takvim slučajevima nije bio ni od kakve pomoći. Retriver je toliko volio ljude da bi se s provalnikom najvjerojatnije krenuo igrati umjesto da ga potjera. A u tom trenutku pas je bio čak i toliko lijen da smetnju nije ni zapazio i očito se mirno vratio u toplinu dnevne sobe, dok mu je gazda vani gledao što je posrijedi.

— Tko je to?

Odgovora nije bilo.

Viktor se prisjeti da na otoku od 1964. naovamo nije bilo zločina, a i tadašnji incident svodio se, koliko se moglo saznati iz policijskih izvještaja, samo na bezazlenu barsku tučnjavu. Istina, te činjenice nisu ga osobito umirile.

— Halo! Ima li koga?

Zaustavljena daha oprezno se šuljao kroz predsoblje do sobe u kojoj je stajao kamin. Iako se trudio da bude što je moguće tiši, stari parket jecao je pri svakom premještanju njegove težine. Za ostalo pobrinule su se kožne pete njegovih budimpeštanskih cipela.

Zašto se zapravo šuljam, ako u isti mah glasno vičem? zapitao se. Rukom je gotovo dosegnuo kvaku na vratima dnevne sobe, kadli se ona iznenada otvoriše iznutra. Viktor je bio do te mjere paraliziran da je od straha zaboravio kriknuti.

Kada ju je ugledao, nije znao bi li trebao osjetiti olakšanje ili bijes. Olakšanje, jer je provalnica bila lijepa, krhka ženica, a ne neki grubi razbijač. Bijes, jer se usudila provaliti kod njega usred bijela dana.

— Kako ste ušli ovamo? — upita glasno. Plavokosa žena, koja je stajala na pragu između sobe s kaminom i predsoblja, nije djelovala ni zbunjeno, ni nesigurno.

— Vrata prema plaži bila su otvorena kada sam pokucala izvana. Žao mi je što vam smetam.

— Smetate?

Viktor se oslobodio straha i sad si je morao dati oduška napadom na nepoznatu ženu.

— Ne smetate, ne, samo ste me nasmrt prepali!

— Žao mi je.

— A k tome još i lažete — odsječe Viktor i ugura se kraj nje u dnevnu sobu.

— Stražnja vrata nisam otvarao otkako sam stigao ovamo.

Istina, nisam ih ni provjeravao, ali taj podatak ti zaista ne moraš znati, pomisli Viktor kada je zastao kraj pisaćeg stola i odmjerio svoju nezvanu gošću. Nešto na njoj djelovalo mu je poznato, iako je bio siguran da je nikada prije nije osobno susreo. Bila je visoka otprilike metar šezdeset i pet, plava kosa svezana u rep sezala joj je do ramena i bila je užasno mršava. Unatoč premaloj težini nije, međutim, izgledala nimalo androgino, to su sprječavali njezini široki bokovi i dobro oblikovane grudi koje su se ocrtavale ispod odjeće. Otmjeno blijede kože i snježnobijelih zubi, doimala se više kao fotomodel. Ali za to nije bila dovoljno visoka. Viktor bi inače pretpostavio da je zalutala na otoku, te da će ga pitati kako se stiže do plaže, gdje će glumiti u nekoj televizijskoj reklami.

— Ne lažem, doktore Larenze. Nijedanput u životu ja još nisam lagala, a u vašoj kući ne kanim započeti s tim.

Viktor si prođe rukom kroz kosu i unese malo reda u vlastite misli. Situacija je bila sasvim apsurdna. Je li zaista upravo doživio da je neka nepoznata žena provalila u njegovu kuću, nasmrt ga prestrašila, a potom još htjela s njim zapodjenuti diskusiju?

— Slušajte, vi, tko god bili: zahtijevam od vas da smjesta napustite moju kuću! Mislim...

Viktor ponovno odmjeri ženu.

— ... tko ste vi uopće?

Zamijetio je da joj ne može procijeniti dob. Djelovala je veoma mlado, a

njezine besprijeorne crte davale su zaključiti da joj je moglo biti oko dvadeset i pet godina. Njezina odjeća, međutim, više bi odgovarala nekoj ženi zrelije dobi.

Nosila je crn kaput od kašmira, koji joj je sezao do koljena, a ispod njega ružičasti Chanelov kostim. Crne kožne rukavice, dizajnerska torbica, te prije svega njezin parfem, upućivali su, pak, na ženu Isabellinih godina. A i njezin odabrani rječnik govorio je u prilog činjenici da je odavna prešla tridesetu.

I mora da je gluha, pomisli Viktor. Nedirnuta njegovim riječima, ona je, naime, nijemo zastala na vratima i odatle ga mjerkala.

— Okej. Nema veze. Strahovito ste me prepali i sad vas molim da se poslužite prednjim vratima i nikada više ne stupite nogom u moju kuću. Ja ovdje radim i neću da me se ometa.

Viktor se trgnu kada žena iznenada dvama hitrim koracima krene prema njemu.

— Zar vas uopće ne zanima što želim od vas, doktore Larenze? Poslali biste me da odem, a da ne saznate razlog mog posjeta?

— Upravo tako.

— Zar vas baš nimalo ne zanima što je ponukalo ženu poput mene da vas posjeti na ovom zabačenom otoku?

— Ne.

Ili možda ipak da?

Viktor osjeti kako se u njemu tiho javlja glas za koji je bio čvrsto uvjeren da ga je odavna izgubio. Bio je to glas znatiželje.

— Svejedno vam je, dakle, odakle ja uopće znam da ste ovdje?

— Tako je.

— Ne vjerujem vam to, doktore Larenze. Imajte povjerenja u mene. To što vam imam za reći jako će vas zanimati.

— Povjerenja? Da imam *povjerenja* u nekoga tko provaljuje u moju kuću?

— Ne, slušajte me. Moj slučaj je...

— Za vaš slučaj mi je sasvim svejedno — grubo je prekine Larenz. — Ako znate što mi se dogodilo, znate i da je neviđen bezobrazluk smetati mi ovdje.

— Nemam pojma što vam se dogodilo, doktore Larenze.

— Kako, molim? — Viktor nije znao što bi ga trebalo začuditi jače, to što je vodio diskusiju s potpunom strankinjom ili to što su joj riječi zvučale tako iskreno. — Onda tijekom posljednje četiri godine niste čitali novine?

— Ne — odgovori ona kratko.

Viktorova zbunjenost rasla je iz sekunde u sekundu. U isti mah raslo je i njegovo zanimanje za neobičnu ljepoticu.

— No, bilo kako bilo, ja više ne prakticiram. Prije četiri godine prodao sam svoju ordinaciju...

— ... profesoru Van Druisenu, znam. Bila sam već kod njega. On me i poslao k vama.

— Što vas je on? — upita Viktor zbunjeno. Sad mu se zanimanje ipak bilo probudilo.

— No, da, nije me baš poslao. Profesor Van Druisen samo je rekao da bi zasigurno bilo bolje kada biste se vi osobno prihvatili mog slučaja. A sasvim iskreno govoreći, to je i moja želja.

Viktor odmahne glavom. Zar je njegov stari mentor zaista dao nekoj pacijentici njegovu adresu na otoku? Nije mogao povjerovati u to. To više što je Van Druisen ipak znao da on više nije u stanju prakticirati. Posebice ne ovdje, na Parkumu. Ali to će se razjasniti kasnije. Prvo mu se valjalo pobrinuti da se riješi te osobe, ne bi li ponovno pronašao mir.

— Moram vas još jedanput zamoliti da odete. Ovdje samo tratite vrijeme.

Nikakva reakcija.

Viktor osjeti kako se njegov prvotni strah malo-pomalo pretvara u iscrpljenost. Slutio je da je upravo u tom trenutku nastupilo ono čega se najviše pribojavao: ni ovdje mu neće poći za rukom da pronađe put do samoga sebe. Duhovi ga ni na Parkumu nisu puštali na miru. Ni mrtvi, ni živi.

— Doktore Larenze, znam da nikako ne želite da vas se ovdje smeta. Izvjesni Patrick Halberstroem jutros me prevezao ovamo i informirao o vama, prije nego što sam uopće stigla sići s njegove ribarske brodice.

— Čovjek se zove Halberstaedt — ispravi je Viktor. — On je ovdje načelnik.

— Da, najvažniji čovjek na otoku. Poslije vas. Upravo mi je to i objasnio. A ja ću, vjerujte mi, poslušati njegov savjet i »svoje dražesno dupe što je moguće brže maknuti s Parkuma«, samo da prije toga razgovaram s vama.

— *To vam je rekao?*

— Da. Ali učinit ću to samo ako mi posvetite pet minuta svoga vremena i sami to kažete u lice.

— Što?

— Da me ne želite liječiti.

— Nemam vremena da vas liječim — reče on ne baš uvjerljivo. — Molim vas, idite sad.

— Hoću, obećavam. Ali prvo bih vam htjela ispričati jednu priču. Svoju priču. Vjerujte mi, treba mi samo pet minuta. I nećete požaliti ni zbog jedne od njih.

Viktor se nećkao. Znatiželja već bijaše nadjačala svaku drugu emociju u njemu. Osim toga, njegov mir sad je ionako bio narušen, a za novi sukob nedostajalo mu je snage.

— Ja ne grizem, doktore Larenze.

Nasmiješila mu se. Brodski pod u sobi ponovno zajeca pod njezinim nogama kada mu se približila za još jedan korak. Sad je mogao osjetiti miris njezina skupog parfema. Opijum.

— Samo pet minuta?

— Obećavam!

Slegnuo je ramenima. Nakon smetnje, nekoliko minuta više ili manje ionako više nije bilo važno. A da je sad izbaci, ona bi najvjerojatnije čitav dan trčkarala gore-dolje pred njegovom kućom i on uopće više ne bi mogao trezveno razmišljati.

— No, dobro.

Demonstrativno je pogledao na sat.

— Pet minuta.

04.

VIKTOR ODE DO KAMINA, na čijem je rubu na malom grijaču stajao starinski čajnik od majsenskog porculana. Kada je vidio s kolikom ga je pozornošću promatrala, trgnuo se i prisilo da ne zaboravi na dobro ponašanje.

— Hoćete li malo čaja? Baš sam krenuo da pristavim novi.

Žena nasmiješeno odmahne glavom.

— Ne, hvala. Neću da mi to odbijete od vremena.

— No dobro, onda bar odložite kaput i sjednite.

Maknuo je hrpu starih novina s jednog kožnog naslonjača, koji je spadao u staru garnituru za sjedenje. Njegov otac postavio ju je još prije mnogo godina tako da je čovjek, kada bi se uz dobru knjigu udobno smjestio na njoj, istodobno mogao baciti pogled prema kaminu i kroz prozor na more.

Viktor ponovno sjedne za pisaći stol i promotri lijepu strankinju, koja je sjela, a da prije toga nije svukla svoj kaput od kašmira.

Na trenutak zavlada je šutnja, pa se moglo čuti kako se na obali lomi veliki val, ne bi li se odmah potom šištavo povukao.

Viktor ponovno pogleda na sat.

— No, dobro, gospođo... ovaj... kako se zapravo zovete?

— Zovem se Anna Spiegel, spisateljica sam.

— Bih li vas trebao poznavati?

— Kada bi vam bilo između šest i trinaest godina i kada biste rado čitali dječje knjige. Imate li djece?

— Da. Odnosno... — Bol bijaše kratka i snažna. Baš kao i njegov odgovor. Vidio je kako pogledom traži obiteljske fotografije na rubu kamina i brzo postavio protupitanje ne bi li izbjegao neugodna objašnjenja.

Godinama ona više nije čitala novine.

— Govorite visokonjemački bez dijalekta. Odakle ste?

— Iz Berlina. Prava Berlinčanka, ako tako želite. Ali moje su knjige poznate uglavnom u inozemstvu, prije svega u Japanu. U međuvremenu, doduše, tome

više nije tako.

— Zašto?

— Jer godinama nisam objavila nijednu jedinu knjigu.

Viktor uopće nije primijetio da im se razgovor već bio pretvorio u tipičnu igru pitanja i odgovora, po čijem se uzorku nekoć odvijala većina razgovora između njega i njegovih pacijenata.

— Koliko dugo ništa niste objavili?

— Oko pet godina. Moje posljednje djelo bila je knjiga za djecu. Mislila sam da će mi biti najbolja dosad. Osjećala sam to sa svakim retkom koji sam napisala. Ali nikada se nisam maknula od prva dva poglavlja.

— Zašto?

— Jer mi se iznenada drastično pokvarilo zdravstveno stanje. Morala sam u bolnicu.

— Zbog čega?

— Mislim da to u klinici Park do danas ne znaju.

— Bili ste u klinici Park? U Dahlemu? — Viktor je preneraženo pogleda. Nije računao s tim zaokretom u tijeku njihova razgovora. S jedne strane, sad je znao da je ona morala biti imućna autorica ako si je mogla priuštiti boravak u toj klinici. S druge strane, mora da je imala zaista velikih problema, jer ta ekskluzivna privatna klinika nije bila specijalizirana za uobičajene probleme poznatih, kao što su ovisnost o alkoholu i drogama, nego za najteže psihičke poremećaje. I od njega su samog, prije nego što je doživio slom, kao od vanjskog stručnjaka prije često znali tražiti savjete, pa je mogao potvrditi izuzetan ugled te ustanove. Zapošljavajući najistaknutije stručnjake u zemlji i primjenjujući najnovije metode tretmana, berlinska privatna klinika postigla je u mnogim slučajevima zapanjujuće rezultate. Doduše, osobno još nije bio susreo nijednog pacijenta koji bi bolnicu bio napustio u podjednako budnom duševnom stanju kao Anna Spiegel, koja je upravo sjedila kod njega u kući pored mora.

— Koliko dugo ste bili tamo?

— Četrdeset i sedam mjeseci.

Tu Viktor definitivno ostade bez riječi. Toliko dugo? Ili je lagala koliko god je mogla, ili je zaista bila ozbiljno bolesna. Zacijelo i jedno i drugo.

— Držali su me gotovo četiri godine zatvorenu u jednoj prostoriji i trpali u mene tablete do te mjere da katkada ne bih znala ni tko sam, ni gdje se nalazim.

— Kako je glasila vaša dijagnoza?

— Vaša specijalnost, doktore Larenze. Zato sam i došla k vama. Bolujem od shizofrenije.

Viktor se zavalio u naslonjač i pažljivo je slušao. Na području shizofrenije zaista je bio stručnjak. Bar nekoć.

— Kako je došlo do vaše hospitalizacije?

— Nazvala sam profesora Malziusa.

— Sami ste voditelja instituta molili da vas primi?

— Da, naravno. Klinika je na veoma dobru glasu. Inače nisam znala nikoga tko bi mi mogao pomoći. Vi ste mi preporučeni tek prije nekoliko dana.

— Od koga ste saznali moje ime?

— Od jednog mladog liječnika u klinici. Prije toga se pobrinuo da mi prestanu davati lijekove, ne bih li mogla jasno misliti. On je bio i taj koji mi je rekao da ste vi najbolja osoba za moj slučaj.

— A što su vam davali?

— Sve moguće. Truksal, fluspi. Uglavnom flupentiksol.

Klasični neuroleptici, u svakom slučaju, tretman nije pogrešan, pomisli Viktor.

— I nije vam pomoglo?

— Ne, simptomi su od dana moje hospitalizacije postajali sve gori. Nakon što su mi napokon prestali davati lijekove, trebalo mi je nekoliko tjedana da se ponovno osovim na noge. Mislim da je to dovoljan dokaz da terapija medikamentima kod mog posebnog oblika shizofrenije ne dolazi u obzir.

— A što je to tako posebno kod vašeg oblika, gospođo Spiegel?

— Ja sam spisateljica.

— Da, to ste već rekli.

— Pokušat ću vam to objasniti na jednom primjeru.

Anna ga prvi put nije gledala izravno, nego je fiksirala neku imaginarnu točku iza njegovih leđa. Viktor je ranije u svojoj ordinaciji u Friedrichovoj ulici u Berlinu odustao od frejdovskog kauča i radije s pacijentima razgovarao licem u lice. Zato je često već promatrao takvo ponašanje. Pacijenti bi izbjegavali njegov pogled čim bi bili izloženi velikoj napetosti ili bi neki posebno važan događaj htjeli prepričati što je preciznije moguće. Ili kada bi lagali.

— Moj prvi spisateljski pokušaj bila je jedna kratka priča. Napisala sam je u dobi od trinaest godina za jedan natječaj koji je raspisao berlinski Senat. Tema koja je bila zadana glasila je »Smisao života«, a u mojoj priči radilo se o više mladih odraslih, koji provode znanstveni eksperiment. Kada se sljedećeg dana dogodilo to što se dogodilo, ja sam upravo bila predala svoj rukopis.

— Što se dogodilo?

— Moja najbolja prijateljica slavila je četrnaesti rođendan u svečanoj dvorani hotela Četiri godišnja doba u Grunewaldu. Bila sam na putu prema WC-u i pritom morala proći kroz predvorje hotela. Odjedanput je bila tu. Stajala je odmah kraj recepcije.

— Tko?

— Julia.

— Tko je Julia?

— Ona. Julia. Jedna od žena iz moje kratke priče, glavni lik uvodne sekvence.

— Hoćete reći da ste vidjeli ženu, koja je nalikovala na onu iz vašeg školskog sastavka?

— Ne — Anna odmahne glavom. — Ne ženu *poput* nje. Bila je to točno *ta* žena.

— Po čemu ste to prepoznali?

— Jer je ta žena rekla doslovce ono što sam joj u prvoj sceni stavila u usta.

— Što?

Anna stade govoriti tiše, gledajući ponovno ravno u Viktorove oči.

— Julia se nagnula preko pulta i rekla službeniku na recepciji: »Čuj, mali,

hoćeš li mi dati zgodnu sobu, ako budem jako dobra prema tebi?«

Viktor se odupro njezinu prodornom pogledu.

— Jeste li kada razmišljali o tome da je sve to mogla biti i puka slučajnost?

— Da, zaista sam dugo razmišljala o tome. Veoma dugo. Samo, padalo mi je teško povjerovati u slučajnost, jer je Julia potom učinila točno ono što sam napisala u pripovijetci.

— A što to?

— Gurnula si je pištolj u usta i propucala mozak.

Viktor je užasnuto pogleda.

— Pa to je...

— ... šala? Nažalost nije. Žena na recepciji bila je samo početak noćne more u kojoj sam zatočena sad već gotovo dvadeset godina. Čas više, čas manje, doktore Larenze. Ja sam spisateljica i to je moje prokletstvo.

Viktor je uz njezine riječi gotovo mogao pomicati vlastite usnice, toliko je bio siguran što će sljedeće reći.

— Svi likovi koje nakon te priče stvaram u svojim mislima postaju stvarni. Mogu ih vidjeti, promatrati, a katkada čak i razgovaram s njima. Izmislim ih, a u sljedećem trenutku oni se pojavljuju u mojem životu. To je moja bolest, doktore Larenze. To je posebnost moje navodne shizofrenije.

Anna se pogne prema naprijed.

— I zbog toga sam ovdje kod vas. Dakle...?

Viktor je pogleda i u prvi mah ne reče ništa. Previše misli htjelo je istodobno da bude promišljeno. Previše emocija borilo se jedna protiv druge.

— Dakle, doktore Larenze?

— Dakle, što?

— Jeste li zainteresirani? Hoćete li me liječiti, sad, kada sam već tu?

Viktor pogleda na sat. Pet minuta bijaše prošlo.

05.

SDANAŠNJEG STAJALIŠTA, gledano unazad, Viktor je bio sasvim siguran. Da je za prvog susreta samo malo pozornije slušao i pravilno protumačio znakove, mnogo bi ranije došao do spoznaje da nešto nije u redu. Da nešto nikako nije u redu. Ali vjerojatno bi katastrofa u tom slučaju nastupila mnogo brže.

U svakom slučaju, Anna je postigla svoj cilj. Prodrla je u njegovu kuću i savladala ga u višestrukom pogledu. Njezina priča zaista ga je zanimala. Bila je toliko neobična da pet minuta nije morao misliti ni na sebe samog, ni na vlastite probleme. Ali iako je uživao u tom gotovo bezbrižnom stanju, on je nije htio liječiti. Nakon kratke, ali određene diskusije ona se nevoljko složi da će iduće jutro prvom skelom napustiti otok i ponovno se konzultirati s doktorom Van Druisenom.

— Imam svoje razloge — reče kratko, nakon što ga je upitala zašto ne smije ostati. — Jedan od njih je taj što mi nedostaje četiri godine prakse.

— Pa niste valjda zaboravili svoj zanat.

— Nije to pitanje umijeća...

— Dakle, ne *želite*...

Da, pomisli Viktor, ali nešto ga je priječilo da toj ženi priča o Josy. Ako Anna tijekom boravka u klinici zaista nije čula ništa o njegovoj tragediji, on nije po svaku cijenu htio biti taj koji će to promijeniti.

— Mislim da bi bilo krajnje nemarno da u vašem konkretnom slučaju započnemo bez temeljitih priprema, to više što ovo nije ni regularna ordinacija.

— Priprema? Ah, molim vas, pa to je vaša specijalnost. Da su me uputili k vama u Friedrichovu ulicu, što biste me prvo pitali?

Viktor se nasmije nezgrapnom pokušaju da ga nadmudri.

— Pitao bih vas kada ste prvi put u životu halucinirali, ali...

— Dugo prije spomenutog incidenta u hotelu — prekine ga ona. — U Četiri

godišnja doba moj je napadaj shizofrenije doduše bio tako...

Tražila je riječi.

—... tako realističan. Tako jasan. Nikada ranije ništa nisam opazila tako čulno i živo kao taj put. Mogla sam vidjeti ženu, čula sam pucanj i vidjela kako joj se mozak razletio recepcijom. I prvi put se radilo o liku iz priče koju sam izmislila sama. Ali naravno da su se i kod mene, kao i kod većine shizofreničara, javili određeni predznaci.

— Koji?

Viktor odluči da joj posveti još pet minuta prije nego što će ga definitivno morati napustiti. *Zauvijek*.

— Eh, gdje da započnem? Mislim da povijest moje bolesti seže do mojeg najranijeg djetinjstva.

Pričekao je da vidi hoće li sama od sebe nastaviti govoriti i otpio još jedan gutljaj asam-čaja, koji se u međuvremenu ohladio i postao gorak.

— Moj otac bio je profesionalni vojnik, dakle, GI. Kao saveznik ostao je u Berlinu i radio kao radijski voditelj za American Forces Network, AFN. Slovio je kao lokalna zvijezda i bio je prvorazredni ženskar. Naposljetku je jedna od njegovih brojnih plavokosih afera, koje je zavodio u stražnjoj sobi vojnog kasina, ostala trudna. Zvala se Laura, bila je prava Berlinčanka i moja majka.

— Aha, govorite o ocu u prošlom vremenu?

— Kada mi je bilo osam godina, poginuo je u jednoj tragičnoj nesreći. Uzgred, profesor Malizius vidio je u tome prvi traumatizirajući događaj u mojem životu.

— Kakva je to nesreća bila?

— U jednoj vojnoj bolnici operirali su mu slijepo crijevo, ali zaboravili su mu prije operacije obući potporne čarape. Tromboza je bila smrtonosna.

— Žao mi je zbog toga.

Viktora je oduvijek preko svake mjere ljutila nesreća koju su nesposobni liječnici svojim nemarom donosili svojim pacijentima i njihovim bližnjima.

— Kako ste primili vijest o očevoj smrti?

— Ne baš dobro. Stanovali smo u posljednjoj kući u nizu nedaleko od

Andrew Barracksa u američkom sektoru u Steglitzu. Iza kuće držali smo psića mješanca koji nam je dolutao. Zvao se Terry. Moj otac ga je mrzio, zbog čega je većinu vremena bio privezan za kratak lanac i nije smio u kuću. Kada mi je majka rekla da je otac mrtav, otišla sam do psa i stala ga tući. U tu svrhu uzela sam jednu od tatinih palica za bejzbol, onu tešku sa željeznom jezgrom. Jer je lanac bio tako kratak, Terry nije mogao uzmaknuti, kamoli pobjeći. Prvo su mu popustile noge i on se pognuo. Ali ja sam ga nastavila tući. Bila sam mala, osmogodišnja djevojčica sa srdžbom i snagom opsjednute osobe. U nekom trenutku, možda nakon desetog udarca, Terryju se slomila kralješnica i nije se više mogao micati. Užasno je vrištao od bola, ali ja sam ga i dalje udarala, sve dok mu na usta nije navrla krv, dok od njega nije preostala samo još hrpica mesa, iz kojeg sam izmlatila posljednju trunčicu života.

Viktor pokuša da je ne gleda s gađenjem i mirno upita:

— Kako to da ste to učinili?

— Jer je Terry bio ono što sam osim oca najviše voljela u životu. U svom djetinjem ludilu mislila sam: ako su mi uzeli ono najdraže, onda za postojanje broja dva u mom životu također više nema opravdanja. Bila sam bijesna što je Terry još uvijek živ, a moj otac nije.

— To je užasan doživljaj.

— Da, svakako. Ali vi još uopće ne znate zašto.

— Kako to mislite?

— Još ne znate čitavu priču, doktore Larenze. Ono što u tom doživljaju zaista užasava nije smrt moga oca. A nije ni činjenica da sam malog, nedužnog psića okrutno mučila do smrti.

— Nego?

— Ono zaista jezivo za mene je to što psa nikada nije ni bilo. Terry nikada nije postojao. Jedanput nam je bila dolutala mačka, ali pas nikada. A ako me Terryjevo malo, izmučeno tijelo dan-danas i proganja u snovima, ja u međuvremenu ipak dobro znam da je taj doživljaj proistekao iz moje bolesne mašte.

— Kada ste to shvatili?

— Oh, trebalo mi je dugo. Pričali smo o tome u okviru mog prvog psihoterapijskog tretmana. Bilo mi je tada osamnaest ili devetnaest. Prije toga nikome se nisam mogla povjeriti. Tko rado priznaje da je mučitelj životinja, posebice da je lud?

Zaboga, pomisli Viktor i rastreseno pomiluje Sindbada, koji je do njegovih nogu i dalje tiho drijemao, prespavavši nezainteresirano neobičan razgovor. Više od deset godina jedna je djevojka morala živjeti s užasnim osjećajima krivnje. To je bila zacijelo najokrutnija pokora shizofrenije. Većina obmana imala je samo jedan zadatak, naime, da oboljeloj osobi sugerira da je bezvrijedna, zla i nedostojna života. Nerijetko bi glasovi u glavama shizofreničara tražili od njih da si oduzmu život. Ništa rjeđe te bi jadne duše poslušale svoje mučitelje. Viktor pogleda na sat i začudi se kako je odjedanput bilo kasno. Danas više neće moći raditi na intervjuu.

— Dobro, gospođo Spiegel.

Demonstrativno je ustao da signalizira da je njihov razgovor time definitivno završen. Prilazeći Anni, začuđeno je zamijetio da mu se malčice vrti u glavi.

— Kao što sam vam više puta objasnio, ovdje vas nikako ne mogu liječiti — nastavio je, nadajući se da na putu van neće teturati.

Anna ga je gledala nepomična lica, a onda i sama ustane.

— Naravno — reče s ozbiljnom živahnošću u glasu. — Svejedno, raduje me što ste me saslušali, a sada ću slijediti vaše savjete.

Nešto u načinu na koji se kretala prema ulaznim vratima probudi u Viktoru slabašno sjećanje. Brzo kao što je došla, krenula je i otići.

— Zar vam nije dobro, gospodine doktore?

Ljutilo ga je što je očito primijetila njegov lagani poremećaj ravnoteže.

— Ne, ne, sve je u najboljem redu.

Čudno. Viktor se osjećao kao da je upravo nakon dugog putovanja brodom ponovno stao nogom na kopno.

— Gdje ste zapravo odsjeli u mjestu? — upita je, ne bi li joj skrenuo pozornost na drugu temu, dok su izlazili na hodnik, gdje je Viktor otvorio

vrata verande.

— U gostionici Sidro.

On kimne glavom. A gdje bi drugdje i mogla? Izvan sezone samo je u toj gostionici bilo gostinskih soba. Vlasnica Trudi, čiji je muž prije tri godine smrtno stradao sa svojom ribarskom brodicom, slovila je kao dobra duša otoka.

— Je li s vama zaista sve u redu? — nastavi ga ona ispitivati.

— Je, je. To mi se dogodi katkada kada prebrzo ustanem — slaže on i ponada se da posrijedi nije vjesnik neke podmukle prehlade.

— Dobro — zadovolji se ona. — Onda ću se ja sad brzo vratiti u mjesto. Moram još spremati stvari ako sutra ujutro želim prvom skelom natrag na kopno.

Viktor se radovao što to čuje. Što brže ona nestane s otoka, to će brže ponovno biti sam i neometen. *Ostavit će ga na miru.*

Još joj je jedanput pružio ruku, a onda se rastadoše, kratko i neformalno.

Kasnije je čovjek uvijek pametniji. Da je Viktor još za prva razgovora slušao malo pozornije, zamijetio bi signale upozorenja, skrivene među recima. Ali prostodušan kakav je bio, on pusti Annu da ode, pa čak se i ne zagleda za njom. Ona mora da je računala s tim. Jer tek što su se za njom zalupila vrata, ona se nije ni potrudila da prikrije svoje istinske namjere. Umjesto toga smjerno je krenula prema sjeveru.

U smjeru suprotnom od gostionice Sidro.

06.

ANNA TEK ŠTO JE BILA OTIŠLA, kadli mu ponovno zasmeta kucanje na ulaznim vratima. Bio je to Halberstaedt, načelnik otoka.

— Hvala što ste se pobrinuli za generator — pozdravi Viktor starca i stisne mu ruku. — Bilo je ugodno toplo kada sam stigao.

— Raduje me, gospodine doktore — uzvрати Halberstaedt kratko i začuđujuće brzo izmakne ruku.

— I? Što vas po ovako nemirnom vremenu tjera k meni? Mislio sam da pošta stiže tek prekosutra.

— Da, tu ste u pravu — Halberstaedt je u lijevoj ruci držao komad naplavljenog drva kojim je tresao pijesak iz utora na petama svojih crnih gumenih čizama. — Zbog toga nisam ni došao.

— Okej — Larenz pokaže prema vratima. — Zar nećete ući? Izgleda kao da će uskoro kiša.

— Ne, hvala. Ne želim vam dugo smetati. Imam samo jedno pitanje.

— Da?

— Ona žena, koja je maloprije bila kod vas, tko je to?

Viktora začudi njegova izravnost. Inače je Halberstaedt bio pristojan i suzdržan, pun poštovanja za privatnu sferu stanovnika otoka.

— Nije da me se tiče. Ali ja bih na vašem mjestu bio oprezan — Halberstaedt napravi kratku stanku ne bi li preko ograde verande ispljunuo malo duhana za žvakanje na pješčani put. — Prokleta oprezan.

Viktor stisne oči kao da mu sunce svijetli ravno u lice i promotri načelnika. Ni ton, ni sadržaj njegovih riječi nisu mu se svidjeli.

— Smijem li pitati na što smjerate?

— Ni na što ne smjeram. Reći ću vam sasvim otvoreno. Ta žena nije čista. S njom nešto nije u redu.

Viktor je poznao odbojnost koju psihički bolesnici izazivaju kod zdravih ljudi. Čudilo ga je samo kako je brzo Halberstaedt primijetio da Anna nije

zdrava.

Ali to nisam ni ja. Ne više.

— Ne brinite za tu damu — započne.

— Ne brinem ja za nju. Bojim se da se vama nešto ne dogodi.

Misaoni predah, koji mu je svojom provalom i jezivom pričom priskrbila Anna, odjedanput je bio gotov. *Josy*. Postojalo je milijun različitih impulsa koji su u Viktorovu mozgu poput refleksa mogli izazvati sjećanje na kćer. U njih je spadao i zloslutan glas kakav je imao načelnik.

— Kako to sad opet mislite?

— Onako kako vam kažem. Mislim da ste u opasnosti. Na otoku sad živim četrdeset i dvije godine i tijekom vremena vidio sam mnoge ljude kako dolaze i odlaze. Neki od njih bili su dobrodošli gosti. Dobri ljudi, za koje bi čovjek poželio da ostanu duže. Ljudi kao Vi, gospodine doktore. A kod drugih znao sam od prvog trenutka da će biti nevolje. Ne mogu to objasniti. Mora da je posrijedi nešto poput šestog čula. U svakom slučaju, ono je proradilo kada sam prvi put ovdje u mjestu vidio tu ženu.

— To ćete mi morati objasniti malo detaljnije. Što vam je ona to, zaboga, rekla da vas je tako uznemirila?

— Ništa mi nije rekla. Uopće nisam razgovarao s njom. Samo sam je promatrao izdaleka i onda pošao za njom.

Čudno, pomisli Viktor. Anna mi je maločas ispričala nešto sasvim drukčije. Ali zašto bi mi lagala da je razgovarala s Halberstaedtom?

— I Hinnerk je rekao da se ponašala čudno prije dva sata u njegovoj trgovini mješovitom robom.

— Kako čudno? — poželi znati Viktor.

— Raspitivala se za oružje.

— Kako, molim?

— Da, prvo je htjela kupiti harpun ili pištolj za svjetlosne rakete. Onda je kupila nož za tranširanje i više metara najlona za udicu. Tu se čovjek ipak pita što ta žena smjera.

— Nemam pojma — reče Viktor odsutno. Stvarno nije znao. Što će psihički

bolesnoj ženi na tom otoku oružje?

— No, dobro — Halberstaedt navuče na glavu kapuljaču svoje teške vjetrovke. — Moram ići. Oprostite na smetnji.

— Nema problema.

Halberstaedt potrči niz prednje stube, ali se prije malih vrata na ogradi još jedanput okrene prema Viktoru.

— Još nešto, doktore. Sve vrijeme vam to želim reći. Jako mi je žao. Viktor nijemo kimne glavom. Nakon četiri godine nitko više nije morao objašnjavati razloge svoje sućuti. Bilo je jasno na što je mislio.

— Ali boravak ovdje trebao bi vam goditi, mislim. I zato sam ovdje.

— Kako to mislite?

— Radovao sam se kada ste došli na otok. Vidio sam kako se iskrcavate. I nadao se da ćete se ovdje malo rastresti. Da ćete uskoro izgledati bolje. Ali...

— Ali što?

— Još ste bljeđi nego prije tjedan dana. Postoji li za to neki razlog? *Da. Noćna mora. A ona se zove »moj život«.* A ti svojim nastupom ništa nećeš popraviti, pomisli Viktor. Ali umjesto da glasno izgovori svoje misli, on mirno odmahne glavom i time isprovocira nov poremećaj ravnoteže. Halberstaedt izvana zatvori vrata vrta i strogo ga odmjeri.

— Nema veze. Možda se varam. Možda sve i nije tako crno. Ali svejedno: mislite na moje riječi.

Viktor kimne glavom.

— Ozbiljno tako mislim, doktore. Sljedećih dana malo pripazite na sebe. Imam neki loš predosjećaj.

— Hoću, hvala.

Viktor zatvori kućna vrata i nastavi promatrati Halberstaedta kroz špijunku, dok nije nestao iz njegova skućenog vidnog polja.

Što se ovdje zbiva? pomisli. *Što sve to ima značiti?*

Potrajalo je još dobra četiri dana dok nije saznao odgovor. Nažalost, u tom trenutku za njega je već bilo prekasno.

07.

Parkum, četiri dana prije istine

B: Gajite li još nadu?

DRUGO PITANJE INTERVJUA Viktoru je bilo najgore. Nakon nemirne noći i bezdušno pripremljena zajutraka, on je od deset sati sjedio pred svojim laptopom. Ali danas je imao izgovor zašto mu je zaslon nakon pola sata još uvijek bio prazan. Sad više nije bilo sumnje da će se zaista razboljeti od gripe. Jučerašnji osjećaj vrtoglavice gotovo je nestao, ali zato je, otkako se probudio, imao malih poteškoća s gutanjem i hunjavicu. Svejedno je htio nadoknaditi vrijeme koje je izgubio dan prije.

Nadu?

Najradije bi bio odgovorio protupitanjem:

Nadu u što? U to da je Josy još živa ili da će joj pronaći leš?

Drveni prozorski kapci zadržtaše od snažna naleta vjetra. Viktor se nejasno prisjeti vremenske prognoze i upozorenja da će biti nevrijeme. Navodno bi jučer najavljeni okrajci orkana Anton danas popodne trebali stići do otoka. Već sad nad morem se prijeteći isticala siva kišna stijena, a silni zapusi vjetra šibali su prve pljuskove prema obali. Temperatura je preko noći osjetno pala, a vatra u kaminu nije više gorjela isključivo iz optičkih razloga, nego zato što je njezina toplina zaista bila potrebna da pojača naftno grijanje na generatorski pogon. Ribari i brodari izvještaje obalne straže očito su uzeli ozbiljno. Viktor pogleda kroz prozor, odakle se na sve višim i snažnijim valovima više nije vidio nijedan brod. Ponovno se okrenuo zaslonu računala.

Nada.

Nad tipkovnicom Viktor stisne šake, a onda ispruži prste, ne dodirujući pritom slova. Kada je prvi put pročitao to pitanje, ono je u njegovu mozgu probilo imaginaran bedem i prva misao koja je lagano počela zadobivati oblik ticala se posljednjih dana njegova oca. Gustav Larenz umro je u dobi od sedamdeset i četiri godine od raka limfnih žlijezda, a neprestane bolove mogao je podnijeti samo još uz pomoć neprestana uzimanje morfija. Ali u kasnom stadiju bolesti ni tablete više nisu bile u stanju da u potpunosti isključe bolove. »Kao da sam pod zvonom ispunjenim maglom...«, opisivao je otac svom sinu mukle udarce migrene, čiji se agresijski potencijal svaka dva sata tabletama reducira na taman još podnošljivu mjeru.

Kao da sam pod zvonom ispunjenim maglom. Upravo ispod njega pokopao sam svoju nadu. Čini se da su očevi simptomi snašli i mene. Kao da je u pitanju neka zarazna bolest. *Tek što rak nije napao sustav limfnih žlijezda, nego moj razum. A metastaze bujaju u mojoj ćudi.*

Viktor duboko udahne i napokon počne pisati.

Da, gajio je nadu. Da će mu kućna pomoćnica jednog dana najaviti posjetitelja koji čeka u predvorju i odbija sjesti u dnevnu sobu. Nadao se da će mu muškarac sa službenom kapom u rukama bez riječi pogledati u oči. I da će tada napokon biti siguran. Mnogo prije nego što će iz službenikovih usta poteći najkonačnije od svih riječi: »Žao mi je.« To je bila njegova nada.

Isabell je, pak, svake večeri molila za suprotno. Bio je siguran u to. Nije mu bilo jasno odakle joj snage za to. Ali duboko u sebi ona je skrivala jednu viziju. Da će se jednog dana kao obično vratiti s jahanja i na prilazu kući vidjeti Josyn prevrnut bicikl. I prije nego što će stići da ga podigne i odgura u vrtanu kućicu, Josy će nasmijana doći s jezera, držeći onako uspuhana oca za ruku. Bit će zdrava i presretna. »Što ima za ručak?« vikat će izdaleka i sve će biti kao prije. Isabell se neće čuditi. Neće čak ni pitati Josy gdje je bila posljednjih godina. Pomilovat će joj naraslu crvenkasto-plavu kosu i naprosto prihvatiti da je

ponovno tu. Da je obitelj napokon opet zajedno. Kao što je prihvaćala i razdvojenost. Godinama. To je bila njezina neizrečena nada.

Tako, jesam li time odgovorio na vaše pitanje?

Bez emocija Viktor opazi da i opet razgovara sam sa sobom. Ovaj put je Ida von Strachwitz bila njegova imaginarna slušateljica. Bila je to odgovorna urednica lista *Bunte*, kojoj je već prekosutra trebao poslati *e-mailom* prve odgovore.

Viktorov laptop ispusti zvuk koji ga podsjeti na stari aparat za kuhanje kave dok posljednji ostatak vode pljuje u filter. Odlučio je da izbriše posljednje retke. Pritom iziritirano zamijeti da nema što obrisati. Sve što je napisao tijekom posljednjih pola sata bila je jedna jedina rečenica. A čak i ona kao da nije imala previše veze s pitanjem:

Između slutnje i znanja leže život i smrt.

Viktor nije bio u prilici da nadopuni taj jedan jedini redak, jer je iznenada zazvonio telefon. Prvi put otkako je stigao na Parkum. Prepao se tog neočekivano glasnog zvuka, čiji je rezak odjek rastrgao tišinu male kuće. Pustio je da četiri puta zazvoni prije nego što je podigao tešku slušalicu starog telefona s brojčanikom. Poput svega ostalog u kući, i to je crno čudovište naslijedio od oca. Stajalo je na malom telefonskom stoliću kraj police s knjigama.

— Smetam?

Viktor zastenje u sebi. Gotovo da je bio računao s tim da će se to dogoditi. Odjedanput ponovno osjeti jučerašnju vrtoglavicu, zajedno s poznatim vjesnicima prehlade.

— Zar se nismo nešto dogovorili, gospođo Spiegel?

— Da — odgovori ona pokunjeno.

— Htjeli ste danas ujutro otputovati. Kada vam ide skela?

— Zato vas i zovem. Ne mogu.

— Slušajte! — Viktor uzrujano pogleda prema stropu i opazi nešto paučine u kutovima sobe.

— Pa o svemu smo se lijepo dogovorili. Trenutno ste u mirnoj fazi i u tom stanju možete bez ikakva problema natrag u Berlin. Odmah po dolasku otići ćete doktoru Van Druisenu, kojeg ću...

— Ne mogu — prekine ga Anna, ne podižući glas.

Prije nego što je izgovorila rečenicu do kraja, Viktor je znao na što misli.

— Skela. Ne prometuje zbog nevremena. Ne mogu se maknuti s otoka.

o8.

Znao je to još prije nego što će spustiti slušalicu. Odao mu je to njezin glas. Zvučala je kao da je osobno aranžirala nevrijeme, samo da ga i dalje može odvrćati od rada i s njim povezana savladavanja prošlosti. I ostavila je dojam da mu mora nešto ispričati. Nešto toliko važno da je zbog toga bila spremna uzeti na sebe muku i troškove vožnje od Berlina dovd. I što mu jučer iz nekog razloga nije povjerila. Viktor nije znao što bi to bilo, ali znao je da neće napustiti otok dok ne ispriča svoju priču. I zato je morala doći. I iz tog razloga on se za svaki slučaj odjenuo i istuširao. U kupaonici rastopio je aspirin u čaši vode i popio ga natašte u tri gutljaja. Osjećao je pritisak na očima. Nepogrešiv predznak bliske glavobolje. Možda čak i vrućice. U normalnim okolnostima Viktor bi kod takvih upozorenja svoga tijela radije odmah uzeo dva kotadolona. Ali od njih bi bio dremljiv, a nešto u njemu savjetovalo mu je da bi bilo bolje da svog nezvanog gosta dočeka bistre glave. Zato se doduše osjećao gripozno, ali bar nije bio umoran kada je Sindbad rano popodne upozoravajućim režanjem najavio da je Anna stigla pred ulazna vrata.

— Bila sam u šetnji i vidjela svjetlo u vašoj dnevnoj sobi — nasmijala se nakon što joj je otvorio.

Viktor namršti čelo. *U šetnji?* Čak ni vlasnici pasa za takva vremena ne odlaze rado u duže šetnje. Kiša, doduše, još nije lijevala, ali ni njezino lagano sipanje nije bilo zanemarivo. A Anna u svom kostimu od najfinije vunene tkanine i cipelama s visokim potpeticama nikako nije bila odjevena primjereno vremenu. Od mjesta do kuće na obali bilo je najmanje petnaest minuta hoda po loše utvrđenu putu, koji je već bio prepun lokvi. Svejedno nije bilo prljavštine na njezinim elegantnim ljetnim cipelama. I kosa joj je bila suha, iako kod sebe nije imala ni kišobrana, ni marame.

— Došla sam u krivo vrijeme?

Viktor zamijeti da još nije izustio ni riječi, nego ju je samo zaprepašteno promatrao.

— Da. To jest, ja... — mucao je. — Oprostite, molim vas, malo sam smeten. I bit će da sam se prehladio.

A ono sto mi je o tebi ispričao Halberstaedt ne otvara ti baš spremno moja vrata.

— Oh — s Annina lica nestalo je osmijeha. — Žao mi je.

Munja nad morem osvjetli na trenutak krajolik iza kuće. Nedugo zatim uslijedila je obavezna grmljavina. Nevrijeme se približavalo. Viktor je bio ljut. Sad više nije mogao samo tako potjerati nemila gosta. Iz pristojnosti morao je trpjeti Annu, bar toliko dugo dok ne prođu prve kiše.

— No, kada ste se već namučili i došli ovamo k meni, možemo zajedno popiti čaj — predloži s gnušanjem. Anna to prihvati bez oklijevanja. Osmijeh joj se vratio, a Viktoru se čak učini da u izrazu njezina lica prepoznaje lagan izraz trijumfa. Otprilike kao kod malog djeteta, koje je majku neprestanim cendranjem u samoposluzi navelo da kupi slatkiše.

Pošla je za njim u sobu s kaminom gdje oboje sjedoše na ista mjesta kao i dan prije. Ona prekriženih nogu na kauč, on leđima prema prozoru za pisaci stol.

— Molim, poslužite se.

Podigao je vlastitu šalicu i pokazao glavom prema rubu kamina gdje je stajao čajnik na malom grijaču.

— Možda kasnije, hvala.

Viktora je grlo boljelo jače nego prije, pa je otpio velik gutljaj. Asam-čaj bio je gorči sa svakom šalicom.

— Je li vam dobro?

Opet isto pitanje kao jučer. Viktor se ljutio što ga je očito tako dobro prozrela. On je ovdje bio liječnik.

— Hvala, osjećam se odlično.

— A zašto onda sve vrijeme otkako sam stigla gledate tako namršteno, doktore? Zar se ljutite na mene? Molim vas, vjerujte mi da sam ujutro zaista htjela skelom na kopno. Ali nažalost ona ne prometuje do daljnjeg.

— Jesu li vam rekli kada bi po prilici mogla opet početi prometovati?

— Ne. Samo da će to biti najranije za dva dana. Uz mnogo sreće za dvadeset i četiri sata.

A uz malo nesreće tek za tjedan dana. Toliko dugo Viktor je jedanput već morao izdržati s ocem na otoku.

— Možda bismo preostalo vrijeme mogli iskoristiti za još jedan terapijski razgovor? — pitala je bez uvijanja i ponovno se nježno osmjehnula. *Nećeg se želi riješiti*, pomisli Viktor.

— Griješite ako mislite da smo jučer vodili terapijski razgovor. Bio je to sasvim običan razgovor. Vi niste moja pacijentica. Ni oluja u tome neće ništa promijeniti.

— Dobro, onda dajte da nastavimo naš jučerašnji obični razgovor. Godio mi je.

Nećeg se želi riješiti. I neće mi dati mira dok to ne izrekne.

Viktor je dugo uzvraćao njezin pogled, a kada je shvatio da ona neće odvratiti svoj, kimnuo je glavom.

— No, dobro...

... završimo onda s tim s čim smo jučer započeli, nadopunio je u mislima, dok se Anna zadovoljno izvalila na kauču.

A onda je ispričala najgoru priču koju je Viktor čuo u čitavom svom životu.

09.

— **Na kojoj knjizi** trenutačno radite? — pitao ju je prvo. Bilo je to pitanje s kojim se tog jutra bio probudio.

Koji će likovi sljedeći zaživjeti u vašim noćnim morama?

— Ne pišem. Bar ne u uobičajenom smislu.

— Kako to mislite?

— Prešla sam na to da pišem samo još sama o sebi. Svoju biografiju, ako hoćete tako. Time ubijam tri muhe jednim udarcem. Prvo: mogu popustiti pred svojim umjetničkim porivom. Drugo: pritom razrađujem vlastitu prošlost i treće: sprječavam da u moj život ulaze likovi iz romana, koji me izluđuju.

— Razumijem. Onda mi, molim vas, ispričajte nešto o svom posljednjem velikom slomu. Onom koji je naposljetku i doveo do toga da vas prime u kliniku.

Anna duboko izdahne i sklopi ruke kao da će moliti.

— U redu. Posljednji lik iz romana koji se osamostalio bila je junakinja jedne moderne bajke za djecu.

— O kome se radilo?

— O jednoj maloj djevojčici. Charlotte. Bila je dražestan, plavokos anđeo, onakav kakve poznajemo iz reklama za medenjake ili čokoladu.

— Nije to baš ni najgori lik što ga čovjek može poželjeti kao imaginarnog pratioca.

— Da, to je točno. Charlotte je bila dražesna. Svakome tko bi je vidio odmah bi se uvukla u srce. Živjela je kao jedina kraljeva kći u malom dvorcu na jednom otoku.

— O čemu se točno radilo u toj priči?

— O jednoj potrazi. Jednog dana Charlotte se, naime, iznenada jako razboljela.

Viktor upravo htjede uzeti gutljaj čaja, ali umjesto toga odloži šalicu. Anna je sad imala njegovu punu pozornost.

— Patila je od neobjašnjivih napadaja vrućice, postajala je sve slabija i mršavija. Svi medicinari iz zemlje okupili su se i pregledali je, ali nijedan od njih nije mogao reći što joj je. Roditelji su joj iz dana u dan očajavali sve više. A iz dana u dan pogoršavalo se i djevojčičino stanje.

Viktor nesvjesno zaustavi dah i koncentrira se na svaku daljnju riječ.

— Jednog dana mala Charlotte odlučila je da sama uzme u ruke svoju sudbinu i pobjegla je od kuće.

Josy.

Viktor je pokušao potisnuti tu misao, ali to mu nije pošlo za rukom.

— Kako, molim? — Anna ga iziritirano pogleda. Viktor nije ni primijetio da je očito nešto rekao, pa si nervozno prođe rukom kroz kosu.

— Ništa. Nisam vas htio prekidati. Nastavite, molim vas.

— Dakle, kao što sam rekla, krenula je u potragu za uzrokom svoje bolesti. Hoćemo li tako, ta je priča parabola. Bajka o bolesnoj djevojčici, koja ne odustaje od sebe, nego djeluje tako što na vlastitu ruku odlazi u svijet.

To ne može biti. To je nemoguće. Viktor nije bio u stanju da uobliči jasnu misao. Poznavao je taj osjećaj. Prvi put osjetio ga je u ordinaciji doktora Grohlkea. A potom svakog pojedinačnog dana u svom životu. Sve dok nije odlučio da definitivno okonča potragu za svojom malom kćeri.

— Stvarno vam nije ništa, doktore Larenze?

— Kako? Oh... — Viktor pogleda prste svoje desne ruke, kojima je nervozno bubnjao po mahagonijskoj ploči svog starog pisaćeg stola.

— Oprostite, mora da sam popio malo previše čaja. Ali pričajte mi više o Charlotte. Kako završava priča? Što se dogodilo?

Što je s Josy?

— Ne znam.

— Što? Ne znate kako završava vaša vlastita knjiga?

Pitanje odjeknu glasnije nego što je Viktor namjeravao, ali Anna kao da se nimalo nije začudila tom iznenadnom prolomu emocija.

— Rekla sam vam, nikada je nisam završila. Priča je ostala fragment. Upravo zato me Charlotte više nije puštala, već me je bacila u tu moru.

Moru?

— Kako to mislite?

— Kao što sam već rekla, Charlotte je bila posljednji lik iz romana koji je ušao u moj život. Ono što sam doživjela s njom bilo je tako strašno da sam doživjela slom.

— Još jedanput. Što se točno dogodilo?

Viktor je znao da se ponaša pogrešno. Pacijentica još nije bila spremna da govori o svojoj traumi. Ali on je to morao saznati. Kada se Anna zabuljila u pod i prestala odgovarati, obazrivo je nastavio:

— Kada ste imali prvu viziju Charlotte?

— Bilo je to prije otprilike četiri godine u Berlinu. Bila je zima.

26. studenoga, nečujno doda Viktor.

— Baš sam krenula u kupnju, kada sam na cesti iza sebe čula tu buku. Škripu kočnica, pa metalan zveket, lomljenje stakla, uobičajene zvukove sudara. Još sam pomislila: samo da nitko nije stradao i okrenula se. Tada sam vidjela djevojčicu. Stajala je kao paralizirana posred ulice. Očito je ona skrivila nesreću.

Viktor se zgrči u svom sjedećem položaju.

— Iznenada, kao da je posrijedi neki nevidljiv znak, ona okrene glavu, pogleda u mom smjeru i nasmiješi mi se. I tu je prepoznah. Charlotte. Moja bolesna djevojčica iz romana. Potrčala je k meni i uzela me za ruku.

Njezine tanke ručice. Tako krhke.

— Bila sam katatonična, skamenjena. S jedne strane bilo mi je jasno da ona ne postoji. Da ne može postojati. S druge bila je tako stvarna. Nisam mogla drukčije. Morala sam je prihvatiti. I tako sam krenula za njom.

— Kamo? Gdje se to točno dogodilo?

— Što? Zar je to tako važno?

Anna zbunjeno zatrepće očima, kao da odjedanput više nema volje nastaviti priču.

— Ne, nije. Oprostite. Nastavite.

Anna se nakašlja, pa ustane.

— Ako vam nije problem, doktore Larenze, ja bih sad rado napravila stanku. Znam da sam vas sve vrijeme silila da vodimo ovaj razgovor. Ali sad primjećujem da možda ipak nisam spremna za to. Te vizije za mene su bile zaista strašne. Da sad govorim o njima pada mi teže nego što sam mislila.

— Naravno — reče Viktor, iako je vapijao za daljnjim informacijama. Tada ustane i on.

— Smjesta ću vam prestati dosadivati. Možda se već sutra mogu vratiti kući.
Ne!

Viktor je grozničavo tražio izlaz. Nije mogao dopustiti da ode i više se ne vrati, iako je još prije svega nekoliko minuta od nje tražio upravo to.

— Samo još jedno pitanje — Viktor bespomoćno zastane nasred sobe. — Kako se zove knjiga?

— Nema još pravi naslov. Samo radni naslov: »Devet«.

— Zašto »Devet«?

— Jer je Charlotte imala devet godina kada je pobjegla.

— Oh.

Premlada!

Viktor iznenađeno primijeti što je Anna s tih nekoliko riječi izazvala kod njega. Koliko je žarko želio da bolesne, shizofrene vizije te osobe imaju odnos sa stvarnošću.

Prilazeći joj polagano, Viktor zamijeti da mu je narasla temperatura. Ni glavobolja nije bila popustila, iako je nakon tuširanja popio tabletu. Bol je bubnjao u njegovim sljepoočicama i oči mu počеше suziti. Annin lik odjedanput mu postade mutan. Gledao je njezine obrise kao da je promatra kroz čašu vode. Viktor nakratko zatrepće, a kada mu se jasnoća vida donekle povratila, vidio je u Anninim očima nešto što si isprva nije mogao objasniti. Onda mu postade jasno: *Poznavao* ju je. Jedanput, prije mnogo vremena, već ju je bio susreo. Ali njezino lice nije mogao pridodati nikakvoj osobi ili imenu, kao što ponekada ne znamo kako se zove neki poznati glumac i u kojim smo ga filmovima prethodno već gledali.

Nespretno joj je pomogao da navuče kaput i otpratio je do vrata. Anna je

jednom nogom već bila vani, kadli se još jedanput okrene i u idućoj sekundi usta joj se nađoše sasvim blizu Viktorova lica.

— Ah, još nešto. Kada ste me maločas već pitali.

— Da? — Viktor malčice uzmakne i odjedanput osjeti istu napetost kao i na početku njihova razgovora.

— Ne znam je li važno, ali knjiga je imala i podnaslov. Čudno je to, jer zapravo nije imao nikakve veze s pričom. Pao mi je na pamet u kadi i nekako mi se svidio.

— A kako je glasio?

Nakratko Viktor se zapita hoće li ga uopće čuti — ali onda je bilo prekasno.

— »Plava mačka« — odgovori Anna. — Ne pitajte me zašto. Mislila sam da bi bilo lijepo kada bi se na koricama vidjela plava mačka.

10.

— **Samo da budem siguran** da sam te dobro razumio...

Viktor je doslovce mogao vidjeti kako je krupni privatni detektiv s druge strane linije preneraženo tresao glavom dok mu je postavljao pitanja. Nazvao ga je neposredno nakon što je Anna napustila njegovu kuću.

— Kažeš da te je na Parkumu nenajavljeno posjetila duševno poremećena žena?

— Da.

— I ta žena tvrdi da je progone likovi iz romana, koje je izmislila sama?

— Otprilike tako.

— I ja sad trebam provjeriti jesu li priviđenja te... kako ono...?

— Anna. Žao mi je, Kai, ali njezino puno ime reći ću ti tek kada bude zaista nužno. Iako službeno više ne prakticiram, ona je, strogo uzevši, pacijentica i ja želim poštovati liječničku tajnu.

U svakom slučaju, dokle god bude moguće.

— Kako želiš. Ali misliš li zaista da bi shizofreni napadaji te nove pacijentice mogli imati nekakve veze s nestankom tvoje kćeri?

— Tako je.

— Znaš kako to meni zvuči?

— Naravno da znam — odgovori Viktor. — Sigurno misliš da sam definitivno sišao s uma.

— Blago rečeno.

— Apsolutno te razumijem, Kai. Ali, razmisli. To što mi je ispričala naprosto ne može biti slučajnost.

— Hoćeš reći, ne smije biti slučajnost?

Viktor prečuje tu primjedbu.

— Mala djevojčica koja pati od neobjašnjive bolesti i jednog dana nestane. U Berlinu.

— Lijepo — prihvati Kai. — Ali što ako te je slagala? Ako ipak zna za Josy?

— Zaboravljaš da njezinu bolest nikada nismo spomenuli u javnosti. O tome ne može znati ništa.

To im je savjetovala policija. Misteriozne simptome neobjašnjive bolesti od koje je Josy bolovala mediji nisu smjeli zlorabiti da zadovolje glad mase za senzacijama.

— I tako osim toga imamo informaciju koju nam može dati samo pravi otmičar — objasnio im je tada mladi inspektor. — Tada ćemo znati tko zaista drži vašu kćer, a kome je stalo samo do vašeg novca.

I zaista, nakon što su objavljene obavijesti o djevojčičinu nestanku, javljali su se razni lažni otmičari, koji su na pitanje »kako je Josephine?« svi odgovorili s »odlično« ili »u skladu s okolnostima dobro«. A to je definitivno bio pogrešan odgovor, uzme li se u obzir da je djevojčica najmanje jedanput dnevno doživljavala šok, čak i ako nije bila u šakama nasilnih zločinaca.

— Okej, doktore — nastavi privatni detektiv. — Bolesna djevojčica zbriše od kuće. U Berlinu. Dotle se činjenice što se mene tiče još poklapaju. Ali onda? Kakvo je to trabunjanje o kraljevoj kćeri koja živi u dvorcu na otoku?

— Previđaš da je Schwanenwerder zaista otok, koji je samo mostom povezan s Berlin-Zehlendorfum. Našu vilu na Velikom Wannseeu sam si jedanput nazvao »dvorcem«. A što se tiče kraljeve kćeri, Isabell je Josy često zvala... odnosno, često je zove »princeza«, pa bismo i tu imali paralelu.

— Nemoj mi zamjeriti, Viktore. Preko četiri godine ja već radim za tebe, a preko toga smo se i sprijateljili. A kao prijatelj kažem ti: to što ti je ispričala ta dama podsjeća me na horoskop u *Kurieru*. Toliko je općenito da si svatko iz toga može iščeprkati ono što mu odgovara.

— Svejedno. Ne bih si nikada mogao oprostiti da za Josy ne učinim sve što je u mojoj moći.

— Okej, ti si šef. Ali jedno neka ipak bude jasno: posljednji vjerodostojni iskaz svjedoka dao je jedan stariji bračni par. Vidjeli su djevojčicu kako s nekim muškarcem izlazi iz ordinacije. Nisu pomislili ništa loše, jer su smatrali da je dijete u pratnji oca. Taj iskaz potvrdio je vlasnik kioska na uglu. Čovjek srednjih godina oteo je tvoju kćer. Nikakva žena. Osim toga, Josy je bilo

dvanaest godina, a ne devet.

— A što je s plavom mačkom? Znaš njezinu najdražu plišanu igračku, plavu mačku Nepomuka.

— Lijepo. Ali svejedno sve to nema smisla. Pretpostavimo da tu postoji neka veza, što ta žena onda hoće od tebe? Što se skriva iza toga? Ako je ona otela Josy, zašto se ne nastavi skrivati, nego te salijeće čak na Parkumu?

— Ne kažem ja da je moja pacijentica upletena u to. Kažem samo da nešto zna. Nešto što ću na idućim terapijskim seansama pokušati iščeprkati iz nje.

— Srest ćete se, dakle, ponovno?

— Da, pozvao sam je da dođe sutra ujutro. Nadam se da će doći, jer do danas nisam bio osobito prijazan prema njoj.

— A zašto je sutra naprosto ne pitaš izravno?

— Kako to zamišljaš?

— Pokaži joj Josynu fotografiju. Pitaj je prepoznaje li tu djevojčicu. A ako da, smjesta nazovi policiju.

— Nemam ovdje dobru Josynu fotografiju, samo kopiju iz novina.

— Mogu ti je faksirati.

— Što se mene tiče. Ali ja je svejedno ne mogu koristiti. Još ne.

— Kako to?

— Jer žena u jednom pogledu govori istinu: bolesna je. A ako zaista pati od shizofrenije, ja kao liječnik trebam steći njezino povjerenje. Ona zapravo više ne želi govoriti o toj temi, sad mi to već signalizira. Ako joj sutra neizravno dadem do znanja da je smatram sudionicom u zločinu, definitivno će se zatvoriti. Onda od nje više neću dobiti nikakve informacije. A u taj rizik neću ulaziti, dokle god još postojala trunčica nade da je Josy živa.

Nade.

— Znaš što, Viktore? Nada je kao krhotina stakla u nozi. Dokle god se nalazila u mesu, boli pri svakom koraku koji čovjek napravi. Ali kada se izvuče, kraće vrijeme još će, doduše, krvariti i potrajat će neko vrijeme dok sve ne zaraste, ali na kraju čovjek opet može hodati. Taj proces još se naziva žalost. I mislim da bi napokon trebao započeti s tim. Zaboga! Prošle su gotovo četiri

godine, za kojih smo dobivali i bolje informacije od ovih koje ti je dala žena koja se sama dala zatvoriti u ludnicu.

Ne znajući, Kai Strathmann upravo je dao Viktoru odgovor za drugo pitanje intervjua.

— Dobro, Kai, obećavam ti da ću definitivno prestati s potragom za svojom kćeri ako mi sad još učiniš posljednju uslugu.

— Koju?

— Molim te, provjeri je li 26. studenoga u blizini Grohlkeove ordinacije došlo do kakva sudara. Između 15.30 i 16.15. Možeš li to učiniti?

— Da. Ali ti ćeš dotle biti sasvim miran i u najboljem slučaju raditi na tom idiotskom intervjuu, jesi li me razumio?

Viktor mu zahvali, ali izbjegne dati izravan odgovor na njegovo pitanje. Nakanio je da će lagati samo kada bude neophodno.

11.

Parkum, tri dana prije istine

B: Tko vam je u to vrijeme osim obitelji bio od najveće pomoći?

Viktor se nasmije. Unekoliko je očekivao da Anna dođe na novu seansu. Nije bio siguran hoće li doći. Još jučer, kada su se rastajali, ona je tu mogućnost ostavila otvorenom, a on se sad pokušavao rastresti radom na intervjuu. Ne bi li uopće mogao misliti na što drugo nego na Charlotte (*ili Josy?*), odabrao je najjednostavnije pitanje.

Najveća pomoć?

Tu nije morao dugo razmišljati. Odgovor se sastojao od jedne jedine riječi: alkohol.

Što duže Josy nije bilo, to je više morao piti ne bi li obuzdao svoju bol. Ako je prve godine još dostajao gutljaj, donedavno mu nije više bila dovoljna ni čaša po mračnoj misli. A alkohol ne samo da je potiskivao. Davao je odgovore. Točnije, *bio* je odgovor.

Pitanje: da sam bolje pazio, bi li ona još bila živa?

Odgovor: votka.

Pitanje: zašto sam tako dugo besposleno čekao u čekaonici?

Odgovor: svejedno koje marke, samo da je mnogo.

Viktor zabaci glavu i poželi da se jučerašnji razgovor nastavi. Kai se još nije javio da ga obavijesti je li saznao nešto o prometnoj nesreći. Ali Viktor više nije želio čekati. Morao je znati nastavak Annine priče, trebale su mu nove pojedinosti u kojima bi mogao tražiti vezu, pa bila ona i sasvim fantastična. I trebao mu je gutljaj.

Viktor se ponovno kratko nasmije. Naravno da se sad mogao uvjeravati da je rum u njegovu čaju medicinski uvjetovan prehladom čiji su simptomi kod

njega postajali sve jasniji. Ali srećom bio je toliko razuman da svog najboljeg prijatelja i pomagača ostavi na kopnu. Na Parkum je stigao bez ijedne kapljice. Imao je za to dobar razlog. Mr. Jim Beam i njegov brat Jack Daniels bili su jedini pacijenti s kojima je tijekom posljednjih godina vodio intenzivne razgovore. Toliko intenzivne da su postojali dani za kojih je mogao misliti samo jednu jasnu misao: kada će ponovno biti vrijeme za gutljaj iz boce. Prvo ga je Isabell pokušala maknuti od alkohola. Bodrila ga je, brinula za njega, sažalijevala ga, a i sve češće preklinjala.

Poslije, nakon faze vikanja i deranja, učinila je ono što skupine za samopomoć savjetuju svakoj žrtvi alkoholizma: ostavi ga. Bez prethodna upozorenja otišla je u hotel i nije mu se više javljala. Njemu je praznina u vili zapela za oko tek kada mu je nestalo pića, a nije više imao snage da sam prijeđe preko čitava otoka, kraj kupališta do benzinske crpke.

A s gubitkom snage došli su bolovi. A s bolovima sjećanje. Na Josyne prve zubiće.

Na rođendane.

Na početak škole.

Na bicikl koji joj je darovao za Božić.

Na zajedničke vožnje automobilom.

I na Alberta.

Alberta.

Kroz prozorsko staklo Viktor je promatrao tamno more, utonuvši pritom toliko u misli da nije zamijetio čak ni tihe korake iza sebe. *Albert.*

Da je morao navesti razlog, bio bi to jedan mali, nepoznati starac, koji ga je ponukao da privremeno prekine s pićem.

Prije, kada je još imao život, vozio se svakog popodneva oko 17 sati preko gradske autoceste u smjeru Španjolske aleje s posla kući. Malo iza petlje kod RTV-tornja, u visini starih, ruševnih tribina Ceste za vježbu i automobilski promet, odakle su nekoć gledatelji pratili ljetne automobilske utrke, redovito bi stajao jedan stariji gospodin i promatrao prometnu gužvu koja bi nastajala nakon prestanka radnog vremena. Čekao bi pokraj rasklimanog ženskog

bicikla kojim bi dolazio, odmah pokraj rupe u ogradi Sajamskog nasipa. Bilo je to jedino mjesto između Weddinga i Potsdama na kojem nije bilo ni zvučnih, ni vizualnih zaštitnih barijera. Svaki put kada bi Viktor brzinom od stotinu kilometara na sat protutnjao pokraj njega, pitao bi se što li je samo moglo ponukati starca da gleda za stražnjim svjetlima bezbrojnih automobila. Viktor bi u svojem Volvu uvijek prebrzo projurio pokraj njega. Tako brzo da mu za tih stotina i stotina dana nije uspjelo proučiti čovjekove crte lica. Iako ga je viđao gotovo svakodnevno, na policijskom sučeljavanju ne bi ga mogao prepoznati.

I Josy je jednog dana zapazila tog čovjeka, kada su se zajedno s Isabell vraćali s Njemačko-francuskog narodnog slavlja.

— Zašto taj čovjek stoji tu? — pitala je i okrenula se za njim.

— Malo je zbunjen — trezveno je dijagnosticirala Isabell, ali Josy to nije bilo dovoljno.

— Mislim da se zove Albert — promrmljala je sama za sebe, ali Viktor ju je svejedno čuo.

— Zašto *Albert*?

— Jer je star i usamljen.

— Ah, a stari, usamljeni ljudi se tako zovu?

— Da — odgovori ona kratko i time je stvar bila obavljena. Otad je neznanac kraj ceste imao ime i Viktor se znao uloviti kako mu kima glavom dok radnim danom prolazi pokraj njega.

— Zdravo, Alberte!

Tek mnogo kasnije, kada se jednog dana na mramornom podu kupaonice probudio iz pijanstva, postalo mu je jasno da je i Albert nešto tražio. Nešto što je negdje izgubio, a sad je vjerovao da će to pronaći u automobilima koji su jurili pokraj njega. Albert mora da mu je bio duhovno srodan. Tek što je Viktoru sinula ta ideja, već je sjedio za upravljačem svog Volva i odvezao se do Sajamskog nasipa kraj Njemačke hale. Ali još izdaleka mogao je vidjeti da Albert taj dan nije stajao na svome mjestu. A ni sljedećih dana, dok ga je Viktor tražio, starac se nije pokazivao.

Viktor bi ga rado pitao:

— Oprostite, ali što točno tražite? Jeste li i vi nekog izgubili?

Ali Albert bijaše nestao. Nije se više pojavljivao.

Kao ni Josy.

Kada se Viktor osamnaestog dana bezuspješno vraćao kući, ne bi li otvorio novu bocu, pred ulaznim vratima čekala ga je Isabell s jednim pismom. Bio je to upit lista *Bunte* u vezi s intervjuom.

— Doktore Larenze?

Pitanje Viktora grubo istragne iz sanjarenja. Ustao je tako naglo da je desnim koljenom udario u pisaći stol. U isti mah zagrcnuo se i počeo kašljati.

— Bit će da vam se ponovno moram ispričati — reče Anna, koja je stajala iza njega, ali nije pokazivala namjeru da mu se približi ili mu pomogne.

— Nisam vas htjela ponovno prestrašiti, ali više puta sam pokucala i pritom su se vrata otvorila.

Naoko pun razumijevanja, Viktor kimne glavom, iako je bio siguran da je zaključao ulazna vrata. Uhvatio se za glavu i primijetio da mu se čelo orosilo graškama znoja.

— Izgledate lošije nego jučer, doktore. Možda bi bilo bolje da odem. Viktor primijeti kako ga Anna intenzivno promatra i u isti mah shvati da od šoka još ništa nije bio rekao.

— Ne — reče nešto glasnije nego što je namjeravao. Anna nakrivi glavu kao da nije dobro razumjela što je rekao.

— Ne — ponovi Viktor — to zaista nije nužno. Molim vas, sjednite. Dobro je da ste tu. Imam za vas nekoliko pitanja.

12.

Anna odloži kaput i šal i ponovno se udobno smjesti na dvosjedu. Viktor nije napustio svoje staro mjesto za pisaćim stolom. Pretvarao se kao da u kompjutoru traži datoteku s bilješkama uz njezin slučaj. Zapravo je sve bitne podatke pohranio u pamćenju i htio je samo iznuditi malo vremena dok mu se živci ne smire do te mjere da bude u stanju započeti s ispitivanjem.

Kada mu je bilo opet postiglo normalnu frekvenciju, Viktoru postade jasno da će danas morati uložiti svu svoju snagu želi li pažljivo pratiti Anninu priču. Osjećao se kao da je čitavu noć slavio: umorno, ispijeno i iscrpljeno. Da stvar bude gora, iz potiljka mu se poput posuvratka počeo širiti glavobolja i trgati ga u stražnjem dijelu glave. Uhvatio se za podivljale sljepoočnice i zagledao kroz prozor u pučinu.

Siloviti valovi podsjećali su ga na kraljevski plavu tintu. I što su se oblaci više zgušnjavali, to je voda postajala tamnija. Vidljivost već bijaše pala na manje od dvadeset morskih milja, a obzorje kao da se svake minute sve više približavalo otoku.

U zrcalu prozorskog stakla Viktor vidje da si je Anna natočila čaj i da je sad spremna za razgovor. Okrenuo se zajedno sa stolcem prema njoj i započeo:

— Rado bih nastavio tamo gdje smo jučer završili.

— Rado.

Anna primakne ljupku šalicu ustima, a Viktor se zapita hoće li se decentno nanesen svijetlocrveni ruž uhvatiti za majsenski porculan.

— Rekli ste da je Charlotte pobjegla od kuće, a da o tome nije obavijestila roditelje?

— Da.

Josy to nikada ne bi bila učinila, pomisli Viktor. Čitavu noć mozgaio je o toj mogućnosti i došao do zaključka da nestanak njegove kćeri nije mogao imati tako banalan razlog. *Ona nije bila autsajder.*

— Charlotte je na svoju ruku napustila roditeljski dom ne bi li pronašla

uzrok svoje misteriozne bolesti — reče Anna. — To je sadržaj knjige od prve do dvadeset i treće stranice. Bolest, zakazivanje školske medicine i bijeg. Dotle sam stigla, ali odonda nisam više napisala ni retka.

— Da, to ste već rekli. No, je li za to postojao neki određeni razlog?

— Da. Odgovor je sasvim banalan. Naprosto nisam znala kako da nastavim priču. Spremila sam nacrt na svom kompjutoru i zaboravila nedovršenu datoteku.

— Dok se Charlotte nije osamostalila?

— Točno. I to je bilo strašno. Kao što znate, imala sam ja i ranije brojne napadaje shizofrenije. Vidjela bih irealne boje, čula glasove i šumove, ali Charlotte je bila vrhunac. Od svih likova iz mojih knjiga ona je postala mojim zbilji najprimjerenijim priviđenjem.

Previše stvarna?

Viktor posegne za svojom šalicom čaja i primijeti da je prehlada već bila napala njegove okusne živce. Nije više mogao razlikovati je li čaj zaista bio loš ili su kapi za nos, koje je svako malo uzimao, uzrokovale taj gorki okus.

— Rekli ste da je Charlotte zamalo pogazio automobil.

— Tu sam je prvi put opazila svjesno, da.

— I onda ste s njom otišli s mjesta nesreće?

— Obrnuto — odmahнула je glavom. — Nisam *ja* otišla sa Charlotte, ona me zamolila da pođem s njom.

— Zašto?

— Htjela je da napokon nastavim pisati njezin roman. Doslovce me pitala: »Zašto su samo dva poglavlja? Kako ide dalje? Neću da zauvijek budem bolesna.«

— Dakle, vaš vlastiti lik iz romana zahtijevao je od vas da završite započetu priču?

— Točno. Charlotte sam prvo rekla istinu. Da ne mogu ništa učiniti za nju, jer sama ne znam kako bi se roman trebao nastaviti.

— Kako je reagirala na to?

— Uzela me za ruku i rekla: »Dođi, pomoći ću ti. Pokazat ću ti mjesto gdje

je sve započelo. Možda će ti tamo pasti na pamet kako završava naša priča.«

Naša priča?

— Koje je to bilo mjesto?

— Ne znam. Negdje izvan Berlina. Samo se u krhotinama sjećam odlaska tamo.

— Ispričajte mi to svejedno što točnije možete — zamoli Viktor.

— Mislim da smo se mojim autom vozile gradskom autocestom prema zapadu. Nemojte me pitati kojim smo se izlazom koristile. Sjećam se, međutim, kako je Charlotte vezala sigurnosni pojas. Možete to shvatiti? Ništa se u moju svijest nije usjeklo toliko jako kao činjenica da se moja izmišljotina očito bojala nezgode.

Da. Razumijem. Josy je bila dobro odgojena. Isabell je uvijek pazila na to.

— Koliko ste dugo, otprilike, putovale?

— Dobrih sat vremena. Put nas je vodio kroz neko veće mjesto, kraj nekog starog ruskog naselja koje je danas pod spomeničkom zaštitom. Bar tako mislim.

Slušajući je, Viktor se zgrčio kao na zubarskom stolcu.

— U svakom slučaju, na jednoj uzvisini u šumi stajala je rusko-pravoslavna crkva. Nju smo ostavile za sobom, prešle jedan most, odvezle se još jedan komad ladanjskom cestom i onda skrenule na učvršćen šumski put.

To nije...

— Njime smo se vozile možda još kilometar, a onda se zaustavile na jednoj maloj usjeklini, gdje sam ostavila kola.

To nije moguće...

Viktor je morao potisnuti poriv da smjesta poskoči i saspe Anni u lice svoje sljedeće pitanje. Poznao je opisani put. Prije je i sam često prolazio njime. Gotovo svakog vikenda.

— Kamo ste otišle nakon što ste izašle iz kola?

— Krenule smo nekim uskim puteljkom, toliko uskim da smo morale ići jedna iza druge. Na kraju nas je dočekaao mali drveni bungalov, nalik na brvnaru, samo suvremeniji. Nalazio se na predivnom mjestu.

Usred šume, pomisli Viktor i u mislima izgovori sljedeće Annine riječi:

— Nije bilo susjeda. Nadaleko nije bilo ničeg osim borova, bukvi i breza. Listopadno drveće izgubilo je sve do pred koji dan još šareno lišće, po kojem smo sad hodale kao po mekanom sagu. Unatoč neugodno hladnom vremenu u studenome, šuma je odisala toplinom. Bila je prekrasna. Tako lijepa da danas više nisam sigurna je li bila stvarna ili ipak samo halucinacija, kao Charlotte.

Viktor u tom trenutku sam nije znao što bi mu bilo draže. Da Annini shizofreni napadaji imaju veze s nestankom njegove kćeri ili da su se želje projicirane u njegove misli samo grubo našalile s njim. Dotad je sve to mogla biti samo neobična slučajnost. U kraju oko rijeke Havel postoje nebrojene vikendice.

Ali postojala je samo jedna, koja...

— Možete li se sjetiti jeste li nešto čuli kada ste stajale pred bungalovom?

Anna ga zbunjeno pogleda.

— Je li to važno za moju terapiju?

Ne, ali za mene.

— Da — slaže on.

— Da budem iskrena, nisam čula ništa. Baš ništa. Bilo je tiho kao na nekom usamljenom brdu, dvije tisuće metara iznad površine mora.

Viktor zamišljeno kimne glavom, iako bi radije zatresao njome kao na *rock*-koncertu. Bio je to odgovor koji je očekivao. Znao je kamo je Charlotte odvela Annu. Tišina u Sakrovskoj šumi između Spandaua i Potsdama bila je tako dojmjljiva, gotovo dohvatljiva, da su je posjetitelji iz grada obično zamjećivali prvu.

Anna kao da je čitala Viktorove misli.

— Naravno da sam pitala Charlotte gdje smo, ali ona me samo iritirano pogledala. »Pa poznaješ mjesto«, rekla je zabezeknuto. »To je vikendica naše obitelji. S roditeljima sam svako ljeto bila ovdje. I ovdje sam doživjela posljednji lijep dan u svome životu. Prije nego što je sve započelo.«

— Prije nego što je započelo što? — upita Viktor.

— Njezina bolest, pretpostavljam. Ali u tom trenutku nije mi htjela otkriti

ništa više. Naprotiv. Pokazala je gotovo bijesno prema bungalovu i pitala: »Koja od nas dvije je zapravo spisateljica? Reci ti meni što se dogodilo tu unutra!«

— Jeste li znali?

— Nažalost ne. Ali Charlotte mi je u međuvremenu dovoljno često govorila da će se tako dugo poput sablasti vrzmati po mojoj glavi dok ne završim knjigu o njoj. Morala sam si, dakle, stvoriti sliku o unutrašnjosti kuće. Razbila sam prozor na stražnjem ulazu i ušla kroz prozor poput provalnika.

To nema smisla, pomisli Viktor. Josy bi znala gdje se nalazi ključ.

— Učinila sam sve to u nadi da ću tamo unutra pronaći neko uporište za razumijevanje Charlotteine bolesti.

— I? Jeste li bili uspješni?

— Ponovno nisam. Ali nisam znala ni točno što bih trebala tražiti. Jedino što mi je smjesta zapelo za oko bila je veličina bungalova. Izvana bih jednokatno zdanje procijenila na maksimalno tri sobe. Ali uz dvije kupaonice, prostranu kuhinju i dnevnu sobu s kaminom tamo su bile i najmanje dvije spavaće sobe.

Tri, ispravi je Viktor nijemo.

— Pretražila sam sve komode, ormare i police, čak i ormarić ispod umivaonika u kupaonici. Srećom, sve je to išlo jako brzo jer je vikendica bila opremljena izuzetno puritanski. Jednostavno, ali skupo.

Philippe Starck, malo Bauhauusa. Isabell ju je uredila.

— Što je zapravo radila Charlotte dok ste vi pretraživali kuću? — upita Viktor.

— Čekala je vani. Nikada više ona neće zakoračiti u tu kuću, objasnila mi je prije toga. Previše zla dogodilo se tog dana. Doduše, neprestance mi je davala upute, koje mi je dovikivala s prednjih vrata.

Zla?

— Na primjer?

— Sve je to bilo veoma čudno. Govorila je u zagonetkama. Nešto kao: »Ne traži ono čega ima. Usmjeri pažnju na ono što nedostaje.«

— Jeste li razumjeli što vam je time htjela reći?

— Ne. Ali tada nažalost više nisam imala prilike da je pitam.

— Zašto?

— Jer se iznenada dogodilo nešto čega se nerado prisjećam, doktore Larenze.

— Što?

Viktor u Anninim očima prepozna isti zlovoljni izraz koji je kod nje već ustanovio dan prije, kada je htjela prekinuti razgovor.

— Možemo li o tome razgovarati sutra? Ne osjećam se više tako dobro.

— Ne. Bolje je da to obavimo sad — inzistirao je Viktor. Prepao se lakoće s kojom mu je ta laž prešla preko usana. To što je ovdje prakticirao nije imalo ništa zajedničko s regularnim terapijskim razgovorom. Bilo je to saslušanje. Anna ga je više sekundi neodlučno promatrala. Viktor prvo pomisli da ju je ponovno izgubio i da će ustati i napustiti njegovu kuću. Ali onda je spojila dlanove, tiho uzdahnula i nastavila s pričom.

13.

— UBUNGALOVU SE NAJEDANPUT smračilo. Mora, dakle, da je bilo oko 16.30. U to je vrijeme tada, bio je konac studenoga, otprilike zalazilo sunce. Zato sam se vratila u sobu s kaminom i posegnula za upaljačem kojim sam htjela malo osvjetliti hodnik. Onda sam na slabom svjetlu plamena zapazila da sam na kraju hodnika previdjela još jednu prostoriju. Mislim da je to bila ostava.

Ili Josyna soba.

— Htjela sam to provjeriti, kadli se iznenada začuše glasovi.

— Kakvi glasovi?

— Zapravo je bio samo jedan. I ništa taj nije rekao. Čula sam kako plače neki muškarac. Tiho. Nije bilo jecanja. Prije bih rekla da je cvilio. A to cviljenje dopiralo je iz sobe na kraju hodnika.

— Kako ste to mogli znati?

— Jer je bilo sve glasnije što sam se više približavala.

— Zar se niste baš nimalo bojali?

— Jesam. Ali prava panika obuzela me tek kada je Charlotte vani počela vrištati.

— Zašto je vrištala?

Viktor se uhvati za grlo, koje ga je u međuvremenu počelo nerasno boljeti dok je govorio.

— Htjela me upozoriti. »On dolazi«, urlala je. »On dolazi.«

— Tko?

— Ne znam. Ali onda sam primijetila da je cviljenje prestalo. Umjesto toga kvaka se pred mojim očima počela polako pomicati prema dolje. A kada je propuh, nastao zbog otvaranja vrata, ugasio plamen upaljača, ostala sam paralizirana spoznajom.

— Kakvom spoznajom?

— Ono na što me je Charlotte htjela upozoriti već je bilo kod mene.

U tom trenutku zazvoni telefon i spriječi Viktora u nastojanju da postavi još jedno pitanje. Odlučio je da će razgovor prihvatiti na drugom aparatu u kuhinji. Isabell je inzistirala da u ljetnikovcu na Parkumu instaliraju bar jedan moderni telefon s tipkama.

— Larenz.

— Ne znam imam li za tebe dobru ili lošu vijest.

Kai se javio bez formalna pozdrava i odmah prešao na stvar.

— Reci mi samo tako, bez okolišanja — šapnu Viktor, koji nije htio da Anna čuje njihov razgovor.

— Zadatak sam povjerio jednom od najboljih suradnika u svojem detektivskom uredu, a i osobno sam istraživao. Dvije stvari definitivno stoje — prvo: taj dan dogodio se sudar u Uhlandovoj ulici.

Viktorovo srce načas zastane, ne bi li potom prešlo na bržu frekvenciju.

— Drugo: isključeno je da bi ta nesreća mogla imati ikakve veze s otmicom.

— Ne razumijem kako možete biti tako sigurni u to.

— Jer je tada neki pijanac izletio na kolnik i gotovo bio pregažen. Iskazi svjedoka to potvrđuju. A dijete definitivno nije bilo u igri.

— To znači da...

— ... je tvoja pacijentica možda bolesna, ali sigurno nema veze s našim slučajem.

— Josy nije slučaj!

— Oprosti, molim te. Naravno da nije. Glupo sam se izrazio.

— U redu je, u redu je. I meni je žao. Nisam htio biti grub prema tebi. Mislio sam samo da sam napokon pronašao uporište.

— Razumijem.

Ne, ne razumiješ, pomisli Viktor. A ja ti to čak i ne zamjeram. Jer ti nisi doživio ono što sam ja morao doživjeti. Još nikada nisi bio toliko očajan da bi u svakoj slamčici vidio stablo.

— Jesu li pronašli tog čovjeka?

— Kojeg?

— Pijanca. Je li uhvaćen?

— Ne. Ali to ne mijenja ništa na činjenici da tada nitko nije vidio ni ženu, ni dijete. Iskazi svjedoka poklapaju se u tome da je taj muškarac oteturao u parkirnu garažu Kudamm-Karree. Tamo ga više nisu pronašli. Bit će da je nestao u vrevi sajma elektronike. Što ja znam...

— Dobro je, Kai. Hvala ti na informaciji. Moram sad prekinuti.

— Je li ona kod tebe?

— Da, trenutno sjedi u drugoj sobi i čeka me.

— A koliko te poznajem, ti si je već ispitivao.

— Jesam.

— Okej. Poštedi me detalja. Sigurno si već imao nov zadatak za mene. Otkrio novu paralelu. Jesam li u pravu?

— Hm.

— Dobro, onda me slušaj. Dat ću ti mudar savjet: tko god bila ta žena, ne čini ti dobro. Reci joj da ide! Na otoku si htio biti sam. I to bi trebao, zaboga. Ima i drugih psihijatarata koji joj mogu pomoći.

— Ne mogu je samo tako potjerati. Zarobljeni smo na otoku. Zbog nevremena ne voze skele.

— Onda se bar više nemoj sastajati s njom.

Viktor je znao da je Kai u pravu. Na Parkumu je htio stvoriti malu distancu prema svemu, a umjesto toga misli su mu sad kružile samo još oko Josy. I taj dan na seansi je birao samo pojedinosti koje su mu se sviđale. I previđao detalje koji se nisu uklapali u njegovu slagalicu. Da je Charlotte imala devet, a ne dvanaest godina. Da Josy nikada ne bi pobjegla od kuće i da bi znala gdje se nalazi ključ ljetnikovca.

— Dakle?

Viktor nije slušao što mu je rekao Kai.

— Dakle što?

— Obecao si mi da ćeš definitivno obustaviti potragu kada obavim za tebe taj posljednji zadatak. Rekao si da više nećeš kopati po starim ranama čim provjerim to s prometnom nesrećom.

— Da, znam, ali...

- Ne, nema 'ali'.
- ... ali moramo utvrditi još jednu stvar — ne dade se smesti Viktor.
- Koju?
- Nema *starih* rana. One su svježe. Već četiri godine.

14.

VIKTOR NJEŽNO POKLOPI SLUŠALICU pa, kao da je na brodu nasred uzburkana mora, otetura natrag u sobu s kaminom k Anni.

— Loše vijesti?

Stajala je već ispred dvosjeda, spremajući se da ode.

— Ne znam — odgovori on istinito. — Želite ići?

— Da. Seansa s vama opet je bila napornija nego što sam očekivala. Mislim da ću u gostionici prvo sat vremena odspavati. Možemo li nastaviti sutra?

— Da. Možda.

Nakon posljednjeg telefonskog razgovora Viktor više nije bio siguran što zapravo želi.

— Bilo bi najbolje da me prethodno nazovete. Malo sam u zaostatku s vlastitim poslom. Uostalom, kao što i sami znate, zapravo više i ne prakticiram.

— Dobro.

Viktoru se učini da Anna traga za promjenama na njegovu licu. Doduše, ovaj put nije pokazivala čuđenje zbog njegove ponovne promjene raspoloženja.

Kada je Anna otišla, Viktor pokuša nazvati suprugu u New York. Ali prije nego što je u svom kompjutoru pronašao telefonski broj njezina hotela, telefon zazvoni drugi put taj dan.

— Jednu stvar sam zaboravio, Viktore.

Kai.

— Nema nikakve veze s ovim našim slu... ovaj, s Josy. Ali mislim da bi bilo bolje da ti to kažem odmah, prije nego što zima bude još žešća, a šteta još veća.

— A što to?

— Nazvao me tvoj privatni stražar jer nije mogao doći ni do tebe, ni do Isabell.

— Zar je kod nas bila provala?

— Ne, ne provala. Samo oštećenje predmeta. I ne brini, nije riječ o vašoj vili.

— Nego?

— Radi se o vašoj vikendici. Bungalovu u Sacrowu. Neki klošar razbio je staklo na stražnjim ulaznim vratima.

15.

MOGAO GA JE VIDJETI. Iako je bio udaljen od njega više od četiri stotine dvadeset i šest kilometara zračne linije, a među njima se protezalo i otprilike pedeset morskih milja vode, on ga je mogao vidjeti. Njega i bungalov. Nije mu trebalo više od zvukova koji su dopirali iz njegova telefona da vizualizira privatnog detektiva u vikendici u Sakrovskoj šumi. Nakon posljednjeg telefonskog razgovora, Viktor ga je smjesta poslao onamo, da provjeri u čemu je stvar. I da provjeri Anninu priču.

— Sad sam u kuhinji.

Gumeni đonovi Kajeviskih tenisica škripali su pri hodanju, što se valovima mobilne telefonije prenosilo sve do Parkuma.

— I? Ima li tamo nešto sumnjivo?

Viktor stisne slušalicu između ramena i brade i ode s teškim aparatom do dvosjeda. Žica je, međutim, bila malčice prekratka, tako da nije mogao sjesti, nego se zaustavio nasred sobe s kaminom.

— Ne vidim ništa posebno. Sudeći po smradu i prašini, vi ovdje već dugo niste radili nikakve tulume.

— Četiri duge godine — prokomentira Viktor kratko, svjestan da se Kai sad grize za jezik.

— Žao mi je.

Nekoliko metara šumskog puta, što ih je morao prevaliti od automobila do bungalova, dobrano je izmučilo tog golemog čovjeka od stotinu i dvadeset kilograma. Mobitel je držao sa strane, kraj usta, pa ipak, u Viktorovoj telefonskoj slušalici čulo bi se svaki put kada bi zahroptao u slušalicu.

— Dakle, jedino što ovdje nije u redu zasad je razbijeno staklo na stražnjim vratima. Ali iskreno sumnjam da bi to moglo biti u bilo kakvoj vezi s Josy. Zanimarimo sad sve što ti je ispričala Anna.

— Kako to?

— Jer su tragovi previše svježiji. Prozor je razbijen tek prije nekoliko dana, a

ne mjeseci, kamoli godina.

Dok je Viktor postavljao sljedeće pitanje, Kai je otvorio sve ormare i hladnjak.

— Kako se po krhotinama može prepoznati kada je razbijen prozor?

— Ne po krhotinama. Ali može se po podu. Iza stražnjih vrata nalazi se parket. Da je prošlo više vremena otkako je razbijeno staklo, drvo bi moralo pokazivati tragove nekih vremenski uvjetovanih promjena. Rupa je tako velika da vjetar može nesmetano unositi kišu, snijeg ili prljavštinu. Ali čitav prostor oko ulaznih vrata suh je i jednako prašnjav kao i ostatak kuće. Osim toga, ne vidim nigdje nikakvu gamad, koja bi...

— U redu je, u redu je. Vjerujem ti.

Viktor se vrati do telefonskog stolića pokraj kamina, jer mu je aparat u ruci polako postajao pretežak.

— U Anninoj viziji u bungalov ju je poslala Charlotte, da provjeri nedostaje li tamo nešto. Možeš li to prekontrolirati?

— Kako to zamišljaš, Viktore? ja nemam cjelovit popis predmeta koji su se nalazili u kući. Možda nedostaje pjenilica za mlijeko u kuhinji? Ili Picasso u dnevnoj sobi? Odakle da ja to znam? U frižideru u svakom slučaju nema više piva, ako si na to mislio.

— Započni, molim te, s Josynom sobom — prijeđe Viktor preko njegove šale. — Nalazi se na kraju hodnika, preko puta kupaonice.

— Na zapovijed.

Kajevi gumeni đonovi prestali su škripati jer sad više nije hodao po laminatu nego po kamenom podu. Viktor zatvori oči i u sebi prebroji petnaest koraka koje je privatni detektiv morao prevaliti do plastičnih vrata.

»Prijatelji su uvijek dobrodošli«, pisalo je na plastičnoj tabli čiji je sadržaj uspio pročitati na svjetlu baterijske svjetiljke prije nego što će otvoriti vrata sobe. Glasno škripanje njihovih šarka signaliziralo je Viktoru da je pravilno pretpostavio.

— Tu sam.

— I?

— Stojim na pragu i gledam u sobu. Sve je u redu.

— Opiši mi što vidiš.

— Sasvim normalnu dječju sobu. Krevetić s požutjelim baldahinom, koji stoji usporedno s prozorom. Ispred kreveta nalazi se flokati-sag, koji je u međuvremenu postao pravim domom za grinje i drugu gamad, ako si smijem dopustiti tu primjedbu. Pretpostavljam da je on izvor nenasnosna, ustajala mirisa koji ovdje vlada.

— Što još vidiš?

— Sliku Ernieja i Berta. Velika je i iza stakla. Ima crni okvir. Tako je obješana da je se može izravno promatrati kada se leži u krevetu.

— To je...

Viktor rukom obriše suzu iz kuta desnog oka i proguta ostatak rečenice da Kai ne čuje njegov napukli glas.

... to je moj poklon.

— Znam, to je Ulica Sezam. A odmah, kada čovjek uđe kroz vrata, s lijeve strane nalazi mu se neizostavna Ikeina polica s plišanim životinjama. Steiffov slon, pa neki Disneyjevi likovi...

— Čekaj, čekaj, čekaj... — prekine Viktor detektiva.

— Što?

— Vrati se još jedanput do kreveta. Legni na njega.

— Zašto?

— Učini mi tu uslugu. Legni na krevet!

— Ti si gazda.

Tri koraka. Pa šuštanje. Kašalj. Potom se u slušalici ponovno začu Kajevo glas.

— Nadam se da će me ležaj izdržati. Opruge su se već požalile.

— Okej. A sad opet ispočetka. Što vidiš?

— Dakle, lijevo je šuma. Pretpostavljam da je tako, staklo je veoma prljavo. I kao što sam već rekao, buljim u sliku na zidu, koja se nalazi ravno ispred mene.

— Ništa drugo?

— Desno je polica i...

— Ne, ne — prekine ga Viktor. — Ravno ispred tebe. Zar tamo ništa ne stoji?

— Ne. A sad bih ti nešto predložio...

Kratak atmosferski šum proguta dvije Kajeve riječi.

— Ja... sad... iz kreveta, okej?

— Okej.

— A sad je dosta s tim igrarijama. Sad mi reci što bih trebao prepoznati ovdje u sobi?

— Dobro. Daj mi trenutak.

Viktor zatvori oči da se vrati još dalje. Da se vrati u Sacrow. Našao se tamo u djeliću sekunde: otvorio je prednja vrata, izuo cipele i spremio ih u indijski ormarić za obuću u predsoblju. Mahnuo je Isabell koja je ležala na bijelom Rolf Benzovu kauču ispred kamina i čitala *Galú*, obavijena mirisom nagorjelih borovih grana. Osjetio je toplinu koju isijava kuća kada u njoj žive zadovoljni stanovnici. I čuo je glazbu koja je dopirala iz stražnje sobe. Polako je skinuo kaput i otišao k Josy. Glazba je bila sve glasnija. Pritisnuo je kvaku, a kada je otvorio vrata, nakratko ga je zaslijepilo svjetlo koje je sjalo kroz prozor. A onda ju je vidio. Josy je sjedila za svojim dječjim toaletnim stolićem i isprobavala novi narančastožuti lak za nokte koji je posudila od svoje najbolje prijateljice. Glazba je bila toliko glasna da ga nije čula kako dolazi. Stanica koja je baš bila uključena zvala se...

— Što nedostaje? — prekine Kai tok njegovih misli.

MTV.

— Televizor.

— Televizor?

— Da, marke Sony.

— Ne, takvog nema.

— A toaletni stolić kraj njega, s okruglim kristalnim zrcalom?

— Ne. Ne u ovoj sobi.

— To je to što nedostaje.

— Dječji toaletni stolić i televizor? Ne zamjeri mi, Viktore, ali to mi baš ne

izgleda kao neka uobičajena provala.

— Tako je. Jer posrijedi nije ni bila uobičajena provala.

Nego Annina priča ima veze s Josy. Na neki način. I ja ću to istražiti.

— Sve mi je jasno. Ali, nećeš li ipak pozvati poziciju, Viktore? Ipak je nešto i ukradeno.

— Ne, još ne. Ali molim te da provjeriš i druge prostorije. Osim ako ti u Josynoj sobi još nešto nije zapelo za oko.

— No, da...

U slušalici se ponovno začu šum i Viktor pretpostavi da se Kai češka po potiljku, jedinom mjestu na kojem je još imao punu kosu.

— Što?

— Ovo će sad možda zvučati glupo...

— Govori!

— Mislim da u sobi nedostaje više od samo jednog komada namještaja.

— A što to?

— Atmosfera.

Kai se nervozno nakašlja.

— Kako molim?

— Da. Nemam za to bolje riječi. Ali ne bih bio dobro njuškalo kada ne bih slijedio vlastiti instinkt. A taj mi kaže da ovo nije soba dvanaestogodišnje djevojčice.

— Objasni mi to! — zahtijevao je Viktor.

— Ja, doduše, nemam kćer, ali moja nećakinja Laura napunit će idući tjedan trinaest godina. Kada sam je posljednji put posjetio, njezina soba bila je njezino sasvim privatno kraljevstvo. Na vratima nije pisalo »Prijetelji dobrodošli«, nego »No entry«.

— Josy nije bila takva. Nije bila buntovna.

— Znam. Ali kod Laure zidovi su bili oblijepljeni posterima *boy*-grupa. Za zrcalo su bile zataknute ulaznice pop-koncerta koje je posjetila. Odmah do njih razglednice koje su joj stariji dečki poslali s Mallorce. Razumiješ što mislim?

Nešto nedostaje.

— Ne.

— Ovo ovdje nije soba tinejdžera koji kreće u polagano otkrivanje svijeta, Viktore. Ovdje nema velikih postera iz *Brava*, nego je na polici figura Benjamina Cvjetića. I Ulica Sezam, Viktore, molim te. Moja nećakinja na zidu ima Eminemovu sliku, a ne Erniejevu.

— Tko je taj Eminem?

— Vidiš, to je to na što mislim. Tip je reper. Ne želiš stvarno znati o čemu se radi u njegovim tekstovima.

— Još uvijek ne razumijem što mi time hoćeš reći.

— Da ovdje zaista nešto nedostaje. Ovdje nema voštanih svijeća u starim bocama od crnog vina. Nema kutije za prva ljubavna pisma. I da, ovdje definitivno nedostaje toaletni stolić.

— Na početku si rekao da je to sasvim normalna dječja soba.

— Da, ali to je dječja sobe osmogodišnjakinje. Josy je tada imala dvanaest godina.

— Previđaš da je to bila samo vikendica. Ona si nije bila u potpunosti uredila sobu.

— Može biti — Kai uzdahne i ponovno se stavi u pokret. — Pitao si me što mi zapinje za oko, ja sam ti samo odgovorio na to.

Viktor je čuo kako se vrata sobe zatvaraju. Iznenada čitava slika nestade iz njegova duhovnog vidokruga. Poput starog filma prekinula se atmosferska veza s Kajem i vikendicom.

— Kamo sad ideš?

— Oprosti, ali moram hitno na WC. Odmah ću te nazvati.

Prije nego što je Viktor dospio protestirati, prekinuo se i tehnički kontakt s Kajem, koji je prekinuo vezu.

Kao da je pustio korijenje, Viktor je stajao nepomično pokraj telefona, pokušavajući prepoznati vezu.

Što su trebale značiti Kajeve informacije? Vrata, koja su razvaljena tek nedavno. Soba koja nije odgovarala sobi tinejdžera? Nije stigao dublje

razmisliti o tim pitanjima, jer se Kai javio kao što je i bio obećao, premda ranije nego što ga je očekivao.

— Viktore?

Sudeći prema novim zvukovima u pozadini, on je već bio napustio bungalov i sad je stajao ispred kuće u šumi.

— Što je? Zašto si izašao? Pa nismo...

— Viktore! — prekine ga detektiv. Glas mu je sad zvučao prodornije. Gotovo neobuzdano. A to ga je plašilo.

— Što ti je?

— Bilo bi bolje da sad *ipak* nazovemo policiju.

— Zašto? Što se dogodilo?

Josy.

— Netko je bio u tvojoj kupaonici, moglo je to biti prije svega nekoliko sati jer su tragovi još sasvim svježi.

— Za miloga Boga, Kai, kakvi tragovi?

— Krv. Na pločicama. U umivaoniku. U WC-školjki.

Kai je teško disao.

Čitava kupaonica prepuna je krvi.

16.

Danas. Soba 1245. Wedding

PEJDŽER DOKTORA ROTH A OGLASIO SE točno za vrijeme prve duže stanke koju je Larenz napravio nakon svoje dotad jedno-satne priče.

— Nemojte zaboraviti što ste htjeli reći, doktore — reče glavni liječnik i otvori teška vrata prema hodniku.

Da zaboravim? pomisli Larenz dok je doktor Roth jurio prema odjelnom telefonu.

Pa moj problem i jest što to ne mogu: zaboraviti. Iako ništa ne želim više od toga. Doktor Roth vratio se već nakon dvije minute, pa ponovno sjeo na neudoban bijeli sklopivi plastični stolac, kakvi su inače stajali na raspolaganju posjetiteljima kraj svih kreveta u klinici, dok na ovom odjelu zapravo nisu imali smisla. Jer pacijente koji su ležali ovdje, posjetitelji bi obično izbjegavali.

— Imam dobru i lošu vijest — reče Viktoru.

— Prvo lošu!

— Već su me tražili. Profesor Malzius je pitao kamo sam nestao.

— A dobra?

— Najavljen je posjet za vas, doduše, ne prije osamnaest sati.

Viktor samo kimne glavom. Mogao je misliti tko će biti njegovi posjetitelji, a izraz lica doktora Rotha samo je potvrđivao njegove sumnje.

— Preostaje mi, dakle, još četrdeset minuta.

— Četrdeset minuta da ispriповijedate ostatak svoje priče.

Koliko je mogao, Larenz se ispruži na krevetu.

— Sa četrdeset i sedam godina već privezan za krevet — našalio se, ali doktor Roth nije se obazirao. Znao je što Larenz želi od njega, ali tu uslugu nije mu mogao učiniti.

— Zašto nakon tog otkrića u vašoj vikendici niste pozvali policiju? — nastavi on umjesto toga razgovor.

— Jer mi policija četiri godine nije pomogla. Sad kada sam napokon sam naletio na prvi trag, nisam htio da mi uzmu konce iz ruku.

Doktor Roth kimnu pun razumijevanja.

— Ostali ste, dakle, na otoku, a Kai je bio vaš jedini kontakt s vanjskim svijetom.

— Da.

— I koliko je to još potrajalo? Mislim, dok niste otkrili tko je Anna zapravo bila i što se dogodilo s Josy?

— Dva dana. Ni sam ne razumijem zašto je potrajalo tako dugo. Zapravo je već u tom trenutku sve bilo jasno. Da mi je život bio videofilm i da sam imao mogućnost da ga premotam unatrag, prije bih to mogao prepoznati. Svi dijelovi slagalice bili su posloženi preda mnom, ali ja sam bio slijep.

— Rekli ste da je kupaonica bila puna krvi.

— Da.

— Što se dogodilo potom?

— Taj dan ne više mnogo. Spremio sam stvari da napustim otok. Htio sam smjesta u Berlin da sam steknem sliku situacije i sretnem se s Kajem. Ali nije išlo. Oluja je postala još gora. Baš kao i moja prehlada. Znae kako je to kada se čovjek osjeća kao da je po čitavom tijelu izgorio na suncu?

Doktor Roth kimne glavom.

Na reklamama uvijek govore »bolovi u glavi i udovima«. Jeste li kada razmišljali o tome što preostaje kada nekog bole glava i udovi.

— Razum?

— Točno. Da umrtvim njega, uzeo sam valium i molio da skela sljedeći dan počne voziti.

— Ali to se nije dogodilo?

— Ne. Orkan Anton učinio me je zarobljenikom u vlastitoj kući. Obalna straža savjetovala je svim stanovnicima otoka da samo u slučaju krajnje nužde napuštaju vlastita četiri zida. Nažalost se krajnja nužda dogodila odmah nakon što sam sljedeće jutro ustao iz kreveta.

— Što se dogodilo?

— Ponovno je netko nestao pred mojim očima.

— Tko?

Larenz malo pridigne glavu i skupi obrve.

— Prije nego što nastavim pričati, doktore Rothe, rado bih vam predložio jedan poslić: ja ću vam ispričati svoju priču, a vi...

— Što?

— Vi ćete mi pokloniti slobodu.

Zatvorenih usta, doktor Roth nasmije se kroz nos. O tome su jedanput već dugo diskutirali.

— Znaete da je to nemoguće. Ne nakon onoga što ste učinili. Ja ne samo da bih izgubio posao i licencu, nego bih i krivično odgovarao.

— Da, da, to ste već rekli. Ja vam to svejedno predlažem i spreman sam da uzmem rizik na sebe.

— Koji rizik?

— Ispričat ću vam čitavu priču. Moju priču. A kada budem gotov s njom, vi ćete na kraju sami odlučiti hoćete li me pustiti odavde ili ne.

— Više puta sam vam rekao da ja to nisam u stanju. Mogu vas saslušati i praviti vam društvo. Ali ne mogu vam pomoći da se dokopate slobode, što me već danima molite.

— Ne? Onda sljedećih minuta dobro pazite. Siguran sam da će vam ovo, što ću vam odmah ispričati, promijeniti mišljenje.

— Čisto sumnjam.

Da nije bio vezan, Larenz bi u znak uvjeravanja sad digao ruke u zrak.

— Ja na vašem mjestu ne bih bio baš toliko siguran.

Ponovno je zatvorio oči, a doktor Roth naslonio se da u miru sasluša ostatak. Ostatak tragedije.

17.

Parkum, dva dana prije istine

DJELOVANJE LIJEKA polagano je popuštalo i Viktor se prene iz sna. Nije sanjao ništa, ali rado bi se još malo bio zadržao u bezbolnom vakuumu koji mu je priskrbio valium. Ali omamljujuća tvar bila je gotovo potrošena i nije više blokirala njegove mračne misli:

Anna Charlotte Josy krv!

Viktor se polagano pridigne u krevetu. Morao se boriti protiv toga da se ponovno ne baci na jastuk. Ustajanje ga je podsjetilo na jedan ronilački izlet na Bahamima, na kojem je prije mnogo godina bio s Isabell. Nosio je tada olovni prsluk koji u vodi jedva da je osjećao. Ali kada se nakon ronjenja htio uspeti ljestvama male izletničke brodice, primijetio je kako ga boca s kisikom i utezi žele povući natrag u vodu. Na sličan način djelovalo je sada i omamljujuće sredstvo. Ili je posrijedi možda ipak bio virus.

Sjajno, pomisli Viktor nakon što je skupio svu snagu da se uspravi.

Sad je kucnuo i taj čas. Sad više ne znaš je li te smlavila prehlada ili su nuspojave medikamenata od tebe napravile olupinu.

Viktor je zebao u svojoj znojem natopljenoj pidžami, pa je navukao svileni kućni haljetak koji je uzeo s vješalice. Onda se drhteći odgegao hodnikom do kupaonice. Nalazila se, srećom, na istom katu kao i spavaća soba, tako da je ostao pošteđen silaska niza stube. Zasad.

Prepao se kada je vidio odraz vlastita lica u ogledalu. Nije bilo mjesta dvojbi. Bio je bolestan. Tamni rubovi oko očiju, blijeda koža. Graške znoja na čelu. Staklast pogled. I još nešto.

Nešto je drukčije nego inače.

Viktor je buljio u svoju sliku u zrcalu, trudeći se da fiksira vlastite oči. Ali nije mu uspjelo. Što se jače koncentrirao, to je slika bila manje oštra.

— Proklete tablete — promrmljao je, otišao do tuša i posegnuo za ručicom

na miješalici za vodu. Povukao ju je desno gore i pustio mlaz vode da neko vrijeme teče. Kao i obično, generatoru je trebalo duže vrijeme da ugrije vodu, ali danas nije bilo njegove žene da se uzrujava zbog tog trošenja energije. Viktor je u međuvremenu nastavio buljiti u veliko zidno zrcalo iznad mramorna umivaonika, osjećajući velik umor. Neprestan šum vode bio je dobra podloga za njegove misli.

Nešto je drukčije, ali ja to ne mogu prepoznati. Sve je tako... nejasno.

Ponovno je odlijepio pogled od zrcala i pripremio ručnik prije nego što je otvorio staklena vrata i ušao u paru. Opor miris Acqua di Parme godio mu je i nakon tuširanja osjećao se osjetno opušteniji. Vreo mlaz vode sprao je s njega gornji sloj bolova i odvukao ih sa sobom u slivnik. Nažalost nije mogao povući za sobom i njegove misli.

Nešto je drukčije. Nešto se promijenilo. Što?

U sobi za odijevanje Viktor odabere stare 501-traperice i navuče plavi polo-pulover. Znao je, doduše, da će taj dan navratiti Anna, pa čak se i nadao da će od nje čuti nastavak priče. Možda čak i završetak. Ali osjećao se taj dan i toliko loše da će se Anna morati zadovoljiti njegovom pojavom u odjeći za slobodno vrijeme. Ako ju je to uopće zanimalo.

Viktor se spusti niza stube, držeći se za svaki slučaj čvrsto za drveni rukohvat. U kuhinji napuni električno kuhalo vodom i izvadi iz ormarića vrećice čaja. Potom posegne za debelom šalicom koja je visjela na drvenom klinu na zidu između sudopera i štednjaka. Pokušao se koncentrirati na zajuttrak i izbjegavao je kroz prozorsko staklo mokro od kiše gledati prema pogrebno crnom nebu iznad Parkuma. Ali rutinske radnje u kuhinji nisu bile dovoljne da mu skrenu pozornost.

Što se ovdje događa? Što nije u redu?

Kada se okrenuo prema hladnjaku da izvadi mlijeko, pogled mu nakratko okrzne poliranu plohu za kuhanje na štednjaku. I opet vidje svoju zrcalnu sliku. Taj put bila je još mutnija. Gotovo izobličena. I odjedanput mu postade jasno:

Gdje je...?

Pogled mu se spusti sa štednjaka i sklizne preko ručno postavljena kamena poda. Iznenada je opet bio tu. Isti očajan osjećaj kao i jučer, kada je teledirigirao Kaja kroz bungalov.

Nešto nedostaje.

Viktor ispusti šalicu i otrči u predsoblje. Hitro otvori vrata sobe s kaminom i pogleda prema pisaćem stolu.

Njegovi papiri. Otisnut *e-mail* s pitanjima lista *Bunte*. Otvoren laptop. Sve je bilo u redu.

Ne. Nešto nedostaje.

Viktor zatvori oči u nadi da će, kada ih ponovno bude otvorio, sve opet biti na svome mjestu. Ali prevario se. I kada je ponovno pogledao, ništa se nije promijenilo.

Dolje. Ispod pisaćeg stola. *Ništa.*

Sindbad bijaše nestao.

Otrčao je natrag u kuhinju i ponovno pogledao na pod.

Opet ništa.

Sindbadu nije bilo ni traga. A osim njega nedostajale su zdjelica s hranom, posuda s vodom, hrana za pse, a ni njegova pokrivača za spavanje ispod pisaćeg stola više nije bilo. Kao da nikada nije bio kod njega na otoku. Ali sve to Viktor od silna uzbuđenja još uopće ne bijaše primijetio.

18.

STAJAO JE NA PLAŽI, pustio da mu se kapi kiše neometano slijevaju niz lice i razmišljao. Viktora je najviše čudilo koliko ga je malo pogodila činjenica da je pas pobjegao. Naravno da je bio žalostan i zgranut. Ali osjećaj nije bio tako intenzivan kao što ga je zamišljao u svojim noćnim morama. A oduvijek se najviše bojavao da će se dogoditi upravo to. Prvo Josy, onda Sindbad. Otišli. Nestali. Bez traga. Upravo iz tog razloga nikada ožalošćenim pacijentima nije savjetovao da nabave domaće životinje. Previše često bio je svjedokom da jazavčar, koji je zapravo trebao biti utjeha zbog smrti bračnog druga, samo nekoliko dana nakon pokopa sam postane žrtvom neke nezgode.

Ili da nestane.

Sindbada nigdje nije uspijevaio pronaći. Ali iz nekog razloga Viktor zbog toga nije dobio slom živaca, nije očajnički otrčao u mjesto i nije nazvao sve susjede. Javio se jedino Halberstaedu na automatsku sekretaricu i obavijestio ga o svemu. Sada je otprilike dvije stotine i pedeset metara od kuće pregledavao odsječak plaže prepun naplavina, tražeći na njemu otiske širokih šapa zlatnog retrievera. Uzalud. Ako je pas i prošao onuda, tragova sad više nije bilo.

— Sindbade!

Znao je da nema smisla zvati ga po imenu. Čak i da je pas bio negdje u blizini, u tom trenutku vjerojatno ne bi slušao nikakvu zapovijed. Sindbad je bio strašljivac. Zadrhtao bi već kada bi čuo pucketanje smrekovine u kaminu, a na Staru godinu Isabell je u njegovu suhu hranu morala stavljati sredstva za umirenje, da životinja ne hiperventilira pri svakoj eksploziji petarde. Jedanput su bili u Grunewaldu i bio je dovoljan jedan jedini hitac iz puške nekog lovca da Sindbad pretrči čitav put do kuće, ne slušajući pritom nikakve naredbe svojih vlasnika. Glasan šum valova mora da mu je sada utjerao strah u kosti. Zbog toga je i bilo toliko misteriozno što je uopće pobjegao i odustao od sigurnosti kuće. A kako mu je to uopće uspjelo, kada su sva vrata bila

zatvorena?

Viktor je pomno pretražio kuću od tavana do podruma. Ništa. Otvorio je čak i staru šupu s generatorom u vrtu ne bi li tamo potražio životinju. Ali zbog zaključana lokota bilo je nemoguće da se Sindbad zavukao upravo onamo. *Isto tako nemoguće kao i da bez traga nestane na otoku*, pomisli Viktor. *Sindbad nikada ne bi sam izašao iz kuće, osim ako...*

Viktor se naglo okrene. Sad je stajao bočno prema valovima. Na trenutak mu se vratila nada, kada je otprilike stotinu metara dalje krajičkom oka opazio kretanje. Neka životinja približavala mu se izdaleka i bila je definitivno velika kao pas. Ali njegov osjećaj sreće ugasio se jednakom brzinom kojom se i rasplamsao kada je vidio da životinja nema krzna. I da to uopće nije životinja nego ljudsko biće, koje nosi tamni kaput.

Anna.

— Lijepo da ste malo izašli — viknula je kada mu se približila na desetak metara. Unatoč maloj razdaljini namučio se da je razumije, jer je vjetar nekoliko slogova odnio sa sobom na pučinu.

— Ali za šetnju duž obale niste baš odabrali pravo vrijeme.

— A ni pravi povod — viknu on i smjesta ponovno osjeti grlobolju, koju je zbog Sindbadova nestanka bio već gotovo zaboravio.

— Kako to mislite?

Približila mu se na svega nekoliko koraka i Viktor se po drugi put začudi kako su dobro njezine lakirane cipele izdržale dugo pješačenje od mjesta do njega. Na njima nije bilo ni prljavštine, ni zgrudana pijeska.

— Tražim svog psa. Pobjegao je.

— Imate psa? — upita Anna pridržavajući desnom rukom maramu da je ne odnese vjetar.

— Naravno. Zlatnog retrievera. Pa vidjeli ste ga. Za našeg posljednjeg razgovora sve vrijeme mi je ležao pod nogama.

— Ne — odmahne Anna glavom. — Nisam ga opazila.

Viktoru se učini da njezine neočekivane riječi na njega djeluju jače od zapuha orkana koji su ga neprestance trgali. U desnom uhu počne mu

odzvanjati i njegova unutarnja praznina najedanput ustukne pred dubokim strahom.

S tom ženom nešto nije kako valja.

Kišnica se Viktoru cijedila s obrva ravno u oči i Annino lice postade mutno. U isti mah u njegovu sjećanju oglašise se komadići njihova prvog razgovora: »... ali ja sam ga i dalje udarala, sve dok mu na usta nije navrla krv, dok od njega nije preostala samo još hrpica mesa, iz kojeg sam izmlatila posljednju trunčicu života.«

— Molim?

Anna mu očito bijaše nešto rekla, ali Viktor je vidio samo kako joj se usnice pomiču dok se trudio da obradi njezin iskaz i sjećanje na njezino mučenje životinje.

— Ne bi li bilo bolje da uđemo? — ponovi ona. — Pri ovakvom nevremenu sigurno će se vratiti sam.

Anna pokaže glavom prema kući i posegne za njegovom rukom. Viktor je povuče malo preneglo i kimne glavom.

— Da. Možda ste u pravu.

Polako se pokrenuo i pošao prvi prema kući.

Kako se moglo dogoditi da ona ne vidi tog velikog psa? Zašto je lagala i u tom slučaju? Zar je moguće da je imala nekakve veze s nestankom ne samo Josy, nego i Sindbada?

Od svih pitanja koja su mu se vrzmala po glavi Viktor je zaboravio prvo pravilo koje ga je naučio njegov mentor i prijatelj profesor Van Druisen:

— Slušaj. Ne izvlači ishitrene zaključke, nego svojim pacijentima poklanjaj najveću moguću pažnju.

Umjesto toga Larenz je važne rezerve snage iscrpljivao potiskivanjem mučne izvjesnosti koja si je krčila put iz njegove podsvijesti prema gore. Istina se već jasno vidjela. Ležala je pred njim očajna poput utopljenika kojeg samo tanak sloj leda dijeli od pomoći i ruku njegovih spasitelja. Ali Viktor Larenz nije bio spreman da ga probije.

Još ne.

19.

— POBJEGOSMO.

Razgovor se tromo razvijao. Viktor se morao prisiljavati da potisne misli o Sindbadu, tako da prvih nekoliko minuta Annu uopće nije slušao. Srećom, ona je počela rezimirati njihov posljednji razgovor: da se sa Charlotte odvezla do kuće u šumi, da je ondje morala provaliti, dok je Charlotte odbijala ući u bungalov. I da je u sobi na kraju hodnika čula nekog muškarca.

— Pred čime ste onda pobjegli? — pronade Viktor izgubljenu nit.

— Tad to još nisam ni znala. Osjećala sam samo da nas ono što me čekalo u sobi sad goni. Uzela sam, dakle, Charlotte za ruku i pojurila snijegom prekrivenim šumskim putem natrag do automobila. Nismo se okretale. Iz straha. Ali i iz opreza, jer nismo htjele pasti na klizavoj stazi.

— Još jedanput: tko je bio u kući? Tko vas je pratio?

— Do danas nisam sigurna u to. Pitala sam Charlotte kada smo napokon opet sjedile u automobilu i zaputile se što smo brže mogle zaključanih vrata natrag prema Berlinu. Ali malena je i opet govorila samo u zagonetkama.

— Što podrazumijevate pod zagonetkama?

— Izgovarala je rečenice tipa: »Ne mogu ti odgovoriti, Anna. Mogu te odvesti samo do znakova. Njihovo značenje moraš otkriti sama. Ti pišeš ovu priču. Ne ja!«

Viktor si je morao priznati da su Annine priče sve više gubile odnos s realnošću, što je naočigled njezine bolesti bilo nadasve razumljivo. Ipak, nadao se da njezine fantazije imaju bar mali odnos spram stvarnosti. Nije htio ni razmišljati o tome koliko je patološko pritom bilo njegovo vlastito ponašanje.

— Kamo ste se onda odvezle?

— Do sljedećeg znaka koji mi je Charlotte dala da ga protumačim. Rekla je: »Upravo sam ti pokazala gdje je sve započelo.«

— U kući u šumi? — upita Larenz.

— Da.

— A onda?

— Onda je Charlotte rekla nešto što neću zaboraviti dok sam živa.

Anna stisnu usnice i stade oponašati glas male djevojčice:

— Pokazat ću ti sad gdje stanuje moja bolest.

— Gdje *stanuje* bolest? — upita Larenz.

— Tako se izrazila.

Larenz se tresao. Zapravo mu je bilo hladno otkako su se vratili u kuću. Ali postalo je još gore kada je Anna iznenada promijenila glas.

— A gdje je to bilo? — nastavi je ispitivati. — Gdje je *stanovala* bolest?

— Charlotte me preko Gliniškog mosta odvela natrag u Berlin. Iskreno rečeno, uopće ne znam kako smo pronašle put do tog ogromnog zemljišta. Ne poznajem toliko dobro taj dio Berlina. Osim toga, tijekom vožnje omela me činjenica da Charlotte nije bilo dobro.

Viktoru se zgrči želudac.

— Što joj je bilo?

— Prvo joj je potekla krv iz nosa, tako da sam zastala kraj ceste, mislim da je to bilo u visini pivnice kupališta Wannsee. Legla je na stražnje sjedalo i tek što je krvarenje iz nosa prestalo...

... *započela je groznica.*

— ... počela je drhtati. Uхватила ju je groznica, ali bila je tako nevjerojatnog intenziteta da sam s njom zapravo htjela otići u bolnicu.

Anna se umjetno nasmiješi.

— Dok mi nije sinulo da s utvarom baš i ne mogu otići na hitnu.

— Dakle, niste joj pomogli?

— Jesam. Prvo zaista nisam htjela. Imala sam silnu želju da se borim protiv priviđenja. Ali onda su Charlotteine tegobe postale sve snažnije. Tresla se, plakala i preklinjala me da joj u apoteci nabavim lijek...

... *penicilin...*

— ... htjela je antibiotik. Kada sam joj rekla da to neću dobiti bez recepta, dobila je prvi napadaj bjesnila. Vikala je na mene.

— Vikala je?

— Da, koliko god je mogla sa svojim slabašnim glasićem. Bilo je strašno. Mješavina zavijanja, jecanja i vrištanja.

— Što je rekla?

— »Ti si me izmislila. Ti si me učinila bolesnom. Sad me učini zdravom!« I premda sam znala da haluciniram, premda sam znala da Charlotte uopće ne postoji, odvezla sam se do prve ljekarne i kupila kutiju paracetamola protiv njezine glavobolje. I upotrijebila sam sav svoj šarm da nagovorim ljekarnika da mi penicilin prepusti bez recepta. »Za moje bolesno dijete«, rekla sam mu i obećala da ću sljedeći dan donijeti recept. Učinila sam to zapravo radi sebe, jer sam znala da će glasovi i slike nestati iz moje glave tek kada budem izvršila Charlotteine zapovijedi.

— Što se potom dogodilo?

— Nakon mog posjeta apoteci stvari su zaista postale bolje. Ne za Charlotte, nego za mene.

Viktor pričeka da nastavi s pričom.

— Uzela je dvije tablete, ali one nisu djelovale. Naprotiv, gotovo bih rekla da se njezino stanje pogoršalo. Djelovala je još blijede i apatičnije. Ali bar je šutjela i ništa mi više nije predbacivala. Bila sam, doduše, i dalje šokirana njezinim napadajem, tako da više ne znam kako smo došle do te velike kuće kraj vode.

— Molim vas, opišite mi je.

— Bilo je to najljepše imanje koje sam ikada vidjela u Berlinu. Uopće nisam znala da takvo što može postojati u velegradu. Zemljište se prostiralo preko više tisuća četvornih metara i bilo je smješteno na padini, s vlastitom plažom i pristaništem za čamac. Sama kuća bila je veća od vila, sagrađena temeljno u klasicističkom stilu, ali obogaćena elementima talijanske renesanse. Bilo je na njoj mnogo doksata i tornjića, te bezbroj uresa. Nije čudo što ju je Charlotte nazivala »dvorcem«.

Schwanenwerder.

Viktor je sad bio siguran. Silina podudarnih pojedinosti u njezinoj priči nije mogla biti slučajnost.

— Ali ono što je kod imanja upadalo u oči nisu bili ni njegov položaj, ni stil

njegove izgradnje — nastavila je ona. — Ono što me zaista začudilo bili su silni ljudi koji su trčkarali posvuda uokolo. Automobil smo morali ostaviti ispred jednog malog mosta jer su nam brojni parkirani teretnjaci zapriječili put.

— Teretnjaci?

— Da, veći i manji transporteri. Svi su oni htjeli...

... *na otok...*

—... istim smjerom kao i mi, tako da su zakrčili usku cestu. Bezbrojni ljudi užurbano su trčkarali amo-tamo. Većina ih je čekala na pločniku pred velikim prilazom kući. Nitko se nije obazirao na nas kada smo se približile. Svi su koncentrirano promatrali teška ulazna vrata dvorca. Neki su kod sebe imali dalekozore, a neki čak i kamere. Posvuda su zvonili mobiteli, a snimale su se i fotografije. A dvojica muškaraca popela su se čak na jedno stablo u aleji, ne bi li odatle imala bolji pogled na imanje. Kruna svega bio je helikopter koji je bučno prelijetao iznad naših glava.

Viktor je točno znao gdje su morale biti. Znao je i koji je scenarij Anna upravo opisivala. Silan medijski cirkus pred njegovom kućom za prvih dana nakon što je Josy nestala bio je neizdrživo opterećenje za obitelj.

— Iznenada se mnoštvo trgne, jer su se otvorila vrata i netko je izašao.

— Tko?

— Nemam pojma. Nisam ga mogla prepoznati, jer je zemljište tako veliko da su vrata vile bila udaljena bar osam stotina metara od mjesta na kojem sam stajala. Ali pitala sam Charlotte gdje smo. Ona je odgovorila: »Mi smo kod moje kuće. Dovala sam te do svog roditeljskog doma.« Onda sam je pitala zašto smo tamo. A ona je odgovorila: »Pa to bar znaš. Ovdje stanujem. Ali ne samo ja. Ovdje stanuje i zlo.«

— Bolest?

— Da, očito mi je htjela dati do znanja da se uzrok njezine misteriozne bolesti nalazi kod nje kod kuće. I da je zbog toga napustila dvorac. Ne samo da pronađe uzrok, nego i da pobjegne.

Josyna bolest imala je svoj uzrok u Schwanenwerderu?

— Iznenada me Charlotte snažno povuče za ruku i htjedne potrčati natrag. Isprva nisam htjela s njom. Htjela sam pričekati i vidjeti tko je to izašao pred vrata, a sad kroz vrt prilazi mnoštvu čekača. Ta osoba bila je još predaleko i nisam mogla prepoznati je li posrijedi muškarac ili žena. Ali nešto u načinu na koji se kretala djelovalo mi je poznato. A onda mi Charlotte reče nešto što me uvjerilo da smjesta krenem za njom.

— Što je rekla?

— »Bolje da odemo. Ono zlo od maločas iz sobe. Ponovno nas je su-stiglo. I sad nam izravno prilazi.«

20.

— SMIJEM LI SE POSLUŽITI vašom kupaonicom?

Anna je iznenada ustala, očito donijevši odluku da na tom mjestu prekine svoju priču.

— Rado — Viktoru nije bilo prvi put da zapaža njezin birani način izražavanja.

Bilo je gotovo kao da time želi stvoriti protutežu svojim užasnim doživljajima. I on pokuša ustati, ali osjeti olovni teret na ramenima, koji ga ponovno pritisne na stolac.

— Kupaonica je...

— ... gore pokraj spavaće sobe, znam. — Rekla je to izlazeći iz sobe, pa nije vidjela kako se Viktor u nevjerici zagledao za njom.

Odakle?

Sad je ipak skupio svu snagu, pa polako ustao sa stolca i pošao za njom. Kada je već stigao do vrata sobe, pogled mu padne na kaput od crna kašmira koji je pažljivo prebacila preko jednog stolca kraj kauča. Bio je još vlažan od neprestane kiše, a ispod stolca napravila se na parketu lokvica vode. Viktor ga podigne da ga objesi na stalak u hodniku. Bio je težak. Pretežak, a da bi tome uzrok mogla biti vlaga koja je probila samo vanjsku tkaninu, ali je pošteđjela unutarnju svilenu podstavu.

Viktor začu kako se na prvom katu zaključavaju vrata. Anna je stigla do kupaonice.

Protresao je kaput i u desnom džepu nešto zazveči. Bez previše razmišljanja popustio je pred prvim impulsom i posegnuo u džep. Bio je začuđujuće dubok. Viktor htjedne izvući ruku, kadli mu vršci prstiju dodirnuše prvo maramicu, a potom kožnu lisnicu srednje veličine. Brzim pokretom on je izvuče. Bila je teška i potjecala iz Aignerove muške kolekcije. Definitivno nije pristajala uz Anninu ukusnu, bojama međusobno usklađenu, ženstvenu garderobu.

Tko je ona?

Gore se začu šum vodokotlića. Kupaonica se dijelom nalazila ravno iznad dnevne sobe i Viktor je mogao čuti kako Annine cipele s visokim potpeticama klepeću po mramornom podu. Bit će da je upravo išla prema umivaoniku da se osvježi. U znak potvrde Viktor začuje kako se odvrće slavina, a voda se kroz stare bakrene cijevi slijeva prema dolje.

Viktor se morao požuriti. Rastvorio je lisnicu po sredini i zabuljio se u prazan pretinac za isprave. Na trenutak zastade mu bilo. Nadao se da u rukama napokon drži ključ Annina identiteta. Sad je vidio samo prazne pretince za kreditne kartice, a ni novca nije bilo. Bar ne novčanica.

Izenada Viktor postane nemiran i ruke mu se počеше tresti lagano, ali nekontrolirano. Isto kao i prije nekoliko mjeseci, kada bi mu pala razina alkohola u krvi pa bi ga živčani sustav stao moliti još. Ali u tom trenutku nije zadržao od pomanjkanja alkohola. Bila je to tišina. Gore je voda prestala teći.

Viktor sklopi lisnicu i htjedne je brzo vratiti u džep kaputa, kadli zazvoni telefon. On se prepadne, pa ispusti iz ruku ono što u njima nije smio ni držati. Upravo u stanci između dvaju zvonjenja lisnica glasno tresnu na parket. Užasnut, Viktor ustanovi zašto je lisnica bila tako teška, jer se po podu, kao da ih je oslobodila nevidljiva ruka, odjedanput prosuše silne kovanice.

Prokletstvo.

Gore su se otvorila vrata kupaonice. Moglo je potrajati samo još nekoliko sekundi dok se Anna ne vrati i vidi kako sadržaj njezine lisnice leži razasut po njegovu podu. Na koljenima Viktor je klizao po parketu, pokušavajući drhtavih ruku skupiti novac, dok mu telefon nije davao mira. Zbog kratko podrezanih noktiju i drhtavih ruku jedva mu je uspijevalo da okrene kovanice, ne bi li ih lakše pokupio. Kako bi rado sad imao crveno-crnu potkovu koja bi ga brzo riješila neugodne situacije.

— Možete se slobodno javiti, doktore Larenze — viknu Anna s prvog kata. Očito je stajala na početku stuba i krenula prema njemu. Zbog glasne zvonjave gotovo da nije više mogao locirati njezine korake.

— Da — viknu, svjestan da je to bio prilično besmislen odgovor. Ispred

dvosjeda i ispod njega bilo je još najmanje deset kovanica. Jedna se otkotrljala do kamina i tek ju je rešetka zaustavila.

— Samo se vi javite. Meni nije problem ako još malo prekinemo seansu.

Annin glas nije više dopirao iz daljine. I dok se još čudio zašto odavna ne stoji u sobi, zaprepašteno pogleda na vlastiti dlan. To što se grozničavo trudio sakupiti uopće nije bio novac. Bar ne novac koji bi vrijedio. Bile su to stare marke, koje su nakon uvođenja eura izgubile platežnu funkciju. I Isabell je još čuvala jednu staru njemačku marku kojom se koristila za kolica u samoposluzi. Ali Anna je u svojoj lisnici imala bar četiri tuceta komada nekadašnje valute.

Zašto?

Tko je ona bila? Za što su joj trebale sve te kovanice? Zašto kod sebe nije imala nikakve osobne isprave ili kartice? Kakve je veze ona imala s Josy? I zašto se nije vraćala u dnevnu sobu? Viktor je djelovao munjevitom brzinom i bez razmišljanja. Napola praznu lisnicu vratio je u džep kaputa, a preostale kovanice objema rukama gurnuo pod dvosjed. Morao se samo moliti da nije prebrojila novac i da neće baciti pogled pod kožni kauč.

Dok se grozničavo osvrtao oko sebe da vidi je li možda previdio koju kovanicu, zamijetio je malu presavijenu cedulju. Očito je s novcem pala na pod i završila u maloj lokvi vode ispod stolca na kojem je ležao njezin kaput od crna kašmira. Kao u transu Viktor ga strpa u džep svojih traperica i krene ustati.

— Što se dogodilo?

Viktor se okrene i zabulji u Annino lice. Mora da se posljednjih nekoliko koraka došuljala nečujno, a nije čuo čak ni kako se otvaraju vrata, iako su ona inače uvijek prodorno škripala.

— Ja... ja... sam samo...

Iznenada mu postade jasno kako je ta situacija morala bizarno djelovati na Annu. Sav obliven znojem čučao je pred dvosjedom, dok je ona samo otišla na tri minute na WC. Je li tu uopće bilo uvjerljivog objašnjenja?

— Ja sam...

— Mislim, na telefonu? Nadam se da nije ništa strašno.

— Na telefonu?

Tad shvati zašto nije ušla u sobu.

U silnoj zbruci nije ni primijetio da je telefon prestao zvoniti. Anna je očito mislila da se javio, na što je pristojno pričekala na hodniku.

— Ah, telefon? — ponovi Viktor čineći se pritom sam sebi nekako glup.

— Da.

— Pogrešan broj — reče i drhteći se uspravi, ne bi li se odmah potom i opet prepao jer je telefon ponovno zazvonio.

— Netko je očito veoma tvrdoglav — nasmiješi se Anna i sjedne natrag na dvosjed. — Zar se nećete javiti?

— Ja? Ja ću... — zamuckivao je Viktor i napokon se pribrao. — Javit ću se u kuhinji. Ispričajte me dotle.

Anna mu se i dalje bezbrižno smješkala i Viktor napusti sobu.

Kada je u kuhinji podigao slušalicu, znao je da je nešto zaboravio. Nešto važno. Nešto što bi ga moglo stajati Annina povjerenja.

Kovanicu. Ispred kamina.

Ali nije imao previše vremena da razmišlja o tome što će se dogoditi kada Anna otkrije svoj novčić. Ako je nekoliko sekundi prije još naivno mislio da se stresna situacija taj dan više ne može pogoršati, pozivatelj će mu svojom prvom rečenicom odmah dokazati da griješi.

21.

— TO JE NEDVOJBENO KRV ženske osobe, Viktore.

— Koliko stare?

— To nije jednostavno red — odgovori Kai, a glas mu se učini neobično dalek.

— Kako to?

— Jer sam njuškalo, a ne genski tehničar!

Viktor se uhvati za potiljak, ali time nije mogao ublažiti glavobolju.

— Gdje si trenutno? — upita privatnog detektiva.

— Stojim u bolnici Westend na hodniku ispred laboratorija jednog dobrog prijatelja. Zapravo ovdje uopće ne bih smio razgovarati mobitelom, jer inače mogu poludjeti električni uređaji.

— Da, da, znam. Onda požuri s informacijama.

— Dobro. Moj prijatelj je ovdje biokemičar. U stanci za ručak analizirao je za mene uzorak krvi. One iz kupaonice tvog bungalova. Sve je bilo tako zasvinjeno da nije bilo teško uzeti uzorak.

— Da, da. I? Što je otkrio?

— No, kao što sam već rekao, sigurno je da krv pripada ženskoj osobi. Starija je od devet godina i mlađa od pedeset. Bitno mlađa.

— Kada je nestala, Josy je imala dvanaest godina.

— Znam, ali to definitivno nije krv tvoje kćeri, Viktore.

— Kako to možeš znati?

— Jer je previše svjež. Tragovi su stari dva dana, najviše tri. Tvoja kći je nestala prije četiri godine.

— Ne moraš me podsjećati na to — prosikta Viktor i malčice odškrine kuhinjska vrata. Vrata dnevne sobe bila su zatvorena, ali on svejedno nije mogao isključiti činjenicu da ga Anna upravo prisluškuje. Stao je govoriti još tiše.

— Dobro. Krv nije Josephineina. Ali onda mi ti reci što da mislim o Anni i

njezinim pričama. Dosad mi je dala savršene opise moje kćeri, naše vikendice u Sacrowu, a maločas i naše vile u Schwanenwerderu. Sve se slaže, Kai. Bila je tamo. Bila je kod mene. Opisala je čak i reportere koji su na dan otmice kampirali ispred vile.

— Želiš znati kako se uklapa? — upita Kai.

— Da.

— Onda mi napokon reci Annino puno ime!

Viktor htjedne duboko udahnuti, ali ga uhvati kašalj.

— Zove se... — Morao je odmaknuti slušalicu od usta, prije nego što će moći nastaviti govoriti.

— Žao mi je, prehladio sam se. Dakle, pazi, sad ću ti dati njezine podatke. Zove se Anna Spiegel, piše dječje knjige, navodno je jako uspješna, posebice u Japanu. Njezin otac radio je za AFN i uslijed pogreške pri liječenju rano je umro od tromboze. U djetinjstvu je živjela u Steglitzu, a posljednje četiri godine provela je u klinici Park u Dahlemu.

Privatni detektiv polako ponovi posljednje riječi radeći usput bilješke.

— Dobro, dat ću da se to provjeri.

— Ali prije toga moraš učiniti nešto drugo.

Dubok uzdah s druge strane linije.

— Što?

— Imaš li još uvijek ključ od Schwanenwerdera.

— Misliš karticu s digitalnim ključem kojom se može na tvoje imanje?

— Točno.

— Da, imam je.

— Dobro. Onda ćeš otići u moju radnu sobu. Otvori tamo trezor, šifra je datum Josyna rođenja, samo obrnutim redoslijedom, pa molim te izvadi sve CD-ROM-ove. Tu hrpu uopće ne možeš previdjeti.

— Što je na njima?

— Policija nas je tada zamolila da spremamo sve snimke vanjskih kamera tijekom prvih mjesec dana nakon otmice.

— Sjećam se toga. Nadali su se da će se otmičar pojaviti među

znatiželjnicima.

— Točno. Uzmi snimke iz prvog tjedna nakon otmice i pogledaj ih.

— Ali više stručnjaka sve je to već pregledalo. I nisu došli do nikakva rezultata.

— Jer su tražili muškarca.

— A koga da ja tražim?

— Annu. Traži krhku plavokosu ženu koja zajedno s ljudima iz novina čeka pred imanjem. Sad imaš njezine osobne podatke, sigurno ćeš na Internetu pronaći i njezinu fotografiju.

Viktor je čuo kako se kvaliteta telefonskog razgovora poboljšava, dok je Kai nastavio govoriti. Bit će da je otišao s bolničkog hodnika i vratio se u laboratorij.

— No, dobro. Tebi za ljubav. Potražit ću Annu i provjeriti trake. Ali neću ti obećavati ništa veliko. Priče koje ona priča zvuče, doduše, zanimljivo, ali imaju prevelike lomove. Nemoj zaboraviti - provala u tvoj bungalov odigrala se prošli tjedan.

— Lijepo. Znam što misliš. Ali onda mi objasni što se dogodilo tamo, ako ovo ovdje nema nikakve veze s Josy. Rekao si da je bungalov plivao u krvi. Hoćeš reći da u mojoj vikendici nije zaklana Josy, nego neka druga djevojčica?

— Prvo: nije sigurno radi li se o krvi djevojčice. I drugo: ne.

— Što 'ne'?

— Nitko u tvojoj kupaonici nije zaklan, jer krv definitivno ne potječe iz rane, Viktore.

— Kako netko može čitavu kupaonicu umrljati krvlju ako nije ozlijeđen? — urlao je Viktor na telefon. Bio je toliko iscrpljen, a u isti mah i toliko uzbuđen da više nije ni razmišljao o tome prisluškuje li Anna u sobi s kaminom ili ne.

— Pa to ti sve vrijeme i pokušavam reći. U krvi su pronađene stanice sluzokože.

— Što bi to sad trebalo značiti? — upita Viktor i u istom dahu odgovori: — Misliš, netko je...

— Da. Smiri se, molim te. Laboratorijski izvještaj je neupitan. Posrijedi je

menstrualna krv.

22.

Danas. Soba 1245. Klinika Wedding

VANI SE BILO SMRAČILO. Na hodnicima klinike uključila se automatska rasvjeta. Na bijeložutom svjetlu stropnih svjetiljki doktor Roth izgledao je još bljeđe nego inače. Prvi put Viktor Larenz zapazi da glavni liječnik ima neobično visoko čelo. Dotad ga je uspješno prikrivao svojom kratkom kosom počešljanom prema naprijed. Ali tijekom posljednjih sat vremena doktor Roth si je, dok je Viktor pričao, sve češće prolazio prstima kroz kosu i time otvorio pogled na svoje golo vlasište.

— Nervozni ste, doktore Rothe?

— Ne, samo sam znatiželjan. Zanima me kako se priča nastavlja.

Viktor zamoli liječnika čašu vode. Doktor Roth pruži mu je zajedno sa slamčicom da može piti, a da se pritom ne mora koristiti svojim vezanim rukama.

— Ali imam i nekoliko pitanja — nastavi doktor Roth dok je Viktor uzimao prvi gutljaj.

— Na primjer?

— Zašto Sindbada niste tražili posvuda? Da je meni pobjegao pas, ne bih mogao mirno sjediti kod kuće ni minutu.

— Tu ste u pravu. Sâm sam se začudio svom gotovo ravnodušnom ponašanju. Ali mislim da sam u potrazi za svojom kćeri već bio potrošio svu snagu i emocije. Osjećao sam se kao ratni veteran koji je doživio toliko udara granata da se od zvižduka projektila više i ne prepada, nego sasvim mirno ostaje sjediti u rovu. Možete li to shvatiti?

— Da. Ali zašto niste bar suprugu obavijestili o tome što se zbivalo na Parkumu? Najkasnije kada vam je pobjegao pas morali ste posegnuti za slušalicom.

— Pa i jesam. Gotovo svakodnevno pokušavao sam je nazvati. Priznajem, u

početku nisam bio siguran bih li joj trebao pričati o Anni. Pa ona je bila čak i protiv intervjua, na kojem više uopće nisam radio. Da je tada saznala da umjesto toga ponovno održavam terapijske seanse, istog dana vratila bi se iz New Yorka. Ali mene nisu ni spajali s njezinom hotelskom sobom. Sve što sam mogao učiniti bilo je da na recepciji ostavljam poruke za nju.

— I je li se javljala?

— Je. Jedanput.

— I?

Viktor pokaže glavom u smjeru stolića i doktor Roth ponovno mu pruži čašu.

— Koliko nam je vremena...? — Viktor prekine rečenicu i otpije velik gutljaj.

— Koliko još imamo vremena?

— Dvadeset minuta, mislim. Vaši odvjetnici već su u kući i u ovom trenutku razgovaraju s profesorom Malziusom.

Odvjetnici.

Viktor razmisli kada je posljednji put trebao pravnu potporu. Idućih tjedana neće mu biti dovoljan šepRTLjavi mladi prometni stručnjak koji mu je 1997. spasio vozačku dozvolu. Ovaj put zaista je trebao profesionalce. Ovaj put nije se radilo o slupanoj karoseriji.

Radilo se o njegovu životu.

— I oni su zaista dobri?

— Odvjetnici? Da. Koliko znam, to su najbolji stručnjaci za kazneno pravo koje u Njemačkoj uopće možete kupiti novcem.

— I oni danas žele od mene saznati što se dogodilo s Annom?

— Između ostalog. Pa to i moraju ako vas žele braniti. Naposljetku, radi se o ubojstvu.

Ubojstvo.

Prvi put ta je riječ bila izgovorena. Prethodno se uvijek okolišalo. Iako su obojica to znala: doktora Larenza čekao je zatvor. Osim ako kraj priče ne uvjeri suca da nije imao drugog izbora nego da ubije.

— Na stranu sad ubojstvo. Ne vjerujem da ću danas imati snage da sve to

ponovim. Osim toga, još uvijek se nadam da se za dvadeset minuta više neću morati zadržavati ovdje.

— Zaboravite to — doktor Roth oduzme mu čašu i prijeđe si rukom preko kose. — Radije mi ispričajte što je bilo dalje. Što je bilo s menstrualnom krvlju? I što vam je Anna još ispričala kada ste se vratili u dnevnu sobu?

— Ništa.

Doktor Roth sumnjičavo ga pogleda.

— Još dok sam razgovarao s detektivom, ona je napustila kuću, ali ja to nisam primijetio. »Ne želim smetati. Imate mnogo posla. Sutra ćemo nastaviti razgovor«, napisala je na jednu cedulju i ostavila je na pisaćem stolu. Bio sam na kraju sa živcima. Sad, kada je otišla, morao sam ponovno izdržati čitavu noć prije nego što ću od nje dobiti daljnje informacije.

O Charlotte. O Josy.

— Dakle, otišli ste spavati?

— Ne. Još ne. Prije toga imao sam još jedan sasvim neočekivan posjet.

23.

DESET MINUTA NAKON što je završio razgovor s Kajem, netko pokuca na vratima. Na trenutak Viktor se ponada da se Anna vratila. Ta nada grubo se, međutim, raspršila kada je ustanovio da je to bio samo Halberstaedt, koji se i opet kroz oluju probio do njegove kuće i sad je ozbiljna lica stajao pred njegovim vratima. Ni taj put načelnik nije htio ući, već je Viktoru samo bez riječi predao mali paket.

— Što je to?

— Pištolj.

Viktor uzmakne korak, kao da se oko Halberstaedta širi neka zarazna bolest.

— Zaboga, što ću s njim?

— Bolje je tako. Za vašu zaštitu.

— Zaštitu od čega?

— Od nje — Halberstaedt pokaza palcem desne ruke preko ramena.

— Vidio sam da je opet bila kod vas.

Viktor u nevjerici odmahne glavom.

— Slušajte. Znae da ste mi simpatični — reče, pa izvuče iz džepa maramicu i potapša njome svoj šmrkavi nos, ali se pritom ne usekne. — Ali ja sam psihijatar. Ne mogu trpjeti da špijunirate moje pacijente.

— A ja sam ovdje načelnik i zabrinut sam za vas.

— Da. Hvala. Cijenim to. Zaista. Ali dokle god za to ne postojao dobar razlog, ja ovu stvar neću uzeti u ruku.

Viktor mu htjede vratiti paketić, ali Halberstaedt ne izvuče ruke iz džepova svojih izlizanih baršunastih hlača.

— Postoji razlog — promrmlja namrgođeno.

— Što?

— Postoji razlog zašto biste u kući trebali imati oružje. Raspitao sam se o toj ženi. Razgovarao sam sa svima koji su je vidjeli na otoku.

— I?

Viktor iznenada osjeti metalan okus u ustima. Kai Strathmann u svakom slučaju nije bio jedini koji je sad špijunirao Annu.

— Žena je sasvim lijepo prestrašila Burga.

— Michaela Burga? Skelara? A što to njega može prestrašiti?

— Rekla mu je da s vama mora srediti neke otvorene račune, doktore.

— Kako, molim?

— Da. I da ćete zbog toga krvariti.

— To vam ne vjerujem.

Sve puno krvi.

Halberstaedt slegne ramenima.

— Meni je svejedno. Vjerujte vi što hoćete. Ja ću u svakom slučaju spavati bolje ako znam da ste naoružani. Pa i ona je.

Viktor nije imao pojma što da uzvratiti. Potom se sjeti nečeg drugog, podjednako važnog, pa uhvati za ruku Halberstaedta koji je već htio otići, i zadrži ga.

— Nešto drugo. Jeste li možda vidjeli mojeg psa?

— Zar je Sindbad mrtav?

To brutalno pitanje snašlo ga je sasvim nepripremljena, poput prvih podrhtavanja seizmografskog vala potresa. Pritom se Viktor osjeti veoma blizu epicentru potresa.

— Odakle vam to? Mislim... Ne. Nadam se da nije. Ali pobjegao je. Ostavio sam vam poruku na automatskoj sekretarici.

— Hm, razumijem — reče Halberstaedt tiho i pritom lagano kimne glavom.

— Odmah sam vam rekao, s tom ženom nešto nije u redu.

Viktor htjedne uzvratiti da ne postoje dokazi da Anna ima ikakve veze s nestankom njegova psa, ali taj prigovor zadrži za sebe.

— Držat ću oči otvorene — obeća Halberstaedt, ne zvučeći pritom kao da misli ozbiljno.

— Hvala.

— A vi biste trebali učiniti to isto. Ne samo zbog psa. Ta žena je opasna.

Načelnik ode bez pozdrava.

Nakon što je Viktor jednu minutu gledao za njim, počeo je zepsti tako jako da je stao cvokotati zubima kao mali dječak koji je predugo bio u bazenu. Brzo je zatvorio vrata prije nego što je vjetar unio u kuću još hladnoće i vlage.

Još u predsoblju razmišljao je bi li bilo najbolje da pištolj odmah baci u kantu za otpatke pred kućom. Oružje mu je bilo jezivo i on ga iz principa nije htio imati nadohvat ruke. Naposljetku neotvoreni paketić gurne u donju ladicu komode od mahagonija na hodniku i odluči da ga odmah sutradan vrati Halberstaedtu.

Idućih minuta, utonuo u razmišljanje, buljio je u žar koji je lagano gas-nuo u kaminu, pitajući se što da misli o svemu što se odigralo u proteklih sat vremena.

Sindbad je nestao.

Netko, mlada žena, možda djevojčica, provalio je u njegov vikend-bungalov i tamo dobio menstruaciju.

A načelnik otoka donio mu je vatreno oružje.

Viktor izuje cipele i legne na kauč. Potom posegne u džep i proguta posljednju tabletu valiuma, koju je zapravo nakanio sačuvati za noć, i pričekava da nastupi opuštajuće djelovanje koje će, nadao se, ublažiti i simptome gripe. Zatvorio je oči i prokušao se riješiti pritiska koji se poput poveza stisnuo oko njegove glave. Na trenutak mu je to čak i uspjelo, a i jedna od njegovih nosnica nakon dugo vremena nije više bila sasvim začepljena. Tako je ponovno mogao osjetiti težak miris parfema koji je Anna ostavila za sobom kada je prije pola sata sjedila na tom istom mjestu.

Viktor razmisli. Nije znao što mu u tom trenutku pričinja veće brige: Annino čudno ponašanje ili načelnikovo tajnovito proročanstvo.

Nije još stigao odlučiti, kadli ga savlada mora.

24.

OTKAKO JE JOSY NESTALA, san mu se vraćao u nepravilnim razmacima. Ali svejedno, spopadala ga ta mora više puta tjedno ili samo jedanput mjesečno - njezina struktura nikada se nije mijenjala. Uvijek je bilo usred noći, Viktor je sjedio za upravljačem svoga Volva, a Josy kraj njega, na suvozačkom sjedalu. Viktor je čuo za jednog novog specijalista na sjeveru, koji bi njegovu djetetu eventualno mogao pomoći. A sad su već satima bili na putu do njegove ordinacije na moru. Automobil je jurio prebrzo, ali Viktor nije uspijevaao prebaciti u manju brzinu. Iako ga je Josy molila da smanji brzinu, on to nije uspijevaao. Srećom je cesta prema moru bila ravna. Bez zavoja ili odvojaka. Nigdje nije bilo semafora ili raskršća. Tu i tamo ususret bi im došlo drugo vozilo, ali cesta je bila dovoljno široka i oni unatoč prevelikoj brzini nikada nisu dolazili u opasne situacije. Nakon nekog vremena Viktor upita ne bi li trebali već odavna biti na moru. Josy samo slegne ramenima. Kao da se i ona čudila dužini vožnje. Uz tako veliku brzinu odavna su trebali stići do obalnog šetališta. Nadaleko nije bilo drugog vozila. I još je nešto bilo neobično: postajalo je sve mračnije. Što su se dalje vozili, to je manje svjetiljki bilo kraj puta. Umjesto toga zgušnjavala su se stabla aleje. Na kraju nije više bilo nikakve ulične rasvjete, a s obiju strana sve uže ceste prostirala se gusta, neprovidna šuma.

Na tom mjestu u snu Viktor je svaki put osjetio prvi nalet užasa. Ne straha, ne bojazni, nego nedefinirane jeze, koja ga je paralizirala i pojačavala se kada bi ustanovio da ne može voziti sporije. Pritisnuo je kočnicu, ali to ne bi imalo nikakva učinka. Umjesto toga, automobil je sve brže i brže grabio ravnom cestom. Viktor uključi unutarnju rasvjetu Volva, a Josy uze autokartu i krene tražiti put. Ali cestu na kojoj su se nalazili nisu uspjeli pronaći.

Napokon se Josy s olakšanjem nasmije i pokaže prema naprijed.

— Tamo, tamo je svjetlo. Tamo nešto mora biti.

I Viktor je u daljini nazirao slabašno svjetlo koje je postajalo sve jače što su

mu se više približavali.

— Tamo mora da je neko raskršće ili naselje. Možda je to i obala. Moramo samo nastaviti voziti ravno.

Viktor kimne glavom i bilo mu se malo umiri. Tamo naprijed bit će sigurni. Sad je čak i namjerno dodao gas i vozio brže nego prije. Htio je izaći iz šume, izaći iz mraka.

Ali onda se najedanput vratila jeza. Užas.

Jer odjedanput je sasvim jasno prepoznao sve oko sebe. Iznenada je znao kakvo je to bilo svjetlo koje ih je ondje čekalo. Shvatio je da se Josy zabunila, a i vlastitu grešku koja je započela s tom vožnjom usred noći. I Josephine uhvati strah nakon što je pogledala kroz bočni prozor. Na rubovima ceste u mraku nisu stajala nikakva stabla. Ništa nije stajalo ondje. Samo voda. Crna, hladna, mračna i beskonačno duboka voda.

Ali bilo je prekasno. Viktor je znao da mu ta spoznaja nije više ni od kakve koristi.

Sve vrijeme vozili su se dokom preko vode. Gotovo sat vremena tražili su put do mora, a sve vrijeme bili su iznad njega. Od obale prevalili su više kilometara. Sad su jurili ususret svjetlima koja su označavala kraj doka, a da se i dalje nisu mogli zaustaviti.

Viktor pokuša okrenuti upravljač, ali ni taj više nije funkcionirao. Jer nije on vozio auto, nego je auto vozio sam od sebe.

Brahijalnom brzinom Volvo je jurio prema kraju kolnika, odvojio se od njega i preletio nekoliko metara preko valova Sjevernog mora, dok se napokon nije nagnuo prema dolje. Viktor je buljio kroz vjetrobran nastojeći prepoznati nešto na slabom svjetlu farova. Ali ispred njega nije se vidjelo ništa do beskrajnog oceana koji će ih uskoro progutati. Josy, automobil i njega.

Viktor bi se svaki put probudio sekundu prije nego što će automobil udariti o površinu vode. Za njega to je bio najgori moment sna. Ne zato što bi znao da će se uskoro utopiti zajedno sa svojom jedinom kćeri, nego zato što je napravio pogrešku i neposredno pred udaranje o površinu vode još jedanput pogledao u

retrovizor. Od toga što je ondje vidio, svaki bi put počeo vikati, a to vikanje probudilo bi redovito njega i sve koji su se nalazili u njegovoj blizini. Bila je to njegova najgora stravična vizija. Nije vidio baš ništa. Retrovizor je bio prazan.

Mostić kojim je tako dugo vozio prema pučini rasplinio se u zraku i nestao.

25.

VIKTOR SE NAGLO USPRAVI U krevetu i primijeti da mu je pidžama natopljena znojem. Plahta je bila djelomice promočena, a njegova grlobolja pogoršala se tijekom more.

Što je to sa mnom? pomisli čekajući da mu se srce smiri. Nije se mogao sjetiti čak ni kako je prošle večeri ustao s kauča i otišao gore u spavaću sobu. Kamoli da se bio svukao. I bilo je još nešto što si nije mogao objasniti: temperatura u spavaćoj sobi. Viktor u mraku posegne desno na noćni ormarić i aktivira LED-displej svoje baterijske putne budilice. Bilo je tek pola četiri u noći, a elektronički toplomjer na satu pokazivao je osam stupnjeva Celzijevih. Generator za struju očito je prestao raditi i kao u znak potvrde nije se dogodilo ništa kada je Viktor htio uključiti svjetiljku na noćnom ormariću. U sobi je i dalje bilo mračno. Prokleta sranje! Prvo Sindbad, onda Anna, pa prehlada, san, a onda ovo. Viktor se otkrije, posegne za baterijskom svjetiljkom koju je za takve slučajeve stavio kraj kreveta i zaputi se promrzao niza škripave stube. Iako inače nije bio strašljiv čovjek, obuze ga loš osjećaj dok je snop svjetla iz baterijske svjetiljke prelazio preko fotografija koje su visjele na zidu stubišta. Njegova majka nasmijana na plaži sa psima. Njegov otac s lulom ispred kamina. Čitava obitelj koja se divi očevu ulovu riba.

Kao u čovjeka koji tone u narkozu, sjećanja su se nakratko rasplamsavala pred njegovim očima, ne bi li nakon svijetla trenutka u hipu ponovno iščezla u tami.

Kada je Viktor otvorio ulazna vrata, zapljusne ga snažan vjetar, koji u kuću nije unio samo kišu, nego i posljednje ostatke jesenjeg lišća. *Divno*, pomisli on. *Sad ću od gripe napraviti upalu pluća.*

Obuo je sportske cipele i preko svilene pidžame navukao plavu vjetrovku s kapuljačom. Takav je potrčao prema šupi s generatorom koja se nalazila iza kuće, udaljena dvadesetak metara od terase. Kiša je u potpunosti raskvasila

pješčani put, pa su se mjestimice već stvorile velike lokve i rupe pune vode koje Viktor, međutim, na slabom svjetlu baterijske svjetiljke nije mogao vidjeti. Uslijed toga cipele i nogavice bile su mu već nakon trećine puta sasvim mokre. Viktor se prisiljavao da unatoč kiši koja mu je šibala lice uspori korak kako se u mraku ne bi poskliznuo i pao. U njegovoj putnoj apoteci nalazilo se taman ono što mu je trebalo protiv prehlade, ali ništa što bi mu bilo od koristi u slučaju većih ozljeda. Otvoren prijelom noge bio je stoga jamačno posljednje što bi mu usred noći moglo zatrebati na tom zabačenom, olujom od svijeta odsječenom otoku.

Metalna kućica u kojoj se nalazio generator stajala je točno na granici njegova posjeda i javne plaže, od koje ju je odvajala oronula bijela lovačka ograda.

Viktor se dobro sjećao štrapaca kada bi obitelj morala popravljati ogradu i učiniti je otpornom na vremenske nepogode. Prvo se brusilo tada već trulo drvo, potom bi se zapečatilo konzervirajućim lakom, te naposljetku premazalo bijelom bojom koja je užasno smrdjela. Pri svakoj etapi tog posla morao je asistirati ocu. Ali danas je ograda zbog višedesetljetnog zanemarivanja bila jednako propala kao i generator, za koji se Viktor nadao da će ga uspjeti ponovno pokrenuti.

Rukom je obrisao kišne kapi iz očiju i s čela i zastao. Kakvo sranje! Znao je to još i prije nego što je pritisnuo polomljenu plastičnu kvaku. Ključevi. Visjeli su na klinu pokraj kutije s osiguračima u podrumu, a on ih je zaboravio ponijeti sa sobom.

Prokletstvo!

Viktor bijesno udari nogom o zatvorena metalna vrata i prepadne se zveketava zvuka koji je time proizveo.

— Pa što onda? Ovdje vani nitko me ne čuje. Posebno ne po takvom vremenu.

Ponovno je razgovarao sam sa sobom, a i oznojio se unatoč niskoj vanjskoj temperaturi. Viktor navuče kapuljaču na glavu. A onda se oko njega sve odjedanput uspori. Spopao ga je iracionalan osjećaj da je netko zaustavio

njegov unutarnji sat, pa je tako zastalo i vrijeme. Zapravo je to potrajalo samo djelić sekunde. Ali Viktor je zbivanja oko sebe iznenada stao opažati kao na usporenom snimku.

Tri stvari tražile su put do njegove svijesti. Prva je bila zvuk koji je mogao čuti tek kada mu uši više nisu bile prekrivene kapuljačom - generator je brujao. *Kako može brujati ako je prestao raditi?* Druga je bila svjetlo. Viktor se okrenuo i vidio da mu je spavaća soba osvijetljena. Svjetiljka na noćnom ormariću, koju je samo nekoliko minuta prije uzaludno pokušavao uključiti, nježno je osvjetljavala sobu. A treća je bilo ljudsko biće. Stajalo je u njegovoj spavaćoj sobi i gledalo kroz prozor. Ravno prema njemu.

Anna?

Viktor baci baterijsku svjetiljku i počne trčati. Ali to je bila pogreška. Taman je prevalio polovicu puta do verande, kadli se svjetlo u spavaćoj sobi ugasi i kuća zajedno s okolicom ponovno uroni u potpuni mrak. Viktor je morao potražiti mjesto na kojem je bacio baterijsku svjetiljku prije nego što će moći pohitati natrag do kuće i uz prednje stube u hodnik. Okružen i dalje sablasnim mrakom što ga je probijao tek sve slabiji mlaz svjetla iz baterijske svjetiljke, trčao je uza stube prema prvom katu i spavaćoj sobi. Ništa. Viktor pregleda svaki kutak sobe. Ništa osim drvene garniture za sjedenje kraj prozora, Isabelline antikne komode i toaletnog stolića, na kojem su trenutačno ležali CD-i, i bračnog kreveta njegovih roditelja, koji je izazivao strahopoštovanje. Nikoga nije vidio, čak ni nakon što je Viktor uključio stropnu rasvjetu. Generator je očito ponovno funkcionirao.

Je li uopće prestao raditi?

Viktor sjedne na rub kreveta i pokuša umiriti dah i misli. Što li mu je samo bilo? Je li sve to bilo previše za njega? Anna, Josy, Sindbad? Prvo se bolean za vrijeme oluje išuljao iz kuće. Odšuljao se do navodno defektnog generatora koji je odjedanput opet funkcionirao, a onda je, kao da mu nisu sve na broju, pojurio za sablašću. Viktor ustane, obiđe krevet i zagleda se u nevjerici u putnu budilicu: 20,5 stupnjeva Celzijevih. Sve je bilo savršeno u redu.

S izuzetkom mojeg ponašanja, pomisli i odmahne glavom. Što li mi je samo?

Ponovno se spustio u prizemlje da zaključa ulazna vrata.

Zacijelo je posrijedi bila mora, stvar sa Sindbadom ili moja prehlada, smirivao se i zakračunao vrata, samo da ih nedugo zatim ponovno otvori. Sagnuo se i uzeo rezervni ključ ispod tegle s cvijećem. *Sigurno je sigurno*, pomisli i osjeti se mnogo bolje nakon što je pregledao još i prozorska krila u prizemlju. Kada se vratio u krevet, otpio je snažan gutljaj sirupa protiv prehlade i na nekoliko sati zapao u nemiran san.

Vjetar se te noći nastavio držati prognoze na meteorološkom kanalu i tjerao sve žešće zapuhe oluje sa Sjevernog mora preko malog otoka. Valove je tjerao metrima uvis, gurao ih poput bregova praiskonskom silinom do obale, a onda bez slabljenja šibao uz dine. Orkan je lomio granje drveća, tresao prozorske okvire na kućama i obrisao sve tragove u pijesku. Tako i male otiske stopala jedne žene, koji su od kuće doktora Larenza vodili u mrak.

26.

Parkum, jedan dan prije istine

NEKOLIKO MINUTA NAKON OSAM sati Viktora probudi zvonjava telefona. S mukom se odvuкао dolje i podigao slušalicu u nadi da se Isabell napokon javlja. Ali tu se prevario.

— Jeste li pročitali moju poruku?

Anna.

— Da — nakašlja se Viktor, što ubrzo prijeđe u težak kašalj. Potrajalo je nekoliko sekundi dok nije bio u stanju nastaviti razgovor s njom.

— Nisam vam jučer više htjela smetati, ali navečer i noćas mnogo sam razmišljala.

I otišla u šetnju? Možda u moju spavaću sobu?

— I sad napokon imam snage da govorim o kraju.

O kraju Josy.

— To je dobro — zakriješti Viktor i začudi se što Anna ovaj put nije davala nikakve komentare u vezi s njegovim pogoršanim zdravstvenim stanjem. Vjerojatno stoga što ni sama to jutro nije zvučala dobro, ali to je moglo biti i zbog loše telefonske veze. Telefon je šumio kao kod prekomorskog razgovora sedamdesetih godina.

— Ako vam nije problem, rado bih s vama o tome porazgovarala telefonski. Ne osjećam se danas dovoljno dobro da vas posjetim. Ali ipak bih si voljela olakšati dušu.

— Naravno.

Viktor pogleda svoje bosc noge i naljuti se što na sebi nema bar kućni haljetak i papuče.

— Rekla sam vam već da smo morale pobjeći iz Charlotteinog doma, dvorca na otoku?

— Pred zlom, kako ste se izrazili. Da.

Viktor je jednom nogom privukao mali perzijski sag koji je inače ležao ispod stola kraj kauča. Tako bar nije morao stajati bos na parketu.

— Otrčale smo, dakle, natrag do auta i smjesta krenule u Hamburg. Charlotte mi nije rekla zašto idemo tamo. Davala mi je samo upute kamo trebam voziti, a ja sam ih izvršavala.

— Što se dogodilo u Hamburgu?

— Uzele smo sobu u Hyattu u Mönkeberškoj ulici. Hotel sam smjela odabrati sama. I ja sam se odlučila za to luksuzno svratište, jer tamo sam u svojim boljim danima u foajeu vodila uspješne pregovore sa svojim agentom. Nadala sam se da će plemenit miris, koji se osjeća u čitavom atriju, u meni izazvati bolja sjećanja.

Viktor kimnu glavom. I sam je često odsjedao u tom hotelu s pet zvjezdica. Najradije u *de luxe* apartmanu.

— Nažalost, uslijedilo je suprotno. Postajala sam sve depresivnija i razdraženija. Jedva da sam mogla jasno misliti. Osim toga, Charlotte mi je sve više postajala teretom. Nije joj bilo dobro. Neprestance bi mi nešto predbacivala. Ponovno sam joj dala lijekove, a kada je zaspala na krevetu, ja sam počela raditi.

— Na nastavku knjige?

— Da. Morala sam je završiti da ne živim do vijeka u toj noćnoj mori. Tako sam bar mislila. I nakon dugotrajnog razmišljanja napokon sam pronašla neku vrstu crvene niti za sljedeće poglavlje.

— A ta je bila?

— Morala sam pisati o uzroku Charlotteine bolesti i pritom uzimati u obzir znakove na koje mi je dotad ukazala. Rekla je da je sve započelo u bungalovu. Zato sam isprva pomislila da bih priču morala ispričati tako da se kod Charlotte prvi simptomi bolesti jave u vikendici u šumi.

Ne, pomisli Viktor. Sve je započelo s hitnom pomoći, dva dana poslije Božića. Ne u Sacrowu. Nego na Schwanenwerderu.

— Ali onda sam znala da je Charlotte »početak« morao značiti nešto sasvim

drugo. Poslala me u vikendicu da pogledam nedostaje li tamo što.

Toaletni stolić? Televizor? Poster boy-grupe?

— Krenula sam tražiti neku promjenu. Osim toga, tamo mora da se dogodilo neko zlo. Toliko zlo da se Charlotte sama nije usudila ući u kuću. I moralo je imati veze s osobom koja je bila u sobi kada sam htjela ući.

Viktor pričeka dok nije bio siguran da Anna sama neće nastaviti priču.

— I?

— Što i?

Gotovo ju je izgrdio što joj sve mora izvlačiti iz nosa. Ali Viktor ostade miran, da ona ponovno ne prekine razgovor na presudnom mjestu, kao proteklih dana.

— Što ste naposljetku napisali?

— Kako to možete pitati? Pa priča je sad na dlanu!

— U kojem pogledu?

— To ne znate? Pa vi ste analitičar. Kombinirajte malo.

— Ja nisam pisac.

— Nemojte sad argumentirati kao Charlotte — pokuša se našaliti Anna, ali Viktor ne prihvati šalu. Umjesto toga čekao je odgovor. To je bilo stanje u kojem se nalazio protekle četiri godine: čekao je. Pun straha. Tragajući za odgovorima. Stotinu tisuća različitih varijanti prošao je u mislima. Stotinom tisuća različitih smrti pustio je svoju kćer da umre, a na kraju je umro i sam. To ga je dovelo do uvjerenja da je spreman za svaku bol. Ali kada je čuo Annine riječi, znao je da je bio u zabludi.

— Charlotte je, naravno, otrovana! — rekla je.

Za tu rečenicu nisu postojale pripreme. Viktorov dah bio je plitak i bio je gotovo zahvalan što je hladnoća, koja je tijekom telefonskog razgovora sve više ovladavala njegovim tijelom, kao dominantan osjećaj umrtvlja-vala užas. Najradije bi bio spustio slušalicu i otrčao gore do WC-a da se ispovraća. Ali za to mu je nedostajalo snage.

— Doktore Larenze?

Znao je da mora nešto reći. Nešto čime će sačuvati privid da je i dalje neutralni analitičar, a ne otac njezinih vizija. Charlotte je bila halucinacija. Pogrešna kemijska reakcija u Anninu mozgu.

Odlučio se za standardnu floskulu svih psihologa, ne bi li iznudio malo vremena.

— Pričajte dalje.

Ali to je bila pogreška. Jer Annine sljedeće riječi bile su još mnogo nesnosnije.

27.

— OTROVANA? — glas privatnog detektiva zvučao je neprirodno glasno čak i za Kajev teški bas. Viktor ga je čuo u autu dok se sa Schwa-nenwerdera vozio natrag u svoju detektivsku kancelariju u centru Berlina.

— Odakle toj Spiegelovoj ta ideja?

— Ni ja ne razumijem. Ona si je na temelju činjenica složila moguću priču.

— Činjenica? Misliš valjda na njezine halucinacije.

Viktor je čuo nervozno trubljenje automobila i pretpostavio da se Kai ponovno bez *handsfree*-uređaja vozi gradskom autocestom.

— Da. Rekla je da se u bungalovu sigurno nešto dogodilo. Nešto što je kod Josy izazvalo bitnu promjenu...

— Kod Charlotte — ispravi ga Kai.

— To i mislim. Ali pretpostavimo na trenutak da je zaista riječ o mojoj kćeri. U tom slučaju Josephine je u vikendici doživjela nešto što ju je šokiralo. Bilo je to nešto zlo. I to je izazvalo sve ostalo.

— Što? Da je netko došao i otrovao je?

— Da.

— A tko, molit ću te lijepo?

— Josy.

— Ponovi to!

Šum u Viktorovu telefonu postajao je sve tiši. Očito se Kai zaustavio na desnom rubu ceste.

— Josy sama. Ona se otrovala sama. To je poanta Annine priče. Doživljaj mora da je bio tako strašan da je odlučila okončati život i otrovati se. Polako i u malim obrocima. Mjesecima, da liječnici ništa ne primijete.

— Čekaj malo. Što mi to govoriš? A zašto, za milog Boga?

— Ti, doduše, nisi psihijatar, ali poznaješ li možda Münchhausenov sindrom?

— Jesu li to patološki lažljivci?

— Skoro. Oboljeli od Münchhausena je čovjek koji si sam nanosi štetu ne bi li se drugi brinuli za njega. Čovjek, koji je naučio da će izazvati pozornost ako bude bolestan.

— I koji se zato sam truže? Da u bolnici dobiva posjete?

— Koji će donositi darove i dobro jelo i koji će tobožnjeg bolesnika sažalijevati i brinuti se za njega poput majke. Upravo to.

— Pa to je bolesno.

— Takvi ljudi su čak veoma bolesni. Nevjerojatno ih je teško liječiti, jer su oboljeli od Münchhausena vrlo talentirani glumci. Oni mogu uvjerljivo simulirati najgore bolesti, na što će nasjesti čak i najbolji liječnici i psiholozi. Umjesto da se terapija usmjeri na njihovu istinsku bolest, kod takvih pacijenata obično se liječe prividni simptomi. Ili realni, ako su, primjerice, popili herbicid ne bi li priču o kroničnom čiru na želucu učinili malčice vjerodostojnijom.

— Čekaj malo... ne misliš valjda da bi tvoja vlastita kći... Zaboga, bilo joj je tek jedanaest godina kada je započela ta bolest.

— Ili trovanje. Pa ja ni sam više ne znam što da vjerujem. Grčevito se hvatam čak i za fantastične izjave duhovno poremećene osobe. Kao što vidiš, sad mi je po volji svako objašnjenje, dokle god unosilo svjetla u najmračnije poglavlje mojeg života. I da - bio bi to mogući odgovor. Prvi odgovor uopće, ma koliko okrutan bio.

— Dobro. Zaboravimo načas da je sve to što ovdje radimo zapravo ludilo.

Kai se s parkirnog traka vratio u promet.

— Pretpostavimo da ta Anna zaista govori o Josy. I pretpostavimo da ima pravo i da se tvoja kći zaista otrovala sama. Onda bih sad samo još želio znati: čime? A sad mi nemoj reći da dvanaestogodišnja djevojčica zna koje sredstvo treba uzeti da ubije samu sebe, i to tako da stvar potraje gotovo godinu dana i nijedan liječnik je ne prozre.

— Ni ja to ne znam. Ali slušaj me sad. Meni je svejedno je li Annina priča točna od riječi do riječi ili je li uopće ima smisla. Želim samo znati ima li ona ikakve veze s nestankom moje kćeri. I dalje te molim da to saznaš.

— Dobro. Želim ti pomoći, to više što se i kod mene ispostavilo nešto važno.

— Videosnimke?

Viktor osjeti kako mu se znoj cijedi niz leđa. Nije mogao odrediti je li uzrok tomu bio strah ili njegova bolest.

— Da. Obavio sam tvoj posljednji zadatak i uzeo vanjske snimke tvoje vile iz trezora. A sad se drži čvrsto.

— Nestali su?

— Ne. Ali CD-ROM-ovi sa snimcima prvih tjedana su izbrisani.

— Ali to je nemoguće. Bili su zaštićeni. Ne mogu se izbrisati, samo uništiti.

— Svejedno. Jučer sam ih uzeo iz obiteljskog trezora i ujutro ih osobno pregledao. Na njima nema ničega.

— Ni na kojem?

— Ne. To i jest ono što me čudi. Samo na onima iz prvog tjedna. Maloprije sam još jedanput bio kod tebe, da vidim nisam li možda previdio kakvu kopiju.

Viktor se držao za rub kamina jer se bojao da će se srušiti.

— Dakle? Što ti to govori? — upita detektiv. — Misliš li još uvijek da ovdje ne postoji sprega? Da je sve to puka slučajnost?

— Ne, ali...

— Nema ali. To je prvi trag u četiri godine. Nećeš me samo tako razuvjeriti.

— To i ne želim. Ali postoji jedno 'ali' za koje bi trebao znati.

— A to bi bilo?

— Ali se zove *Anna Spiegel*.

— Što je s njom?

— Nešto s njom nije u redu.

— Ma nemoj.

— Ne razumiješ me. Napravio sam domaću zadaću. Kompletno smo je provjerili.

— I?

— Ništa.

— Kako to misliš?

— Nema ništa o toj ženi. Baš ništa.

— Zar to nije dobro?

— Ne. To nikako nije dobro. Jer to znači da ta žena ne postoji.

— Kako to misliš?

— Tako kako ti govorim: ne postoji spisateljica tog imena. Posebice ne uspješna. Čak ni u Japanu. Ona nije stanovala u Berlinu, a ne postoji ni otac koji bi nekoć bio moderator na AFN-u. I nije stanovala u Steglitzu.

— Prokletstvo. Jesi li provjerio njezin boravak u klinici?

— Na tome se još radi. Dosad nisam imao dovoljno vremena da pronađem nekoga tko bi u toj luksuznoj bolnici za mali džeparac zaboravio svoju obavezu šutnje. Ali radim na tome. Prvo sam htio nazvati tvog nasljednika Van Druisena.

— Ne.

— Kako to misliš 'ne'?

— Pusti *mene* da to istražim. Ja sam liječnik. Ja ću i kod Van Druisena i u bolnici brže doći do informacija nego tvoj tim. Ti samo ostani pri stvari i pregledaj još jedanput Josynu sobu. Znaš da nismo više ulazili u nju otkako je nestala. Možda ćeš tamo pronaći neki trag.

Otrov? Tablete?

Viktor nije morao izgovoriti što bi Kai trebao tražiti.

— Okej.

— Provjeri i sjeća li se netko u hamburškom hotelu Hyatt plavokose žene s bolesnim djetetom, koja je tamo prije četiri godine neko vrijeme stanovala.

— Kako to?

— Samo ti to napravi.

— Ali, prije četiri godine? Čudilo bi me da uopće pronađem nekog tko je tada radio tamo.

— Učini to.

— Dobro. Ali onda i ja tebe molim za jednu uslugu.

— A ta bi bila?

— Pazi ne sebe. Ne sastaj se više s njom. Ne puštaj tu Annu Spiegel više u svoju kuću. Bar ne dok ne saznamo tko ona zapravo jest. Možda je opasna.

— Vidjet ćemo.

— Hej. Ja mislim ozbiljno. To je taj *deal*: ja ću obaviti tvoje zadatke, ali ti ćeš se suzdržati daljnjih osobnih kontakata s tom osobom.

— Da, da. Pokušat ću.

Dok je Viktor zaklapao slušalicu, kroz glavu mu je prolazila samo jedna misao:

Pazi na sebe, ta žena je opasna.

Iste riječi čuo je unutar dvadeset i četiri sata od dviju različitih osoba. A polagano je i sam počeo vjerovati u njih.

28.

KLINIKA, PARK, DAHLEM, moje ime je Karin Vogt, što mogu učiniti za vas?

— Dobar dan, ja sam Viktor Larenz. Doktor Viktor Larenz. Trenutačno na terapiji imam jednu vašu bivšu pacijenticu. Rado bih razgovarao s kolegom koji ju je ranije liječio.

— Kako se zove kolega? — cvrkutavo uzvrati Karin.

— Tu imam mali problem. Ne znam kako se zove. Mogu vam reći samo ime pacijentice.

— U tom slučaju ne mogu vam pomoći, gospodine. Podaci o pacijentima su, kao što i sami znate, strogo povjerljivi i podliježu liječničkoj obavezi šutnje. To obuhvaća i ime liječnika kod kojeg se liječe. Ali ako je to vaša pacijentica, zašto damu naprosto ne pitate sami?

Jer ne znam gdje se trenutačno nalazi. Jer ne želim da sazna za moja istraživanja. Jer je možda otela moju mrtvu kćer.

Viktor se odlučio za manje sumnjiv odgovor:

— Jer zbog njezine bolesti ne mogu razgovarati s njom.

— Onda pogledajte u njezinu uputnu dokumentaciju, doktore Larenze.

Njezin cvrkut već bijaše malo popustio.

— Ne postoji uputna dokumentacija, ona je sama došla k meni. Slušajte, zaista cijenim to što želite zaštititi privatnu sferu svojih pacijenata. I ne želim vas ometati u poslu. Zato vas samo molim za jednu malu uslugu. Zar ne možete jednostavno pogledati u kompjutor i tamo potražiti ime koje ću vam reći. Ako ga pronađete, samo me spojite s odjelom na kojem je bila hospitalizirana. Tako nećete povrijediti svoju obavezu šutnje, a pomoći ćete i meni i pacijentici.

Viktor je gotovo mogao vidjeti kako tajnica na prijemnom odjelu privatne klinike s druge strane telefonske veze svoju dobro friziranu glavu neodlučno pomiče amo-tamo.

— Molim vas — Viktor se smješкао dok je govorio. Očito je njegovo

prijazno obraćanje polučilo željeni učinak. Viktor je čuo kako žena kucka po tipkovnici svog kompjutora.

— Kako se zove?

— Spiegel — odgovori on kao iz topa. — Anna Spiegel.

Zvuk tipkanja naglo prestane, a i cvrkut već bijaše sasvim zanijemio.

— To je neka neukusna šala, ili?

— Zašto?

— A koga da onda potražim? Elvisa Presleya?

— Bojim se da vas ne razumijem...

— Slušajte... — uzdahne žena s druge strane linije bijesno u slušalicu. — Ako je to trebala biti šala, zaista je neukusna. I moram vam skrenuti pozornost na to da je zabranjeno snimati razgovore bez prethodne suglasnosti.

Iznenaden naglim obratom u razgovoru, Viktor odluči prijeći u protunapad.

— Sad me dobro slušajte. Moje ime je doktor Viktor Larenz i ja ne običavam zbijati šale na telefonu. Ako smjesta od vas ne dobijem suvislu informaciju, osobno ću se kod profesora Malziusa požaliti na vaše ponašanje kada sljedeći put budem s njim igrao golf.

To je, doduše, bila laž, jer je Viktor prezirao kako voditelje klinika, tako i golf, ali bar nije promašila cilj.

— Okej, žao mi je ako sam pogriješila ton, doktore Larenze, ali vaše pitanje je morbidno, bar za mene.

— Morbidno? Što ima morbidno u tome što se raspitujem za gospođu Spiegel?

— Jer sam ja bila ta koja ju je pronašla. Zar ne čitate novine?

Pronašla?

— Gdje je bila?

— Ležala je na podu. Bilo je užasno. Molim vas, sad zaista moram prestati. Imam još tri poziva na čekanju.

— Kako to mislite, bilo je užasno?

Viktor se grčevito trudio da ono što je čuo dovede u smislenu vezu, ali mu to

u tom trenutku nije uspijevalo.

— A kako biste vi opisali situaciju u kojoj se žena uguši od vlastite krvi?

Mrtva? Anna je bila mrtva? Ali kako je to bilo moguće?

— To je nemoguće. Anna je jučer još bila ovdje. Kod mene.

— Jučer? Sasvim isključeno. Annu sam pronašla prije godinu dana kada sam je trebala zamijeniti u sestrinskoj sobi. Bilo je prekasno da joj se pruži bilo kakva pomoć.

Prije godinu dana? Zamijeniti? U sestrinskoj sobi?

— Što radi pacijentica u sestrinskoj sobi?

Od svih pitanja na koja je Viktor odjedanput htio dobiti odgovor, to je bilo prvo koje je prevalio preko usana.

— Okej, čak i uz opasnost da me zezate: Anna nikada nije bila pacijentica. Bila je studentica na razmjeni koja je kod nas hospitalirala. A sad je mrtva. A ja i dalje živim, što znači da moram raditi. Je li vam sve jasno?

— Da.

Ne, ni u kojem slučaju.

— Samo još jedno pitanje, molim vas. Što je bio uzrok njezine smrti? Kako je umrla?

— Otrovanje. Anna Spiegel je otrovana.

Viktor ispusti slušalicu iz ruke i pogleda kroz prozor na jezero. Iz minute u minutu sve oko njega postajalo je zamršenije i tamnije.

29.

KADA SU SE POJAVILI mučnina i proljev, a poslije i vidne smetnje, Viktor je morao shvatiti da ne boluje od normalne gripe. Ni Aspirin plus C, ni Kamilosan sprej za grlo nisu pokazali svoje inače tako blagotvorno djelovanje. A i asam-čaj, koji mu je prije uvijek umirivao grlo, odjedanput kao da je imao suprotan učinak. Sa svakom šalicom postajao je gorči, kao da je Viktor listiće čaja prekasno uzeo iz čajnika.

Početak kraja započeo je s Anninim pretposljednjim posjetom njegovoj kući. Stigla je nenajavljeno i prenula ga iz grozničavog popodnevnog sna.

— Zar vam još uvijek nije bolje? — bilo je njezino prvo pitanje, kada se u kućnom haljetku dovukao do vrata. Nije znao koliko je dugo već bila kucala. U nekom trenutku naprosto je primijetio da je pneumatski čekić u njegovu snu zapravo bilo glasno lupanje na ulaznim vratima.

— Bit će valjda bolje. Zar se telefonski nismo bili dogovorili za danas navečer?

— Da, žao mi je. I neću uopće ulaziti, samo vam želim dati ovo.

Viktor je vidio da nešto drži u ruci i malčice odškrinuo vrata. Njezin prizor malo ga je uplašio. Bila se jako promijenila i uopće više nije izgledala tako sjajno kao za prethodnih sastanaka. Kosa joj više nije bila uredno počesljana, a bluza joj je djelovala blago izgužvano. Oči joj rastreseno gledaše oko sebe, dok je dugim, vitkim prstima nervozno bubnjala po smeđoj kuverti koju je držala objema rukama.

— Što je to?

— To je kraj priče. Posljednjih deset poglavlja, onako kako sam ih proživjela sa Charlotte. Napisala sam ih za vas jutros po sjećanju, jer se nikako nisam mogla smiriti.

Kada? Prije nego što smo razgovarali? Nakon što si provalila kod mene?

Prstima je izgledila omotnicu, kao da je posrijedi zamotan dar. Viktor je

oklijevao. Glas razuma savjetovao mu je da Annu ne pusti u kuću.

Ta žena je opasna.

Sve informacije ukazivale su na to da ta žena nije bila ona za koju se izdavala. Ipak je odabrala ime ubijene razmjenske studentice. S druge strane, u rukama je držala ključ Josyne sudbine. Mogao ju je zamoliti da uđe i napokon joj postaviti sva pitanja koja su ga gotovo dovela do ludila.

Kako se zaista zvala. I kakav je to otvoren račun postojao među njima.

I to bez opasnosti da kraj Charlotteine priče više neće saznati.

— Trenutak!

Viktor je donio odluku i otvorio vrata.

— Uđite bar načas, da se ugrijete.

— Hvala! — Anna otrese vodu sa svoje plave kose i polako uđe na toplo.

Pustio ju je da ode do dnevne sobe, a sam je zastao kod komode. Otvorio je ladicu s Halberstaedtovim paketićem, prešao prstima preko izgužvana papira i odvezao svijetlosmeđi debeli konac.

— Mogu li dobiti čaj?

Vidjevši Annu kako stoji na vratima, Viktor se strese i smjesta pusti paketić. Kaput je već bila odložila. Nosila je crne suknja-hlače i prozirnu sivo-plavu bluzu, na kojoj je pogrešno zakopčala dugmad.

— Naravno.

Izvadio je maramicu iz ladice i hitro zatvorio komodu. Ako je i vidjela paketić, to se u svakom slučaju nije primjećivalo. Viktor je ponovno zamoli da uđe u dnevnu sobu i pojavi se samo nekoliko minuta poslije s dopola punim čajnikom. Bio je tjelesno toliko iscrpljen da mu je predstavljalo nepremostivu prepreku da pun čajnik donese preko čitava hodnika u dnevnu sobu.

— Hvala.

Anna se nije obazirala na Viktora, pa se nije začudila ni graškama znoja koje je maramicom morao brisati s čela prije nego što se polako odvukao do pisaćeg stola.

— Bit će najbolje da odem — reče ona tek što je sjeo.

— Ali još uopće niste popili čaj.

Izvukao je iz omotnice prvu stranicu da pročita naslov: *Prelazak*.

Odmah mu je zapelo za oko da je posrijedi ispis napravljen laserskim pisačem. Očito je kod sebe imala laptop, a gostioničarka Trudi dopustila joj je da se koristi pisačem u uredu Sidra.

— Zaista moram krenuti. Molim vas.

— Okej. Pročitat ću to kasnije — nemarnim pokretima Viktor vrati papir u omotnicu. — Ali prije nego što ustanete, morao bih s vama zbog onog jučer...

Pogledavši Annu, Viktor zastade usred rečenice.

Stisnutih pesnica gledala je nervozno prema stropu. Definitivno se promijenila. U njezinoj unutrašnjosti nešto je bješnjelo i htjelo na površinu. Sve u njemu sililo ga je da je pita za proteklu noć. Je li ga posjetila. I zašto je lagala u pogledu svoga imena. Ali u stanju u kakvom je bila nije ju htio još više uzrujavati. Ma koliko ta pitanja bila važna, Anna je još uvijek bila njegova pacijentica. Nije htio kod nje izazvati shizofreni napadaj. A liječnik u njemu nalagao mu je da se napokon sučeli s onim zbog čega je zapravo i došla k njemu: s njezinom shizofrenijom.

— Koliko će još potrajati? — upita je on nježno.

— Do mojeg napadaja?

— Da.

— Jedan dan? Dvanaest sati? Ne znam. Prve naznake već su tu — odgovori ona slabašnim glasom.

— Boje?

— Da. Sve mi se na ovom otoku odjedanput čini šarenije. Drveće kao da je obojeno lakom, more svjetluca duboko i tamno. Boje su unatoč kiši tako intenzivne i svijetle da više i ne želim sklapati oči. I još nešto je drukčije. Miris. Slankast miris morske pjene opažam mnogo jasnije. Nad otokom nadvio se oblak prekrasna parfema, a samo ja sam ga u stanju osjetiti.

Viktor je to slutio, no nikako nije mogao reći da bi ga radovalo. Anna je možda bila opasna. Ali bila je i nepregledno bolesna. Uskoro će morati izlaziti na kraj sa shizofrenom pacijenticom, koja stoji pred halucinogenim napadajem. Odsječena i sama na ovom samotnom otoku.

— Čujete li već glasove?

Anna kimne glavom.

— Još ne, ali to je samo pitanje vremena. Kod mene je sve kao u udžbeniku. Prvo dolaze boje, onda glasovi i naposljetku vizije. Ali kod napadaja koji očekujem bar se ne moram brinuti da bi me Charlotte mogla mučiti.

— Zašto ne?

— Jer se Charlotte neće vratiti. Ona se nikada više neće vratiti.

— Kako možete biti tako sigurni u to?

— Pročitajte što sam napisala, onda...

Njezine posljednje riječi Viktor više nije čuo jer ih je nadglasala zvonjava telefona, a i Anna je zastala usred rečenice.

— Što je sa Charlotte? — upita odlučno.

— Javite se, doktore Larenze. Ja sam se već navikla na to da vas uvijek zovu kada sam ja ovdje. Osim toga, sada ću smjesta krenuti kući.

— Ne. Još ne. Ne mogu vas pustiti da tako odete. Stojite neposredno pred slomom. Treba vam pomoć.

A meni trebaju informacije. Što je sa Charlotte?

— Pričekajte bar da završim razgovor — zatraži Viktor od nje. Anna je buljila u pod, trljajući kažiprstom nervozno nokat desnog palca. Viktor je vidio da je bila sva izranjavana od te nervozne hiperreakcije.

— Dobro, ostat ću — pristane ona napokon. — Ali pobrinite se, molim vas, da ta užasna zvonjava napokon prestane.

30.

TELEFONSKI POZIV PRIHVATIO JE u kuhinji.

— Napokon. Slušaj me, dogodilo se nešto nevjerojatno! — započe Kai nestrpljivo razgovor.

— Odmah — šapne Viktor i spusti slušalicu na radnu površinu pokraj sudopera. Onda je izuo papuče i odšuljao se bosonog natrag kroz predsoblje pretvarajući se da upravo telefonira.

— Da... da... hm. U redu... hoću.

Kroz odškrinuta vrata zadovoljno je ustanovio da se Anna nije pomaknula s mjesta.

— Okej, što ima? — upita nakon što se vratio u kuhinju.

— Je li *ona* opet kod tebe?

— Da.

— Zar se nismo nešto dogovorili?

— Došla je nenajavljeno. Nisam je baš mogao izbaciti iz kuće, ovdje bijesni orkan. Dakle? Zašto si me nazvao?

— Dobio sam danas u detektivskoj agenciji faks.

— Od koga?

— Nisam baš siguran. Mislim da bi ga trebao pogledati.

— Što to treba značiti? A što piše u njemu?

— Ništa.

— Dobio si prazan faks? To je to što mi hoćeš reći?

— Baš i ne. Nisam rekao da je prazan. Stigla je slika.

— Slika? I zašto bih je ja trebao pogledati?

— Jer mislim da je od tvoje kćeri. Mislim da ju je naslikala Josy. Viktor zadrhti, nasloni se leđima na hladnjak i zatvori oči.

— Kada?

— Faks?

— Da. Kada si ga dobio?

— Prije sat vremena. I stigao je na moj privatni priključak. Taj broj osim tebe zna samo još šačica ljudi.

Viktor duboko udahne i ponovno stane kašljati.

— Ne znam što da kažem na to, Kai.

— Imaš li na Parkumu telefaks?

— Da, stoji kod mene u dnevnoj sobi.

— Dobro. Poslat ću ti je za deset minuta. Gledaj da Annu dotad izbaciš van. Ja ću se javiti kasnije, pa ćeš mi reći što misliš o slici.

Viktor izdiktira Kaju svoj parkumški broj faksa i poklopi slušalicu.

Kada je iz kuhinje izašao na hodnik, vrata dnevne sobe bila su zatvorena. Sranje. Nečujno je psovao i računao s najgorim. Zar je ponovno zbrisala? Hitro je otvorio vrata i s olakšanjem ustanovio da se prevario. Anna. Stajala je ispred njegova pisaoćeg stola, okrećući mu sve vrijeme leđa.

— Hej — zausti da kaže, ali od silne grlobolje ne uspije izgovoriti ni glasa.

A onda se olakšanje naglo pretvori u užas. Jer Anna nije primijetila njegov povratak i nije ni pomišljala na to da se okrene. Umjesto toga kra-dimice je miješala neku bijelu tvar u njegov čaj.

31.

— NAPUSTITE SMJESTA moju kuću!

Anna se polagano okrene po pogleda Viktora bez imalo razumijevanja.

— Zaboga, sad ste me nasmrt prestrašili, gospodine doktore. Pa što vas je to odjedanput spopalo?

— To pitanje bih ja trebao postaviti vama. Danima se već čudim zašto moj čaj ima tako neobičan okus. A otkako ste vi ovdje na otoku, ja sam iz sata u sat sve bolesniji. A sad napokon i znam zašto je tome tako.

— Za Boga miloga, doktore Larenze, sjednite prvo k meni. Pa vi ste sasvim izvan sebe.

— Pa valjda imam dobar razlog za to. Što je to što ste mi umiješali u čaj?

— Kako, molim?

— Što? — izdere se Larenz. Njegov je glas divljao, a svaka riječ nanosila je silne bolove njegovu upaljenom grlu.

— Molim vas, ne budite smiješni — odgovori mu ona mirno.

— ŠTO JE TO? — vikao je on.

— Paracetamol.

— Para...?

— Da. Sredstvo protiv prehlada. Evo, pogledajte. Pa znate valjda. Otkako se dogodilo ono sa Charlotte, ja ga uvijek imam uza sebe.

Otvorila je svoju sivo-crnu dizajnersku torbicu.

— Izgledali ste tako bolesno da sam naprosto htjela učiniti nešto dobro za vas. Naravno da bih vam bila rekla prije nego što biste popili prvi gutljaj. Za milog Boga, pa niste valjda mislili da vas namjeravam otrovati.

Viktor više nije imao nikakve predodžbe o tome što je mislio, a što nije.

Sindbad bijaše nestao. On je patio od vrućice, proljeva i groznice. Sve su to simptomi prehlade. *Ili trovanja*. Njegovi medikamenti nisu mu pomagali.

I dva su ga čovjeka više puta upozorila da se čuva Anne.

Pazi na sebe. Ona je opasna.

— Zar mislite da odmah želim ubiti i sebe? — upita ga Anna. — Evo, pogledajte, i sebi sam stavila nešto u čaj, jer ni meni danas nije osobito dobro. I već sam popila velik gutljaj toga.

Viktor je i dalje s najvećim zaprepaštenjem gledao Annu, ne pronalazeći u svom uzbuđenju prave riječi.

— Ne znam što da mislim — vikao je. — Pa ne znam čak ni jeste li vi prošlu noć provalili kod mene. Nemam pojma zašto ste se ovdje na otoku u trgovini mješovitom robom raspitivali za oružje, a onda kupili nož za tranširanje i konopac za udice. I ne znam kakve bi to otvorene račune nas dvoje trebalo raščićavati.

Viktor je i sam primijetio koliko bi njegove riječi nekome tko stoji izvana mogle zvučati zbrkano, iako je postavljao samo opravdana pitanja.

— Za milog Boga, pa ja još ne znam ni tko ste vi uopće.

— A ja ne znam što trenutačno hoćete od mene, doktore Larenze. O čemu govorite? Kakav bi to trebao biti račun o kojem govorite?

— Nemam pojma. Onaj zbog kojeg bih ja navodno trebao krvariti i o kojem ste pričali Michaelu Burgu.

— Imate li temperaturu?

Da, imam, pomisli on. I upravo pronalazim uzrok svega toga.

— Ja s Burgom nisam izmijenila ni riječi otkako me je sa Sylta dovezao ovamo — sad je i ona postala glasna. — Zaista ne znam o čemu govorite.

Anna ustane i rukom izravna suknju-hlače. I opet laž. Ili Annina ili Halberstaedtova.

— Ali ako tako mislite o meni, ja čisto sumnjam da bi naša terapija još mogla imati smisla.

Prvi put Viktor je svoju pacijenticu doživio sasvim ljutu.

Posegnula je za kaputom i torbicom i protutnjala pokraj njega. Tek što je stigla do predsoblja, ona se, međutim, vrati. I prije nego što je Viktor uspio učiniti išta da to spriječi, ona napravi najgore što mu je uopće mogla napraviti.

S pisaćeg stola uzela je smeđu omotnicu i bacila je u kamin, gdje se odmah zapalila.

— Ne!

Viktor htjede pojuriti za njom, ali sad mu je nedostajalo snage da učini makar i jedan jedini korak.

— Kako su naši razgovori završeni, zacijelo ni ovo za vas nema nikakvu vrijednost.

— Čekajte! — vikao je za njom, ali Anna se nije okretala, već je samo glasno za sobom zalupila ulaznim vratima.

Nestala je. A s njom je nestala i nada da će ikada saznati istinu o Josy. U plamenu kamina ta se istina pretvorila u pepeo i sad je polako nestajala kroz dimnjak.

32.

STENJUĆI OD BOLA VIKTOR SE SPUSTI natrag na kauč. *Što li se samo dogodilo? Što li se dogodilo tu, na ovom otoku?* Obujmio se rukama i privukao koljena bradi.

Zaboga.

Izljevima znoja upravo se bijaše ponovno pridružila njegova dobra prijateljica groznica.

Što li se to samo događa sa mnom? Sad nikada više neću saznati ništa o Josy.

Htjela te otrovati, ogласi se u njemu unutarnji glas. Paracetamol, odgovori nečista savjest. Potrajalo je neko vrijeme dok se groznica nije smirila do te mjere da je bez većih problema mogao ustati.

Kada je Viktor porculan s čajem, koji se u međuvremenu bio sasvim ohladio, naposljetku stavio na pladanj i krenuo s njim natrag u kuhinju, zbunjeno se zagleda u dvije šalice. To ga je toliko zaokupilo da se spota-knuo preko praga i pustio pladanj da zajedno sa sadržajem padne na pod. Sad više nije imao mogućnosti da provjeri svoje sumnje. Ali bio je siguran u to što je vidio prije nego što se čitav čaj prolio po podnim daskama. Šalice. Obje su bile pune do vrha. Mogao bi se zakleti da Anna nije ni dirnula svoj čaj.

Prije nego što je dospio otići do kuhinje da uzme krpnu za brisanje poda, začulo se karakteristično brujanje i štektanje starinskog telefaksa. Ostavio je pladanj i krhotine da leže na podu i vratio se u dnevnu sobu. Izdaleka se moglo primijetiti da nešto nije kako valja. Polagano je uzeo pojedinačnu stranicu koju je izbacio stroj i stavio je pod svjetiljku na pisaćem stolu. Ali mogao ju je vrtjeti i okretati kako god je htio. Čak ni mikroskop ne bi bio dovoljan da ga riješi nedoumica. Na faksu se jednostavno ništa nije vidjelo. Nikakva slika. Ništa što bi upućivalo na crtež njegove kćeri. Sve što se moglo vidjeti bila je jedna jedina izdužena crna traka.

33.

KADA JE HALBERSTAEDT donio strahovitu vijest, Viktor je bio toliko gotov da nije znao napamet čak ni vlastiti telefonski broj. Kamoli Kajev. Detektiv se nije držao dogovora. Kada se ni nakon dvadeset minuta nije javio sam, kako je obećao, Viktor ga odluči nazvati. Ali očito je narasla vrućica u međuvremenu napala njegovu sposobnost pamćenja. Bilo mu je kao da je netko sve adresate, pohranjene u njegovu mozgu, izmiješao u juhu od slova i brojki, koja se sad pri svakom koraku u njegovoj glavi prelijevala iz jednog dijela u drugi. Zbog toga Kaja nije mogao obavijestiti da faks nije stigao kako treba.

Ali u tom trenutku to mu je definitivno trebala biti najmanja briga. Panično se bojavao otrova. Leđa su ga boljela kao nakon sunčanice, a migrena se s potiljka preko lubanje proširila do čela. Na otoku nije bilo liječnika osim njega. S obzirom na jačinu vjetra koji je sada šibao preko mora, čak bi i helikopter Savezne vojske došao samo u slučaju krajnje nužde. A Viktor nije znao čak ni je li doista posrijedi hitan slučaj. Je li Anna govorila istinu? Ili je lagala i posljednjih ga dana lagano trovala?

Kao Charlotte? Ili Josy?

Bi li za to uopće imala prilike? Viktor odluči pričekati nekoliko sati. Ni u kojem slučaju nije htio stavljati na kocku živote liječnika hitne službe na toj stoljetnoj oluji. Vjerojatno bi poslije otkrili da su samo zbog obične prehlade letjeli kroz orkansku buru. Srećom, imao je kod sebe i dovoljno tableta ugljena i drugih tvari za izvlačenje otrova, koje je iz mjera opreza uzimao zajedno sa snažnim antibioticima.

Kasnije Viktor pomisli da je to tjelesno izvanredno stanje zapravo bilo izuzetno pogodno za primanje Halberstaedtove užasne vijesti. Bolest i nuspojave medikamenata toliko su zamaglile njegov razum da uopće nije bio u stanju reagirati primjereno na sliku smrti koju je vidio na svojoj verandi.

— Žao mi je, doktore — reče načelnik. Objema rukama čvrsto je držao svoju

crnu balon-kapu i puštao je da mu kružno putuje kroz prste.

Viktor se lagano spotakne, kada se saginjao prema svojem mrtvom psu.

— Pronašao sam Sindbada iza gostionice Sidro kraj kante za otpatke.

Te riječi Viktor je čuo prigušene, kao da dopiru kroz težak kazališni zastor. Sagnuo se i nježno pomilovao ostatke svog zlatnog retrivera. I laik bi smjesta prepoznao da je netko jednu životinju mučio do smrti. Dvije noge, vilica i kralješnica bile su slomljeni.

— Znaete tko tamo stanuje.

— Što? — pogledavajući uvis prema načelniku, Viktor obriše suze s očiju. Sindbad je osim toga bio zadavljen. Najlon od udice usjekao se kroz krzno duboko u vrat i potiljak.

— Ona. Žena. Stanuje u Sidru. A da mene pitate, ona je to i učinila.

S prvim impulsom Viktor se htjede složiti s njim. Zamoliti ga da pričeka da ode po oružje i ustrijeli je. Ali smjesta se prisilio da bude razuman.

— Slušajte, ja sad ne mogu govoriti. Posebice ne o ponašanju svoje pacijentice.

To nije normalno. Najlon od udice.

— Zar je ona još uvijek vaša pacijentica? Kako sam vidio, trčala je uzrujana i uplakana iz vaše kuće natrag u gostionicu.

— Ah, to vas se ništa ne tiče — uzruja se Viktor, dok mu je glas sve više pucao.

— Sve u redu, doktore. Samo mir. Uzgred, ne izgledate dobro.

— Ah? Čudi li vas to?

— Samo kažem. Čak i za nekog kome je ubijen pas. Mogu li vam nekako pomoći?

— Ne — Viktor se ponovno okrene ubijenoj životinji. Tek sad je vidio ubode u trbuh. Bili su veoma duboki.

Kao da se netko služio nožem za tranširanje.

— Odnosno da, možete nešto učiniti — reče Viktor i ustane. — Možete li pokopati Sindbada? Ja to neću moći.

Ni psihički, ni fizički.

— Nema problema — Halberstaedt stavi kapu i kucne kažiprstom o obod.
— Znam gdje stoji lopata.

Pogledao je prema šupi s alatom.

— Ali prije nego što to učinim, postoji još nešto što vam moram pokazati.
Možda ćete onda shvatiti koliko je situacija zapravo ozbiljna.

— A što to?

— Evo, pogledajte — Halberstaedt dade Viktoru krvlju umazanu zelenkastu cedulju. — Ovo je bilo u Sindbadovim ustima kada sam ga pronašao.

Viktor izravna papir.

— Zar je to...?

— Da. Bankovni izvod. Ako se ne varam, vaš je.

Viktor obriše malo krvi s gornjeg desnog ugla i zaista ugleda ime svoje banke. Bio je to izvod s njegova fiksnog računa, na kojem je zajedno s Isabell deponirao obiteljsku ušteđevinu.

— Bacite pogled na njega — savjetuje mu Halberstaedt.

Lijevo gore pisali su datum i broj izvoda.

— Pa to je *danas!*

— Tako je.

— Kako to može biti? — upita se Viktor. Ta banka na otoku nije imala bankomata koji bi mogao otisnuti izvod s računa. Ali istinska panika uhvatila ga je tek kada je pogledao stanje na računu.

Prije dva dana ono je još iznosilo 450.322 eura.

Ali proteklog dana netko je odjedanput podigao čitavu svotu.

34.

Danas. Soba 1245. Klinika Wedding

— ITO JE BILO PRVI PUT da ste razmišljali o Isabell? — suprotno propisima, doktor Roth zapalio je u bolesničkoj sobi cigaretu, dopuštajući i Larenzu da između rečenica povuče pokoji dim.

— Da. Ali predodžba da bi ona mogla imati veze s tim bila je tako zastrašujuća da sam tu misao smjesta ponovno potisnuo.

— Ali, je li ona bila jedina koja je imala punomoć na taj račun?

— Da. Ona je imala pristup svim mojim računima. Ako posrijedi nije bila pogreška banke, ona je obavila tu transakciju. Tako sam bar mislio.

Pejdžer doktora Rotha ponovno se oglasi, ali taj put on samo potisne signal ne napuštajući sobu.

— Zar se nećete javiti?

— Nije važno.

— Vaša žena? — nasmije se Larenz, ali Roth ne prihvati šalu.

— Ostanimo radije kod vaše supruge, doktore. Zašto niste naložili Kajju da se malo podrobnije pozabavi njome?

— Sjećate li se Hitlerovih dnevnika? — postavi Larenz protupitanje.

— Krivotvorina na koje je nasjeo *Stern*?

— Naravno.

— Prije mnogo godina razgovarao sam jednom zgodom s jednim novinarom koji je tada bio zaposlen u tom časopisu i izravno upleten u čitav skandal.

— E, sad ste me zaintrigirali.

— Dakle, upoznao sam tog čovjeka iza kulisa jednog *talk-showa*, u kojem sam trebao nastupiti kao gost. Isprva uopće nije htio pričati o tim događajima, ali nakon što je emisija snimljena, dva-tri piva u televizijskoj kantini olabavila su mu jezik. I onda mi je čovjek priznao nešto što nikada u životu neću zaboraviti.

— A to bi bilo?

— Rekao je: »S tim dnevnicima nagnuli smo se kroz prozor do te mjere da su naprosto morali biti pravi. Prema motu: ono što ne smije biti istina, to niti nije istina. I zato nikada nismo tražili nikakve naznake iz kojih bismo mogli zaključiti da smo nasjeli krivotvoritelju. Tražili smo samo indicije kojima se moglo dokazati da su knjige autentične.«

— Što hoćete time reći?

— U pogledu Isabell za mene je vrijedilo isto kao i kod Hitlerovih dnevnika: što ne treba biti, to onda i nije.

— I zato niste poduzimali nikakva daljnja istraživanja?

— Jesam, ali ne odmah. Prvo mi je valjalo obaviti sasvim druge stvari.

Viktor povuče još jedan dim iz cigarete koju mu je pružio doktor Roth.

— Morao sam se pobrinuti da otok napustim živ.

35.

— POMOZI MI!

Dvije riječi. A prvo što je Viktoru prošlo kroz glavu bila je trivijalna konstatacija da mu je Anna prvi put rekla ti.

Obzorje se prijeteci približilo kući. Gust, tamnosiv masiv oblaka visio je takoreći nadohvat ruke iznad otoka, primičući se poput betonskog zida nezaustavljivo njegovoj kući. Oluja se sada dokraja razbuktala. Kada je Viktor napustio bolesnički krevet da vidi tko to tako glasno lupa po ulaznim vratima, pomorska meteorološka služba javila je da je jačina vjetra deset do jedanaest. Ali od tih prirodnih sila Viktor nije zamijetio ništa. Nedugo prije toga uzeo je snažnu tabletu za spavanje ne bi li na nekoliko sati pobjegao kako od bolesti, tako i od jada. A svim čulima, koja još nije zamaglio barbiturat, ovladala je u trenutku u kojem je otvorio vrata jedna sasvim drukčija katastrofa: protivno očekivanju, Anna se vratila. Viktor nikada ne bi bio pomislio da kod nekoga u tako kratkom vremenu može doći do tolikog pogoršanja zdravstvenog stanja. Bijaše prošlo tek sat i pol otkako ga je onako bijesno napustila. Sad joj je iz lica nestalo sve boje, pramenovi kose visjeli su tupo, a zjenice joj se bijahu proširile od straha. Njezino stanje koje je izazivalo sažaljenje dodatno je naglašavala totalno promočena i zaprljana odjeća koju je nosila na sebi.

— Pomozi mi!

Te dvije riječi bile su ujedno posljednje koje je izgovorila taj dan. Anna je kolabirala pred Viktorovim očima, uhativši se u padu grčevito za njegov plavi pamučni pulover. Prvo je pomislio da je posrijedi napadaj epilepsije, jer epilepsija nerijetko zna biti uzrok shizofrenih napadaja. Ali onda je vidio da kod nje nema spastičnog drhtanja, ni ikakvih drugih grozničavih pokreta. Trezveno je dijagnosticirao da ne postoje ni drugi znakovi padavice, kao što su, primjerice, pjena na ustima ili spontano pražnjenje mjehura. A nije bila ni u potpunoj nesvjestici, iako je bila snažno omamljena. Razgovor s njom bio je nemoguć, kao da je pod utjecajem neke teške droge.

Viktor brzo odluči da Annu unese u kuću. Kada ju je podigao s drvenog poda verande, začudio se kako je teška. Njezina težina nikako nije odgovarala njezinoj krhkoj vanjštini.

Ja zaista više nisam u formi, pomisli i teška daha odvuče Annu gore, u gostinsku sobu.

Sa svakim korakom kojim se uspinjao uza stube, bruhanje u njegovoj glavi postajalo je sve jače. Osim toga, osjetio je da mu tijelo poput spužve upija umjetno stvoren umor i iz sekunde u sekundu postaje sve teže.

Soba za goste nalazila se na prvom katu, Viktorova spavaća soba preko puta, na drugom kraju hodnika.

Srećom je prije dolaska dao da se uredi sve sobe, tako da je i u toj prostoriji krevet bio spremljen.

Nakon što je položio Annu na bijelu lanenu plahtu, svukao joj je uprljani blejzer od kašmira i olabavio svilenu maramu koju je nosila oko vrata da joj lakše izmjeri bilo.

Sve je bilo u redu.

Slijedeći iznenadan impuls, podizao joj je očne kapke jedan za drugim i malom baterijskom svjetiljkom pregledavao zjenice. Nije bilo sumnje. Anni zaista nije bilo dobro. Obje zjenice reagirale su tek s velikim vremenskim odmakom. To nije bilo opasno, a moglo je biti prouzrokovano i uzimanjem određenih medikamenata. Nedvosmisleno je, međutim pokazivalo da Anna ne simulira. Bila je bolesna ili barem veoma iscrpljena. Kao i on. Ali od čega?

Prije nego što će nastaviti razmišljati o tome, Viktor joj odluči skinuti mokru odjeću. I premda je bio liječnik, čije su radnje bile medicinski opravdane, djelovao je samome sebi nepristojno dok joj je otkopčavao hlače i bluzu, te naposljetku skinuo elegantno svileno donje rublje. Imala je savršeno tijelo. Brzo ju je umotao u debeli, bijeli haljetak od frotira, koji je uzeo iz susjedne kupaonice, te je potom pokrio laganim poplunom. Anna je očito bila toliko iscrpljena da je zaspala prije nego što ju je umotao u poplun.

Neko vrijeme Viktor ju je još promatrao, zamijetio njezin težak, ravnomjeren dah i na kraju ustanovio da je Anna zasigurno doživjela samo

tjelesni šok, te da joj ne prijete nikakva daljnja opasnost.

Svejedno, situacija mu se nikako nije sviđala. Sam je bio bolestan i potpuno iscrpljen. U njegovoj gostinskoj sobi sad se nalazila shizofrena pacijentica za koju nije bio siguran da ga ne želi ubiti. I koju je, čim se probudi, hitno morao pozvati na red zbog Josy, Sindbada i bankovnog izvatka.

Da ga sredstvo za spavanje i antibiotici ne bijahu do te mjere lišili snage, upustio bi se u rizik i Annu vlastoručno odnio natrag u mjesto.

Viktor kratko razmisli, pa donese odluku i spusti se do telefona da pozove pomoć.

U trenutku u kojem je podigao slušalicu munja osvijetli čitavu plažu. Viktor smjesta poklopi i stade polagano brojiti od jedan nadalje. Stigao je samo do četiri kadli silna grmljavina potrese njega i čitavu kuću. Nevrijeme nije više bilo udaljeno ni dva kilometra. Brzo je prošao kroz sve prostorije i izvukao utikače svih električnih aparata i utičnica, da se ne pokvare uslijed tih silnih pražnjenja energije. Kada je kod Anne isključio mali televizor, vidio je kako se okreće s jedne strane na drugu i uz uzdah nastavlja spavati. Očito joj je iz minute u minutu bilo bolje. Za sat ili dva bit će opet u redu. *Prokletstvo. Sigurno će se probuditi kada ja budem zaspao.*

Morao je učiniti sve što je u njegovoj moći da se to ne dogodi. Ni u kojem slučaju nije joj htio biti nemoćno izložen na milost i nemilost u vlastitoj kući. Ponovno je otišao niza stube, do kućnog telefona, pri čemu je na pola puta morao sjesti na stube da se ne sruši. Ponovno kod telefona, Viktor je bio toliko iscrpljen da je izostanak signala primijetio tek nakon nekoliko sekundi. Linija je mrtva. Više puta pritisnuo je vilicu starinskog telefonskog aparata, ali nije dobio nikakvu vezu s vanjskim svijetom.

— Prokleta oluja, prokleti otok.

Nevrijeme je očito bilo prekinulo sve veze. Viktor sjedne na kauč i stane očajnički razmišljati. Opasna pacijentica ležala je u njegovu krevetu za goste. Njemu je nedostajalo snage da otrči u mjesto. Telefon više nije funkcionirao. A omamljujući medikamenti upravo su si krčili put kroz njegove žile.

Što da učini?

U trenutku u kojem mu je sinulo rješenje Viktor je zaspao.

36.

TAJ PUT BILO JE DRUKČIJE. Mora se više nije odvijala kao dotad, nego se bila malo promijenila. Glavna razlika bila je u tome što se prema moru više nije vozio zajedno s Josy. Isprva Viktor nije prepoznavao suputnicu. U snu je neprestance mozgao tko bi mogla biti ta mlada žena koja sjedi kraj njega na suvozačkom sjedalu i nervozno kucka prstima po ploči s instrumentima. Sve dok je napokon nije prepoznao i htio je glasno osloviti imenom:

Anna.

Ali nikako nije uspijevaio izgovoriti tu riječ, jer mu je ruka na ustima onemogućavala da govori.

Što...?

Prestrašen nasmrt, Viktor primijeti da je jezivu moru zamijenila još užasnija stvarnost. Ležao je na kauču, ali više nije spavao. Bio se probudio, a ruka na njegovim ustima bila je prava.

Nemam zraka, pomisli Viktor i htjedne se rukama otarasiti napadača. Ali sredstvo za spavanje i bolest bijahu tihi sudionici prepada. Kao da ga neki nevidljiv uteg vuče u dubinu, Viktor je jedva uspijevaio pomaknuti ruke.

Ugušit ću se. Došao je i taj trenutak. Halberstaedt je bio u pravu.

Uz užasan napor Viktor trgne čitavo tijelo u stranu i nekontrolirano stane udarati nogom oko sebe. Isprva je teret na gornjem dijelu njegova tijela postajao još teži. Ali onda mu noga pogodi nešto mekano, nakon čega se začuše neprirodno pucanje i prigušen krik. Odjedanput ruka više nije bila na njegovim ustima i Viktor se nakašlja iz oslobođenih pluća. I teret bijaše nestao.

— Anna? — Viktor je glasno pozove imenom, mlatarajući pritom rukama kao utopljenik dok je pokušavao sići s kauča.

— Anna? — viknu potom još glasnije.

Niotkuda odgovora.

Sanjam li ja to? Ili je stvarno?

Ispod magle sredstva za spavanje i iza bedema vrućice sad se izvukla gola

panika.

Upomoć! Svjetla! Treba mi svjetla!

— Aaaaannnaaaaa!!!

Viktor je čuo samog sebe kako viče, osjećajući se pritom kao ronilac koji polagano izranja natrag na površinu.

Gdje je prokleti prekidač za svjetlo?

Viktor se u međuvremenu nesigurno osovio na noge i stao užurbano pretraživati zid. Napokon pronade prekidač i četiri stropne svjetiljke urone dnevnu sobu u neprirodno jarko svjetlo. Kada su mu se oči privikle na svjetlo, osvrnuo se oko sebe.

Ništa. Sâm sam. Nikog nigdje.

Polako je otišao do prozora, ali taj je bio zatvoren. Tek što bijaše stigao do pisaćeg stola, iza njega se glasno zalupiše vrata. Okrenuo se. Izvana je čuo kako netko bosonog trči uza stube.

— Pomozi mi!

Dvije riječi koje je njegova iznenadna gošća izgovorila samo nekoliko sati prije, sad su dopirale iz njegovih usta. Vratila se puka jeza, koja ga prethodno bijaše već tako podmuklo napala. Nakon kratke sekunde užasa, posrnuo je prema vratima.

Što se ovdje događa? Je li to zaista bila ona? Ili sam sve to samo sanjao?

Na hodniku Viktor otvori donju ladicu komode i potraži pištolj. *Nije ga bilo!*

S gornjega hodnika dopirali su teški koraci. U panici Viktor još jedanput prekopa po ladici i napokon pronade napola otvoren paketić u stražnjem kutku, spremljen ispod njegovih lanenih maramica. Drhtavih ruku strgne papir i utisne dva metka u pištolj. Tad šiban adrenalinom potrči uza stube.

Stigao je do posljednje stube, kadli se na kraju hodnika zalupiše vrata sobe za goste. Viktor požuri niz hodnik.

— Anna, što to...

Kada je naglo otvorio vrata gostinske sobe i uperio otkočen pištolj u krevet, Viktoru zastade dah. Zamalo bi bio zapucao. Ali neočekivan prizor oduzme njegovu izmučenom tijelu posljednju trunku snage.

Spustio je oružje.

To ne može biti, pomislio je i bez daha izvana zatvorio za sobom vrata sobe. To je nemoguće! Sasvim nemoguće!

Nešto tu nikako nije bilo u redu. A on nije znao što bi to bilo. Znao je samo jedno: soba u kojoj je Anna nekoliko sati prije još mirno spavala i u kojoj ju je sad čuo da trči bila je prazna. A i nigdje drugdje u kući nije ju mogao pronaći.

Kada je Viktor pola sata poslije još jedanput pregledao sva vrata i prozore, umor mu se već bijaše raspršio. Groznica i vrućica isprali su djelovanje sredstva za spavanje. Ona ga je napala, a onda pobjegla iz kuće na buru i oluju. I to gola! Jer svi njezini odjevni predmeti, pa čak i kućni haljetak, još su uvijek ležali razasuti po podu sobe za goste. Ništa nije uzela sa sobom. Dok si je Viktor pripremao jaku kavu, u glavi mu se poput trkača na štafeti neprestance izmjenjivaše iste misli:

Što je Anna htjela od njega?

Je li samo sanjao da ga je napala?

Ali zašto je onda nestala?

Tko je uopće bila ona?

U pola pet ujutro krijepio se tylenolom i aktrenom. A dan za njega bijaše tek započeo.

37.

Parkum, dan istine

ČAK I NAJINTELIGENTNIJI LJUDI ponašaju se s vremena na vrijeme veoma smiješno i neobično. Gotovo svaki vlasnik daljinskog upravljača ima, primjerice, nepopravljivu naviku da čvršće pritišće tipke kada baterije počnu slabjeti. Kao da se električna energija može iscijediti iz akumulatora kao sok iz limuna. Za Viktora ljudski je mozak bio poput takva daljinskog upravljača. Čim bi baterija zbog iscrpljenosti, bolesti ili drugih razloga usporila moždane struje, ne bi više imalo smisla razbijati si glavu ičime. Određene misli naprosto se ne mogu iscijediti, ma koliko se čovjek oko toga trudio.

Do tog zaključka došao je Viktor i u pogledu događaja protekle noći. To što se zbilo bilo mu je neobjašnjivo. I koliko god naprezao glavu, on u mozganju i razmišljanju nije pronalazio zadovoljavajući odgovor, kamoli mir.

Charlotte, Sindbad, Josy, otrov.

Sve je stajalo i padalo s jednim jedinim pitanjem: *tko je bila Anna Spiegel?* To je morao otkriti dok još nije bilo prekasno. Isprva se, naravno, poigravao mišlju da uključi policiju. Ali što da im ispriča? Njegov pas je bio mrtav, on se osjećao bolesno, netko ga je pokušao ubiti, a bankovni račun mu je ispražnjen. Ali nedostajali su mu upečatljivi dokazi koji bi Annu dovodili u vezu s bilo čim od toga.

Budući da je bila nedjelja, referenta za klijente u svojoj banci moći će telefonski kontaktirati tek idući dan i dati poništiti posljednje knjiženje. Toliko dugo niti je mogao, niti je htio čekati. Morao je djelovati još istog dana i to sam. Nasreću mu je, unatoč noćasnjem napadu, bilo nešto bolje. Ali to ga je samo još više uznemirivalo. Moglo je, naime, imati veze i s činjenicom da već jedan dan nije pio čaj, te da su tablete za izvlačenje otrova počele djelovati.

Bio je u kupaonici kada se ponovno prepao nekog nepoznatog zvuka. Dolje.

Netko je bio na vratima. Ali zvučalo je različito od Halberstaedtovih gumenih čizama ili Anninih visokih peta. U naletu iznenadna, gotovo iracionalna straha posegnuo je za pištoljem koji je neprestance nosio uza se, odšuljao se do ulaznih vrata i pogledao kroz špijunku. Tko bi tako rano htio nešto od njega?

Ništa.

Viktor stane na prste, spusti se na koljena - ali svejedno iz kojeg je kuta gledao van, nije vidio ni žive duše. Baš kada je htio pritisnuti tešku mjedenu kvaku ulaznih vrata, ne bi li ih malo odškrinuo, nešto zašuška kraj njegove desne noge. Pogledao je prema dolje, sagnuo se i podigao omotnicu koju je očito netko gurnuo ispod vrata.

Bio je to telegram. Ranije, prije izuma faksa i elektroničke pošte, Viktor je češće znao dobivati informacije na taj način. Ali danas, kada se sa svakim i na svakom mjestu može stupiti u kontakt mobitelom, taj je oblik komunikacije zapravo već smatrao izumrlim. On se sam ovdje na otoku doduše nalazio izvan bilo kakve GSM-mreže, pa ga se nije moglo dobiti na mobilni telefon, ali telefon mu je normalno funkcionirao, a važne vijesti bile su mu dostupne putem Interneta. Tko će mu, dakle, poslati ovamo telegram?

Viktor gurne pištolj u džep kućnog haljetka i otvori vrata da vidi je li kurir još na vidiku. Ali osim jedne crne mačke lutalice, koja je sasvim mokra trčala u smjeru mjesta, nije vidio nikakvo živo biće. Ako se netko prije nekoliko trenutaka još zadržavao ispred njegove verande, taj mora da je munjevitom brzinom pobjegao u susjedni šumarak smreka i borova, čije grane, otežale od kiše, kao da su gutale sve svjetlo.

Drhteći, Viktor ponovno zaključa vrata, pri čemu nije bio siguran cvo-koću li mu zubi od hladnoće, šoka ili bolesti. Svukao je znojem natopljen haljetak od frotira i nemarno ga spustio na pod. Nakon što ga je zamijenio debelom pletenom jaknom koju je uzeo iz garderobe, rastrgao je još na hodniku žurno bijelu omotnicu i iščeprkao papir s porukom. Sastojala se od jedne jedine rečenice. Tek nakon što ju je pročitao treći put, ona mu je prodrila u svijest - i tu mu ponovno zastade dah.

TREBAO BI SE STIDJETI!

pisalo je velikim slovima od dvanaest točkica na jednostavnom papiru pošte. A onda pošiljatelj. Morao je sjesti. Slova su se rastakala pred njegovim očima. Pošiljatelj je bila *Isabell*. Što je, za ime božje, to trebalo značiti? Svejedno kako je Viktor okretao i vrtio list papira, njegov sadržaj nije davao smisla. Zašto da se stidi? Zbog čega? Što je to njegova žena, koja se upravo nalazila na Manhattanu, saznala o njemu? I zašto ga nije nazvala, nego mu je poslala telegram? Što je to toliko razljutilo njegovu suprugu da je izbjegavala izravan razgovor s njim? I to upravo sad, kada ju je toliko hitno trebao?

Viktor odluči da još jednom pokuša nazvati New York. Otišao je do telefona, ali kada je podigao slušalicu, nije se dogodilo ništa, baš kao ni prethodni dan. Linija, koja mu je bila neophodna da kontaktira s *Isabell*, još je uvijek bila mrtva.

Što su od jučer do sada radili ljudi iz telefonske kompanije? Kartali se? pomisli Viktor zlovoljno. Pretpostavljao je da je orkan presjekao telefonske žice na otoku ili podvodni kabel u moru. Ali onda shvati da je uzrok mnogo jednostavniji. Isprva osjeti olakšanje i htjedne ukloniti problem. Ali onda ga obuze jeziv, užasan osjećaj: telefon je do Kajeve poziva dan prije još funkcionirao. Nakon toga nije više zvonio. A razlog je bio na dlanu: netko je iz utičnice izvukao utikač.

38.

BUDUĆI DA ISABELL I OPET NIJE bila dostupna, odlučio je djelovati. Nije mogao ostati sam sjediti u kući i besposleno čekati pred telefonom da se jave njegova žena, Kai ili Anna. Morao je napokon prestati s reagiranjem i prijeći u akciju.

Potrajalo je nekoliko minuta dok nije izvukao gornji pretinac komode na hodniku. Ondje je pronašao pohabani crveni notes u kojem je njegov otac prije mnogo godina rukom zabilježio sve važnije telefonske brojeve na otoku. Prvo je pogledao pod »S«, ali je broj koji je tražio na kraju ipak pronašao pod »G« kao gostionica. Točno dvadeset i tri puta telefon je zazvonio, prije nego što će rezignirano spustiti slušalicu.

Što je zajedničko Mariott Marquiseu na Time Squareu i gostionici Sidro? upita se ironično. U nadi da je prvi put birao pogrešan broj, Viktor pokuša ponovno i ostane na vezi dok se signal sam od sebe nije pretvorio u znak zauzeća. Nikoga tamo nije bilo.

Pogledao je kroz prozor i namučio se da iza gustog zida od kiše prepozna crne visoke valove koji su si u beskonačnom nizu krčili put od otvorenog mora do plaže.

Nervoznih prstiju listao je pohabani notes i pronašao slovo »H«. Taj put imao je više sreće. Za razliku od Isabell i Trudi, Halberstaedt je prihvatio razgovor.

— Oprostite što vas uznemiravam u slobodno vrijeme, gospodine načelnice. Ali ja sam razmislio o svemu što ste mi rekli proteklih dana. I mislim da mi sad ipak treba vaša pomoć.

— Kako to mislite? Ne razumijem — Halberstaedt je zvučao pomalo zbunjeno.

— Pa, otišao bih ja i sam, kada ne bi tako kišilo, a kako vi stanujete odmah do, mislio sam...

— Što?

— Moram hitno razgovarati s Annom.

— S kim?

— S Annom — odgovori Viktor. — Znate. Ona žena. Anna Spiegel.

— Ništa mi to ne govori.

Tiho zviždanje stade bujati u Viktorovu lijevom uhu i s vremenom postaje glasnije.

— Hajde, molim vas. Pa posljednjih smo dana više puta razgovarali o njoj. Žena koju ste promatrali. Za koju mislite da je ubila mojeg psa.

— Ne znam o čemu govorite, gospodine doktore.

— Je li to neka šala? Sami ste me više puta upozorili da je se klonim. Recimo, jučer, kada ste mi doveli Sindbada.

— Je li vam dobro, doktore Larenze? Ja čitav tjedan nisam bio kod vas. I ništa nisam napravio s vašim psom.

Zviždanje je postiglo jačinu tinitusa, a prešlo je i na lijevo uho.

— Slušajte... — začuvši prisan glas, Viktor zastade usred rečenice.

— Je li to bila ona?

— Tko?

— Anna? Je li kod vas?

— Ne poznajem nikakvu Annu, doktore Larenze. Ja sam ovdje sasvim sam.

Viktor se grčevito uhvati za telefonski kabel, kao utopljenik za jedini pojas za spašavanje.

— Dakle... to je... — nije znao što da kaže, kadli mu iznenada nešto padne na pamet.

— Trenutak.

Viktor otrči u predsoblje i podigne kućni haljetak. S olakšanjem osjeti da je napunjen pištolj još uvijek ondje gdje ga je spremio. U desnom džepu. On je bio dokaz da Viktor nije sišao s uma.

Viktor otrči natrag do telefona.

— Okej, Patrick. Ne znam kakvu igru ste mi ovdje namjestili. Ali ja u ruci upravo držim oružje koje ste mi dali.

— Oh.

— Što, 'oh'? — Viktor se sad gotovo derao. — Može li mi netko reći što se ovdje zbiva?

— To... o tome... dakle... — Halberstaedt je odjedanput počeo mucati, a Viktor je sad bio sasvim siguran da netko stoji iza njega i da je mu naputke.

— Svejedno. Slušajte me, Patrick. Ne znam čemu sve ovo. To ćemo riješiti kasnije. Ali sad moram hitno razgovarati s Annom. Recite joj, molim vas, da sad krećem i da je želim zateći u njezinoj sobi kada najkasnije za sat vremena stignem do Trudi u gostionicu Sidro. A vama bi bilo najbolje da i sami dođete tamo. Onda možemo zajedno riješiti čitavu stvar.

S druge strane čuli su se uzdasi. Onda se glas promijenio. Nestalo je maločas još nervozna, gotovo servilna načelnikova tona, a na njegovo mjesto stala je neumjerena arogancija.

— Još jedanput, doktore. Ne poznajem ja nikakvu *Annu*. A čak i da je poznajem, ne bih mogao učiniti to što tražite od mene.

— Zašto?

— Jer je Trudina gostionica već tjednima zatvorena. Sidro je zatvoreno. Nitko tamo više ne stanuje.

Tu veza zamre.

39.

SPOZNAJA JE IGRA SLAGALICA s unaprijed nepoznatom količinom kockica. A čovjek dobiva tek kada je složio čitav mozaik.

Viktor si već bijaše pripremio mali okvir pitanja i bio je na putu da cjelokupnu sliku ispuni odgovorima. Odgovorima na pitanja koja su ga mučila, poput:

Tko je ubio Sindbada?

Zašto se i sam sve vrijeme osjećao tako bolestan?

Kakve je veze Halberstaedt imao s Annom?

I:

Tko je bila Anna Spiegel?

Viktor nije uspio obaviti presudni razgovor koji bi mogao dati odgovor na posljednje pitanje jer je telefon zazvonio upravo u trenutku kada je već posegnuo za slušalicom.

— Tko je ona?

Viktor je bio toliko olakšan što čuje njezin glas da u prvi mah uopće nije mogao odgovoriti, pa nije ispustio ni glasa.

— Reci mi *smjesta* tko je ona?

— Isabell! — izusti napokon Viktor, zatečen njezinim pitanjem. — Hvala ti što si nazvala. Već sam te pokušavao dobiti, ali portir bi mi svaki put rekao...

— *Ti* si pokušavao dobiti *mene*?

— Da. Zašto si tako bijesna? Ništa više ne razumijem. Zašto si mi poslala onaj telegram?

— Ha! — nakon uzvika uslijedi bijesna tišina, praćena transatlantskim atmosferskim poremećajem.

— Ljubavi — oprezno je prekine Viktor. — Što se dogodilo?

— Ne zovi me ljubavi! Ne nakon onog što se jučer dogodilo!

Viktor je nervozno premještao slušalicu s jednog uha na drugo. Sad je on bio

taj koji je polako postajao bijesan.

— Bi li bila tako dobra da mi napokon objasniš o čemu se radi, umjesto da se neprestance izderavaš na mene?

— No, dobro. Ako hoćeš igrati tu svoju prljavu igricu, dobit ćeš je. Započnimo s jednim veoma jednostavnim pitanjem: tko je ta drolja?

Viktor se s olakšanjem nasmije, osjećajući kako težak teret pada s njegova prsnog koša. Isabell je očito mislila da će izlet na otok zlorabiti za neku aferu.

— Ne smij se tako glupo kao neki školarac, Viktore. I molim te, ne smatraj me glupom.

— Hej, hej, hej... Isabell, molim te. Pa ne misliš valjda da te varam? To je suludo! Odakle ti uopće takva ideja?

— Rekla sam ti da me ne smatraš glupom. Reci mi jednostavno tko je ta drolja?

— O čemu govoriš? — Viktor se ponovno razbjjesnio.

— O onoj koja je jučer podigla usranu slušalicu kada sam te zvala — viknu ona. Viktor iritirano zatrepta očima i pokušava obraditi ono što je čuo.

— Jučer?

— Da, jučer. Pola tri po tvom vremenu, ako baš hoćeš znati.

Anna. Ona je jučer popodne bila kod njega. Ali kako se ona mogla javiti na telefon...?

Misli su divljački jurile Viktorovim mozgom. Na trenutak osjetio je isti poremećaj ravnoteže kao putnik nakon dugog leta.

— Traje li to već dugo među vama, ha? A ti mi izmišljaš nekakve distance. Pretvaraš se da radiš na intervjuu. I koristiš se uspomenom na našu kćer da jebeš drugu?

Pa bio sam sve vrijeme s njom. Sve vrijeme, osim... Kuhinja. Čaj. Sjećanje pogodi Viktora kao bumerang i prisili ga da sjedne.

Ali bio je samo nakratko...

— Anna.

— Okej, Anna. Kako se zove dalje?

— Što?

Očito je utonuo u misli izgovorio njezino ime.

— Slušaj, Isabell. Sve je to velik nesporazum. Pogrešno si to shvatila.

O Bože, zaista zvučim kao suprug koji vara ženu s tajnicom. — Draga, nije to ono na što liči.

— Anna je pacijentica!

— Še viš pacijenticu? — viknu ona histerično.

— Za Boga miloga, ne, nemam ja ništa s njom.

— Ha! — opet onaj prezrivi smijeh. — Ne, naravno da nemaš ništa s njom.

Ona se samo tako pojavila u našoj kući na moru. Iako ti uopće više i ne primaš pacijente. I iako uopće ne može znati da se nalaziš na Parkumu! O, sranje! Mislim da ću sad poklopiti. To je za mene preveliko poniženje.

— Isabell, molim te. Razumijem te, ali daj mi šansu da ti sve to objasnim. Molim te.

S druge strane zavlada tišina. Samo je prodorna sirena jednih američkih kola hitne pomoći uspjela prijeći Atlantik.

— Slušaj, ja nemam pojma što se ovdje događa. Ali znam točno što se nije dogodilo: sa ženom s kojom si jučer telefonirala ja definitivno nisam spavao. A nemam ni namjeru da te ikada prevarim. Molim te, prihvati to kao podlogu našeg razgovora. Jer sve ostalo ne mogu objasniti ni samome sebi. Činjenica je: prije pet dana netko mi je pokucao na vrata i jedna žena, zove se Anna Spiegel, zamolila me da je primim na terapiju. Ona je navodno autorica dječjih knjiga i pati od shizofrenih halucinacija. Meni je sasvim tajnovito kako me je ovdje uspjela pronaći, a ne znam čak ni gdje stanuje na otoku. Znam samo da je povijest njezine bolesti toliko neobična i zanimljiva da sam zaista napravio iznimku i obavio s njom terapeutski uvod u razgovor. Zapravo je trenutačno na otoku samo još zato što bijesni oluja i što je skela ne može odvesti na kopno.

— Zgodna priča. Fino si je smislio — prosikta Isabell.

— To nije priča. To je istina. Nemam pojma zašto se jučer javila na naš telefon. Vjerojatno sam bio u kuhinji i pripremao čaj, a onda mora da je iskoristila priliku kada je zvonilo.

— Nije zvonilo.

— Kako, molim?

— Odmah se javila. Bit će da je čekala kraj telefona.

Viktor osjeti kako mu sve više izmiče tlo pod nogama. Nešto ovdje opet nikako nije bilo kako valja. Nešto što si nikako nije mogao objasniti.

— Isabell, ne mogu si objasniti zašto je to učinila. Otkako se pojavila ovdje, događaju se najčudnije stvari. Bolestan sam. Netko me napao. I vjerujem da ta Anna ima informacije o Josy.

— Što?

— Da. Sve vrijeme pokušavam te nazvati. Htio sam ti reći da možda postoji trag. Kai se opet bavi tom stvari. I netko je ispraznio naš račun. Ja to ne razumijem i zato sam o svemu htio razgovarati s tobom. Ali danima te nisam uspijevaio dobiti na telefon. Umjesto toga, danas mi je stigao tvoj telegram.

— Poslala sam ti telegram jer te nisam uspjela dobiti telefonom.

Veza.

— Znam. Netko je jučer navečer izvukao utikač.

— O, molim te, Viktore. Ne štrapaciraj previše moju inteligenciju. Žena se pojavi niotkuda, da je ti informacije o našoj kćeri, javlja se na naš telefon, izbrblja se i nakon toga izvlači utikač? Što još imaš u rezervi? Priča o jednokratnoj avanturi s otočkom kurvom dok si bio pijan bila bi uvjerljivija.

Viktor nije čuo ostatak rečenice. Već nakon prvih riječi u njemu je zazvonilo alarmno zvonce.

— O čemu ste razgovarale?

Izbrbljala se.

— Bar mi nije lagala. Rekla je da si baš pod tušem.

— To je laž. Kratko sam razgovarao s Kajem i onda je izbacio van — sad je Viktor bio nadomak histerije, tako da je vikao u slušalicu. — Ja nemam ništa s tom ženom. Pa jedva je i poznajem.

— Oh, ali zato ona tebe poznaje utoliko bolje.

— Kako to?

— Nazvala te tvojim nadimkom, koji toliko mrziš i koji osim tvoje majke

navodno znam samo ja.

— *Diddy?*

— Da, Diddy. I znaš što, *Diddy?* Jebi se!

Rekavši to poklopila je slušalicu, iz koje je dopirao samo još neprekidan prodoran zvuk.

40.

KOLIKO SE VIKTOR MOGAO PRISJETITI, nikada prije nije osjetio toliku tjeskobu kao sad, kada se u njezinim ledenim kandžama našao čitav njegov život. Nije mu bilo prvi put da neka pacijentica prekorači granice i počne ga maltretirati. Ali sva dosadašnja miješanja u njegov privatni život temeljila su se na patološkom, ali ipak prepoznatljivom uzorku. Kod Anne, međutim, ugroza je dopirala iz skrivenog, neobjašnjivog. Što je htjela? Zašto si je dala ime jedne ubijene studentice i lagala čak i Isabell, njegovoj ženi? I najvažnije pitanje: kakve je to sve imalo veze s Josy?

Viktor je znao da je sigurno nešto previdio. Svi događaji posljednjih dana bili su međusobno isprepleteni i povezani. Pratili su nevidljiv plan, koji će shvatiti tek onda kada mu bude uspjelo da članke u nizu neobičnosti dovede u pravi redoslijed. A to mu nikako nije htjelo poći za rukom.

Bar mu je tjelesno bilo nešto bolje, jer od prethodnog dana nije pio čaj. Obilno se istuširao, a onda se presvukao.

Polako ću morati napuniti stroj za pranje rublja i staviti ga u pogon, pomisli kada je ponovno htio odjenuti levisice od prekjučer. Izvrnuo je džepove hlača i bacio sve maramice, koje se već bijahu nakupile. Pritom je ispala i ceduljica, a kada se sagnuo da je podigne, znao je već da ju je posljednjih dana bio zaboravio. Ispala je iz Annine lisnice, a Viktor ju je tada u žurbi strpao u džep i zaboravio. Cedulja je bila presavijena kao malo ljubavno pismo, kakva si tinejdžeri kradimice dodaju ispod školske klupe. Nije znao s čim je bio računao, ali svejedno je bio razočaran kada je pročitao slijed brojeva na njoj. Moglo je to biti sve moguće: brojčani kod za bankarski pretinac, broj računa, lozinka za Internet ili, što je nekako bilo najvjerojatnije, telefonski broj.

Što je brže mogao, Viktor potrči dolje u kuhinju i digni slušalicu. Polagano je okretao broj, spreman da smjesta prekine kada se na drugom kraju linije netko javi.

41.

— KAKO SAM SRETAN što se napokon javljate, doktore Larenze! — Od silna iznenađenja Viktor je zaboravio poklopiti slušalicu. S tim pozdravom nije računao, stoga što njegov analogni priključak na Parkumu nije omogućavao prepoznati broj pozivatelja. Tko je bio? Koga je nazvao? I zašto su ga na drugom kraju linije tako očajnički očekivali?

— Da? — Viktor još nije htio odati vlastiti identitet, pa je odgovorio što je kraće mogao.

— Tako mi je žao što vas gnjavim nakon svega što ste propatili — nešto u glasu doimalo se prisnim. — Ali mislio sam da je zaista važno da ovo saznate što je brže moguće, da šteta ne bude još veća.

Van Druisen! Napokon ga je Viktor prepoznao. Ali odakle broj njegova mentora u Anninoj lisnici?

— Dragi moj profesore, zašto ste tako uznemireni? — upita on.

— Pa zar niste pročitali moj posljednji *e-mail*?

E-mail! Viktor je posljednjih dana sasvim zaboravio provjeravati svoj račun. Dopisi časopisa *Bunte* morali su se već gomilati u njegovu pretincu, jer je propustio prvi dogovoreni termin za predaju intervjua.

— Ne, nisam još dospio otići na Internet. Što se dogodilo?

— Kod mene je prošli tjedan netko provalio, doktore Larenze.

— Žao mi je zbog toga, ali kakve to veze ima sa mnom?

— No, da, sama provala nije me toliko uznemirila. Više ono što je ukradeno. Počinitelj je, naime, razvalio jedan jedini ormar i odatle uzeo jedan jedini pacijentski spis.

— Koji?

— Ne znam. Ali bio je to ormar s vašim slučajevima. Razumijete li? Slučajevima koje ste mi prepustili tada kada sam kupio vašu ordinaciju. Bojim se da se netko okomio na nekog od vaših bivših pacijenata.

— Kako možete znati da nedostaje jedan spis, ako mi ne možete reći koji je

to?

— Jer sam na hodniku pronašao prazan fascikl. Stražnji poklopac bio je otrgnut, tako da identifikacija više nije bila moguća. Ali nestali su svi materijali koji su bili u njemu.

Viktor zatvori oči kao da će na taj način bolje proraditi ono što je čuo. Koji bi od njegovih starih slučajeva danas još mogao biti zanimljiv? I tko bi napravio provalu samo da se dočepa jednog prašnjavog, starog spisa? Viktoru nešto padne na pamet, pa ponovno otvori oči.

— Slušajte me dobro, profesore Van Druisene. I recite mi, molim Vas, istinu. Poznajete li neku Annu Spiegel?

— O Bože, onda sve znate?

— Što ja to znam?

— No, da je sa... dakle...

Viktor nikada prije nije čuo starog, uglađenog profesora da tako nemoćno zamuckuje.

— Što ste mislili kada ste rekli da ja sve znam?

— No, da. Dakle... Dakle, upravo ste pitali za nju.

— Da. Za Annu Spiegel. Jeste li tu ženu poslali ovamo k meni? Na Parkum?

— Moj Bože, ona je kod vas?

— Da. Što je posrijedi?

— Znao sam. Znao sam da je bila greška. Nikako nisam smio dopustiti da dođe do toga — u pozadini Van Druisenova glasa bilo je sad nečeg veoma očajničkog, gotovo jecajućeg.

— Profesore, uza sve poštovanje, što se dogodilo?

— U opasnosti ste. U velikoj opasnosti, dragi moj prijatelju.

Viktor grčevito stisne slušalicu, kao teniski reket prije udarca.

— Kako to mislite?

— Anna Spiegel bila je moja pacijentica. Prvo je nisam htio uzeti, ali došla je po preporuci.

— Je li shizofrena?

— To vam je ona ispričala?

— Da.

— To je njezin trik, ako se smijem tako izraziti.

— Onda uopće nije bolesna?

— Je, je. Čak veoma bolesna. Ali ona nije shizofrena. Upravo suprotno od toga. Njezina bolest sastoji se u tome da *tvrdi* da je shizofrena.

— To ne razumijem.

— Je li vam ispričala priču o psu kojeg je umlatila?

— Da, Terry. Rekla je da joj je to bila prva vizija.

— To je netočno. Ona je zaista ubila psa. To se zaista dogodilo. Ona samo tvrdi da je shizofrena, ne bi li bolje izašla na kraj sa stvarnošću.

— To znači, sve što mi je ispričala...

— ... dogodilo se stvarno. Ona je stvarno doživjela sve te užasne stvari. Potom je pobjegla u umišljenu bolest da se ne mora sučeliti s istinom. Razumijete li što vam govorim?

— Da.

Sve je stvarno: Charlotte, provala u bungalovu, odlazak u Hamburg, otrov...

— Ali zašto ste Annu poslali k meni?

— Nisam ja to učinio, doktore Larenze. U posljednje vrijeme nisam više htio liječiti gospođu Spiegel. Zašto bih je onda htio natovariti vama, koji uopće više ne prakticirate? Ne, ona se jednoga dana jednostavno više nije pojavila kod mene. A to stvar i čini toliko misterioznom. Nestala je na dan provale i ja sam siguran da s njom ima nekakve veze.

— Zašto?

— Jer je tijekom posljednjih seansi neprestance govorila o vama, doktore Larenze. Da između vas još ima starih, nepodmirenih računa. Jednom je čak i rekla da razmišlja o tome da vas otruje.

Viktor proguta i ustanovi da mu je to pošlo za rukom bolje nego proteklih dana.

— Mene otrovati? Ali zašto? Pa ja tu ženu uopće ne poznajem.

— Oh, ali ona vas poznaje utoliko bolje.

Viktor pomisli na Isabell, koja je nekoliko minuta prije rekla gotovo isto.

— Gospođa Spiegel je neprestance govorila o vama. O Bože, da znate koliko si to predbacujem. Mislim da je veoma opasna. Ne, znam to. Neprestance mi je govorila užasne stvari. Okrutne stvari, koje je radila drugim ljudima. Prije svega toj jadnoj maloj djevojčici.

— Charlotte?

— Da. Tako se zvala, mislim. Oh, ne mogu si to oprostiti, doktore Larenze, molim vas, vjerujte mi to. Volio bih da sam poslušao svoj unutarnji glas i odustao od slučaja. Trebalo ju je uputiti u zatvorenu ustanovu.

— Da, a zašto to niste učinili?

— Da, ali... — profesor ponovno počne zastajkivati. — Ali, to bar znate.

— Što ja to znam?

— Ja terapiju s Annom nisam mogao samo tako obustaviti.

— Zašto niste mogli?

— Jer sam to bio obećao vašoj ženi. Prekršio bih obećanje.

— Mojoj ženi? — Viktor zatetura i uhvati se za vrata hladnjaka.

— Da. Isabell. Ona je bila ta koje me zamolila da liječim Annu. Što sam trebao učiniti? Naposljetku, bila joj je najbolja prijateljica.

42.

ISABELL. ANNA. JOSY. Polako je sve zadobivalo smisao. Zašto je Isabell ostala tako mirna kada je Josy nestala. Zašto je djelovala emocionalno kudikamo manje opterećeno nego on. Ona je bez problema mogla nastaviti s poslom, dok je on morao prodati ordinaciju. Prije joj se uvijek divio zbog njezine snage. Ali možda se to moglo protumačiti i kao emotivna hladnoća?

Viktorove misli raspršile su se u svim smjerovima. Kada bi pogledao unazad, ona zapravo nikada nije zaista tugovala za svojim djetetom. Ne kao on. I je li Sindbada zaista pronašla, ili se samo odvezla u azil za životinje da pronađe nadomjestak za Josy? Je li on uopće poznao svoju ženu? U svakom slučaju ona sad, u najgoroj situaciji njegova života, nije bila dostupna za njega.

Ona je Annu poslala Van Druisenu.

A tu je bila i ta stvar s novcem. Viktor u dnevnoj sobi uključi kompjutor da na Internetu pronađe stranicu svoje banke. Je li to zaista mogla biti istina? Je li Isabell ispraznila njihov zajednički račun? Je li se uortačila s Annom da ga otjera u ludilo? Htio je otvoriti Microsoft Internet Explorer, kadli mu pogled padne na donju traku laptopa. Sasvim zbunjen krenuo je mišem prema dolje, ali rezultat je ostao isti.

Sve ikone bile su izbrisane.

Otvorio je Windows Explorer preko start-menija, ali i ondje mu se pružila ista slika. Njegov kompjutor bio je prazan. Na čitavom tvrdom disku nije više bilo podataka. Netko si je dao truda da ukloni sve bilješke, dokumente i spise pacijenata. Zatraženi intervju bio je izbrisan. Čak je i koš za otpatke, u kojem se inače nakon brisanja pohranjuju zastarjeli podaci, bio potpuno prazan.

Viktor je tako naglo ustao od pisaćeg stola da se kožni stolac srušio prema natrag i ostao ležati pokraj police s knjigama. Kucnuo je čas. Vrijeme telefoniranja definitivno je prošlo. Pa i bankovni račun mogao je pričekati.

Viktor uze pištolj koji mu je dao Halberstaedt, otkoči ga i gurne u unutarnji

džep svog vodootpornog *goretex*-kaputa. I on će mu dobro doći. *Sad.*

Kada će se pješice probiti do sela, gdje se nadao da će pronaći dvije stvari: odgovore i Annu Spiegel.

43.

POSTOJE LJUDI KOJI PATE od hladnih nogu, koje ih navečer satima priječe da zaspu, jer ni od snažnog trljanja ispod pokrivača neće se ugrijati. Drugima za hladnih dana prvo postaje hladno za nos.

Kod Viktora najosjetljivije su bile uši. Kada bi se temperatura spustila, one bi ga boljale tek što bi se našao na hladnom zraku. Još veći bili bi, doduše, bolovi koji bi se javili kada bi Viktor ponovno došao na toplo, pa bi mu se uši »odmrznule«. Ti bolovi prelazili bi tada u resku glavobolju, koja bi se od potiljka provlačila preko stražnjeg dijela glave i ne bi se dala ublažiti čak ni aspirinom ili ibuprofenom. Tu lekciju Viktor je bolno naučio još u djetinjstvu, pa si je zato i sad, na putu prema selu, navukao kapuljaču preko lica. Ne toliko da zadrži kišu, koliko da zaštiti uši. Ta kapuljača i buka oluje, koja je neprestance šibala tjerajući pred sobom mješavinu pijeska i lišća, onemogućavale su Viktoru da čuje metalnu melodiju koja je dopirala iz džepa njegove jakne. I da na putu u međuvremenu beznadno preplavljenom pješčanom cestom nakratko nije stao pod krov stare carinarnice, zvonjava bi zauvijek ostala neprimijećena. To više što Viktor iz razumljivih razloga nije vidio ni potrebe da gleda na mobitel. Tu vani on uopće nije mogao funkcionirati, jer na Parkumu nije bilo mreže. Ali on je svejedno zvonio, što je Viktor povukavši kapuljaču s glave začuđeno primio na znanje.

Pogledao je na zaslon i broj mu se učini nekako poznat.

— Halo?

Viktor gurne prst u lijevo uho, ne bi li na tom snažnom vjetru uopće što čuo. Ali s druge strane linije kao da nije bilo nikoga.

— Halo, tko je to?

Vjetar je nakratko popustio i njemu se učini da čuje jecanje.

— Anna? Jeste li to vi?

— Da, žao mi je, ja...

Ostatak Viktor nije mogao razumjeti, jer je u toj sekundi jedna teška greda

tresnula na krov njegova utočišta.

— Anna, gdje ste?

—... ja... Sidro...

Fragmenti odgovora nisu davali smisla, ali Viktor svejedno pokuša održati vezu.

— Znam da niste u gostionici Sidro, Anna. Patrick Halberstaedt mi je to rekao. Dakle, učinite mi uslugu i pošaljite mi, molim vas, SMS-om svoje točno prebivalište. Doći ću k vama za par minuta, onda ćemo razgovarati o svemu. Licem u...

— Opet se dogodilo.

Viknula je tu rečenicu dok je snažna bura priuštila otoku trenutak mira, ne bi li odmah potom nastavila bjesnjeti brahijalnom silom.

— Što se dogodilo?

— ... ona... kod mene... Charlotte...

Viktoru nije trebalo ni da čuje čitavu rečenicu. Znao je on i ovako što mu želi reći. Dogodilo se. Imala je težak shizofreni napadaj. Charlotte se vratila u život.

Nakon dvije minute razmišljanja, Viktor shvati da je linija ponovno mrtva. I premda je zapanjeno primio na znanje da njegov Nokia-displej ne signalizira prijem, standardno pijukanje signalizira mu primitak SMS-a:

— Ne tražite me. JA ĆU PRONAĆI VAS!

44.

VEĆINA VOZAČA AUTOMOBILA MRZI zastoje, jer im oduzimaju osjećaj posjedovanja vlastite moći odlučivanja. Čim se čovjek primakne lancu crvenih svjetala i ustanovi da se taj ne miče, instinktivno će potražiti put za bijeg. Pa čak i ako uopće ne poznaje teren, katkada će uključiti žmigavac i skrenuti na prvom izlazu s autoceste.

U toj sekundi Viktor se našao u sličnoj situaciji kao i vozač automobila koji se u prometnoj gužvi po isteku radnog vremena dvoumi hoće li propustiti posljednji izlaz ili će uzmaknuti na nepoznat teren. I poput tolikih ljudi odlučio je da djeluje, umjesto da pasivno pričeka. Morao je pronaći Annu, iako ga bijaše upozorila da je ne traži. Nije htio pričekati da se ona ponovno javi njemu. Opasnost da se među njima napravi još jedna barijera bila je naprosto prevelika.

Stoga je pognut nastavio koračati obalnom cestom, povukao je kapuljaču ponovno preko glave i gledao da naletima vjetra bude što manji cilj, trudeći se istodobno zaobilaziti rupe pune kišnice na kolniku. Do pristaništa za jahte bilo je još otprilike pet stotina metara, a jedini restoran na otoku već se nalazio iza njega, kada se iznenada zaustavio i osvrnuo oko sebe. Mogao se zakleti da je netko ispred njega.

Viktor obriše debele kišne kapi s lica i natkrije oči dlanom.

Eto.

Nije se prevario. Dvadesetak metara ispred njega neki se lik zaogrnut plavom kišnom kabanicom probijao kroz oluju i očito vukao nešto za sobom.

Prvo nije bio siguran je li riječ o muškarcu ili o ženi, te vidi li lice sprijeda ili samo sa stražnje strane. Čak i na toj kratkoj udaljenosti oluja nije dopuštala da se prepoznaju detalji. Tek kada je munja nad morem slabo osvijetlila krajolik duž uske obalne ceste, Viktor u trenutku kada se nebom prolomila grmljavina prepozna tko mu to prilazi i što drži u ruci.

— Michael, jeste li to vi? — viknu skelaru kada se taj našao udaljen od

njega još samo nekoliko koraka. Ali zbog popratnih zvukova oluje mogli su razgovarati tek kada su se našli jedan nasuprot drugome i pružili si ruke.

Michael Burg navršio je sedamdeset i jednu godinu, što se za boljeg vremena i vidjelo na njemu. Vjetar i slana voda urezali su duboke bore u žilavu kožu njegova lica. Ali unatoč visokoj starosti, njegova pojava još je uvijek odavala čovjeka koji je veći dio života teško tjelesno radio i pritom bio izložen zdravom morskom zraku.

Michael pruži Viktoru lijevu ruku. U desnoj je držao uzicu na čijem je drugom kraju drhtao srednje velik šnaucer, pokisnuo do gole kože.

— Žena me prisilila da odem sa psom u šetnju, doktore Larenze — viknu skelar uz vjetar i pritom prezrivo strese glavom, kao da time želi reći da samo ženi može pasti na pamet nešto toliko glupo. Viktor pomisli na Sindbada i to ga silno zaboli.

— Ali što, za miloga Boga, vas po ovom nevremenu tjera iz kuće? — htjedne znati Burg. Još jedna munja osvijetli nebo i Viktor u djeliću sekunde, koliko ga je stigao pogledati u oči, zamijeti duboku sumnjičavost u njegovim očima.

Viktor se odluči za istinu. Manje iz iskrenosti, koliko zbog činjenice da mu tako brzo neće pasti na pamet nikakvo uvjerljivo objašnjenje za opasnu šetnju po oluji, koja je već bila proglašena najgorom što je u više od deset godina poharala otok.

— Tražim nekoga. Možda biste mi vi mogli pomoći.

— Da? A o kome se radi?

— Zove se Spiegel. Anna Spiegel. Sitna, plavokosa ženica, može joj biti trideset i pet godina. Prevezli ste je prije tri dana sa Sylta ovamo.

— Prije tri dana? To je nemoguće.

Nemoguće. Viktor razmisli koliko je često tijekom posljednjih sati već čuo tu riječ ili pomislio na nju. Crni šnaucer počeo je za to vrijeme još jače drhtati i nervozno navlačiti uzicu. Očito mu se još manje išlo u šetnju nego gazdi, posebice kada su stajali na mjestu.

— Kako to mislite *nemoguće*? — Viktor je imao osjećaj da mora vikati sve glasnije ne bi li ga sugovornik razumio.

— Prestao sam voziti skelu prije tri tjedna. Vi ste bili posljednji kojeg sam prevezao. Otad nitko više nije htio ovamo na otok! — reče Michael i slegne ramenima.

— Ali to ne može biti — protestirao je Viktor, dok se Michael već spremao da krene dalje.

— Možda je stigla nekim drugim čamcem, iako to ne vjerujem. O tome bismo sigurno nešto saznali. Kako ste ono rekli da se žena zove?

— Spiegel, Anna — ponovi Viktor i vidje kako Michael kima glavom.

— Nikada čuo, doktore Larenze. Žao mi je. Ali sad moram dalje, inače ću se na ovom vremenu još nasmrt razboljeti.

Kao potvrda njegovih riječi još jedan val grmljavine prolomi se sa sjevera preko otoka, a Viktor se jednim svojim dijelom začudi što uopće nije vidio pripadnu mu munju. Drugi dio pokušavao je za to vrijeme novostečeni komadić slagalice postaviti na pravo mjesto. Kako li je Anna samo uspjela doći ovamo, ako ne skelom? I zašto je lagala čak i o tom pitanju?

— Ah, doktore Larenze, ovaj... — prekine stari skelar, koji mu se i opet primaknuo na nekoliko koraka, tok njegovih misli — nije da me se tiče, ali što hoćete od te žene?

Kada ste ipak oženjeni, danas navečer, ovdje, usred kiše? Te riječi ostadoše neizgovorene, ali su šutke visjele u olujnom zraku. Viktor samo slegne ramenima i okrene se na drugu stranu. Želim znati što se dogodilo s mojom kćerkom.

45.

SIDRO JE BILA GOSTIONICA kao izrezana iz slikovnice, mjesto kakvo se rado zamišlja na samotnome otoku u Sjevernom moru. Smještena ravno preko puta pristaništa za jahte, trokatna kuća s rešetkastim drvenim uresima spadala je među najviše građevine na otoku, naravno, ako se ne računa svjetionik na Strudskom rtu. Nakon što joj je umro suprug, Trudi je od skromne mirovine i malog broja gostiju, koji bi u sezoni zalutali ovamo, taman uspjela nekako preživljavati. Ali i kuća i njezina vlasnica bile su institucije bez kojih se otočka svakodnevnica ne bi mogla zamisliti i za čije bi očuvanje stanovnici otoka bili spremni učiniti sve. Zatreba li, čak bi i sami noćili kod nje. Za dobrih dana, kada je Parkum bio pristanišno mjesto jedriličarske regate, tu bi do dvadeset osoba pronašlo udoban smještaj. A kada bi malobrojni sunčani dani to dopustili, Trudi bi stavila stolove na terasu, pa gostima i poznanicima u vrtu servirala limunadu iz kućne radinosti ili ledenu kavu. U jesen bi stari stanovnici sela pred gvozdenim kaminom u predvorju malenog hotela pričali jedni drugima mornarske priče i uživali u kolačima koje bi Trudi sama ispekla. Osim, dakako, ako Trudi ne bi odlučila posjetiti svoju rodbinu u toplijim krajevima, pa bi hotel ostajao zatvoren do proljeća. Tako je bilo i ove godine. Nakon misterioznog razgovora s Halberstaedtom, Viktora, dok se polagano približavao zgradi, nije osobito čudilo što su prozori gostionice Sidro zapečaćeni, te što iz dimnjaka ne izlazi dim.

Što ću ja ovdje? pitao se dok se osvrtao oko sebe i tražio bilo kakav znak života od Anne. Na trenutak Viktor je morao potisnuti poriv da je glasno pozove imenom, samo da zaista bude siguran da žena nije na silu provalila u zaključanu kuću, ne bi li ga odatle podmuklo uvlačila u svoje jezive igre.

Izenada se ponovno oglasi njegov mobilni telefon. Taj put čuo se drukčiji zvuk zvona, koji je odabrao za najbliže prijatelje i rodbinu.

— Da?

— Reci, zašto me zajebevaš?

— Kai? Što se dogodilo?

Viktor se vrati na cestu, pa ode nekoliko koraka na istok, pokušavajući pritom shvatiti što mu privatni detektiv želi reći.

— Kakvu ti to igru igraš sa mnom?

— Ja? O čemu to govoriš?

— Govorim o faksu.

— Ah, tako. Dobro da zoveš, ništa se tamo nije vidjelo.

— Ništa se nije vidjelo? Ti najbolje znaš što se tamo nije vidjelo, dakle, ne zajebavaj me.

— Ma što mi to hoćeš reći? Što ti je? — Viktor se morao okrenuti prema vjetru, kadli mu jedan zapuh saspe u lice val kišnice. Promatrana s te pozicije, napuštena gostionica Sidro djelovala je kao ruševna filmska kulisa.

— Dao sam provjeriti priključak s kojeg su poslani dječji crteži. Htio sam znati tko mi je poslao mačku.

Plava mačka Nepomuk.

— I?

— Došla je od tebe. Iz tvoje kuće. Ti si mi je sam faksirao s Parkuma.

To ne može biti, pomisli Viktor.

— Kai, ja ne znam što... — zausti Viktor, kadli ga prekine dvostruko pijukanje, praćeno anonimnim ženskim glasom: »Nalazite se izvan dosega naše GSM-mreže. Molimo vas da kasnije pokušate ponovno.«

— Sranje — Viktor pogleda na mobilni telefon i glasno opsuje. Njegov posljednji kontakt s kopnom upravo se bio prekinuo. Ponovno se okrenuo. Zaustavio. Kružio je pogledom u svim smjerovima i naposljetku pogledao uvis, kao da od plavo-crnog neba može očekivati odgovor.

S kim je sad mogao razgovarati? Kome je mogao otići? Jedna kap kiše pogodi ga ravno u zjenicu. Morao je snažno zatreptati, kao ranije kada je bio dječarac, pa bi mu u kadi šampon za kosu potekao u lice. Viktor protrlja oba oka, a kada je završio s tim, učini mu se da svoju okolinu sad opaža oštrije nego prije. Vid mu se razbistrilo. Otprilike kao da je okulist na testiranju vida napokon izabrao pravu leću pa je odjedanput prepoznao slova na drugoj strani zida. Ali možda

je bila i puka slučajnost to što je odjednom znao kamo mu sljedeće valja poći.

46.

KAO ŠTO JE I OČEKIVAO, u maloj kući u kojoj je stanovao načelnik još uvijek je gorjelo svjetlo. Viktor hitro potrči uza stube na verandu, pa pritisne zvonce na Halberstaedtovim kućnim vratima.

Negdje je lajao pas, zacijelo Michaelov, a jedna vrtna kapija otvarala se i zatvarala na vjetru. Možda je to bio i zvuk loše učvršćenog prozorskog kapka. U svakom slučaju, Viktor nije mogao čuti je li zvono zaista zvonilo. Pričekao je još pola minute, za slučaj da je Halberstaedt reagirao već na prvu zvonjavu, te se upravo nalazi na putu prema vratima.

Ali ni nakon drugog zvonjenja nitko se nije pojavio, pa Viktor odluči primijeniti silu. Uhvatio je kucalo veliko poput šake i udario njime više puta po vratima od cedrovine. Halberstaedt je živio sam. Supruga ga je prije dvije godine ostavila zbog nekog kretena iz Münchena koji se obogatio na Internetu. Ponovno nikakve reakcije.

Možda me ne čuje zbog buke koju stvara ovo usrano vrijeme, pomisli Viktor i obiđe oko kuće. Zapravo je bila lijepo smještena, odmah pokraj gostionice Sidro, s pogledom na pristanište za jahte. Ali nije imala ni vlastita pristupa moru, ni vlastita pristaništa. Ako bi htio do vode, čovjek je prvo morao prijeći usku obalnu cestu. Na tako malom otoku to samo po sebi ne bi bio problem. Ali, smatrao je Viktor, ako čovjek već živi kraj mora, neka to onda radi kako valja. Inače bi mogao i na kopnu kupiti lijep ljetnikovac i voziti se automobilom do prvog jezera.

Zapusi vjetra dolazili su s mora, pa je Viktor, kada se zatekao iza kuće, na trenutak uživao u zaštiti koju mu je pružala svojom prednjom stranom.

Čitavim putem duž obale osim malobrojnih neuglednih, tankih i zbog vjetra koso naraslih jela nije bilo ničeg što bi se moglo usprotiviti oluji, tako da ga je ona svom silinom pogađala sprijeda. Sad, kada je kiša prvi put malo popustila, napokon je opet mogao disati. Nakon kratke stanke krenuo je u potragu na

vlasnikom kuće.

Kroz veliki stražnji prozor vidjela se Halberstaedtova radna soba. Očito je baš bio na gornjem katu. Njegov pisaći stol bio je pretrpan rukom ispisanim listovima papira, a na malom stolčiću stajao je otvoreni *notebook*, ali od njegova vlasnika nigdje nije bilo ni traga. Vatra u kaminu bijaše dogorjela i osim upaljene svjetiljke na pisaćem stolu ništa nije upućivalo na to da je Halberstaedt ovdje do maločas radio.

Uopće nisam znao da Patricku treba radna soba, kamoli kompjutor, začudi se Viktor i osvrne oko sebe.

Na prozorima gornjega kata nije se vidjelo nikakvo svjetlo, što nije moralo značiti ništa, ako je Halberstaedt možda malo prilegao ili samo navukao zastore.

Viktor si je morao priznati da ne zna dalje. Dosad svojim izletom kroz gustu kišu nije postigao ništa. To i nije bilo osobito čudno, jer mu uopće nije bilo jasno gdje bi točno trebao tražiti, kamoli što da učini pronađe li doista Annu ili Halberstaedta.

Ne tražite me. JA ĆU PRONAĆI VAS.

Viktor htjedne još jedanput iskušati sreću na kucalu, kadli mu za oko zapne šupa na stražnjoj strani nenjegovana vrta.

U normalnim okolnostima slabašan tračak svjetla koji se ispod vrata od valovita lima ocrtavao u mraku ne bi ni privukao njegovu pozornost. Ali tjelesna napetost izoštrila je u isti mah i sva njegova osjetila, tako da je Viktor zapazio više sumnjivih stvari odjedanput: u šupi je gorjelo svjetlo, jedini prozor bio je bez prepoznatljiva razloga iznutra zabijen velikom daskom, a mali željezni dimnjak, koji je stršao iz ravna krova, nedvojbeno je bio u pogonu. Što li je Halberstaedt pri takvom groznom vremenu imao tražiti u alatnici? I zašto je toliko pazio da nikakvo svjetlo ne dopire van, kada mu je radna soba u kući bila tako jarko osvijetljena?

Viktor je ignorirao sve jači osjećaj ugroženosti i prešao preko mokra travnjaka prema maloj kućici da vidi što se ondje zbiva.

47.

VRATA NISU BILA ZAKLJUČANA. Kada ih je polagano otvorio, zapahne ga ustajao miris, tipična mješavina ulja, mokrog drva i prljavih krpa, kakvu zatječemo u svakom nepospremljenom podrumu s alatom. Osim nekolicine kukaca i stonoga koje je Viktor rastjerao kada je s kiše ušao u šupu, nije mogao otkriti nikakvo drugo živo biće. Ni tu nije bilo Halberstaedta.

Ali nedostajalo je još nešto što bi Viktor zapravo očekivao na takvome mjestu. Alat. Nije bilo ni strojeva za vrt, niti su inače obligatorni ostaci građevinskog materijala zajedno s kutijama laka stajali na plastičnim policama na zidovima ili ležali na podu prostorije koja je površinom otprilike odgovarala prostranoj dvostrukoj garaži. Ali nije se Viktor sledio samo zbog nedostatka tačaka, starih bicikla i deranžiranih dijelova čamca na vesla. Prvi put otkako se otisnuo na dugačku šetnju od svog ljetnikovca, pa sve do skrivene šupe u vrtu načelnika otoka, osjetio je fizički tjeskobnu hladnoću. Obavila mu se oko kukova i šmugnula uz leđa sve do potiljka, odakle je prekrila svu kožu glave, dok mu se naposljetku na čudesan, jeziv način nije naježilo čitavo tijelo.

Zašto je smrt uvijek hladna?

Viktor se strese, kako da samome sebi dokaže da ne sanja, tako i da se riješi suludih misli koje su se pojavile kada je shvatio što se točno nalazilo u toj šupi.

Jezivo.

Kako bi rado sad bio kod kuće, ma gdje god da mu je bio dom. Zajedno sa ženom ispred kamina ili u toploj kupaonici sa zapaljenim svijećama na rubu kade. Kuće osigurane debelim vratima i zatvorenim prozorima, zaštićene od nepravde svijeta. Svugdje je htio biti, samo ne ovdje između stotina užasnih fotografija i novinskih isječaka.

Halberstaedt, Anna ili tko god da je posljednjih mjeseci bio na tom mjestu, oblijepio je zidove groznim kolažima sastavljenima od slika, komadića časopisa i izrezanih slova. Fotografije nisu bile tako odbojne zato što bi prikazivale sadističke perverzije, dijelove leševa i druge motive koji izazivaju

mučninu, a inače se mogu pronaći na zabranjenim internetskim stranicama. Viktora je uhvatila jeza jer je posvuda vidio isto lice. Na svim novinskim isječcima, na svim fotografijama obješenima na konopima za rublje uzduž i poprijeko po prostoriji ili, pak, zalijepljenima za police, vidio se uvijek jedan te isti motiv: Josy.

Osjetio se uhvaćen u papirnatu šumu sjećanja, prisiljen da svojoj kćeri, kamo god usmjerio pogled, gleda ravno u oči. Netko mora da je potrošio gotovo sve svoje slobodno vrijeme da bi se bavio njezinom otmicom. Viktor je pronašao poganski hram ludila. Netko je Josy učinio predmetom suludog, racionalnim mjerilima nemjerljivog kulta.

Nakon prvog šoka počeo je prepoznavati i detalje tog stravičnog kolaža, koji su mu se na svjetlu slabe, dotrajale žarulje pokazivali na stropu.

Prvo je mislio da se prevario, ali onda je bio siguran da su fotografije dijelom umrljane krvavim otiscima prstiju. Otiscima prstiju koji su očito potjecali od male ruke, premale za Halberstaedtove debele šape.

Da je Viktoru trebao posljednji dokaz za činjenicu da upravo promatra djelo duševnog bolesnika, pronašao bi ga u sadržaju novinskih vijesti koje su bile uredno izrezane, označene markerom i nalijepljene preko različitih fotografija.

Viktor omota desnu ruku šalom i okrene vrelu žarulju u stranu ne bi li bolje mogao pročitati tekst kolaža na zidu.

**OTETA KĆI PSIHIJATRIJSKE ZVIJEZDE
LJEČITELJ NOĆNIH MORA SAD SAM U NOĆNOJ MORI
PSIHIJATRIJSKU ZVIJEZDU OSTAVILA ŽENA
MALA JOSY OTROVANA?
ODLUČENO: LARENZ VIŠE NE SMIJE PRAKTICIRATI!**

Koji luđak smišlja takva ludila? upita se Viktor. Neke vijesti bile su prave. Ali većina ih je očito bila krivotvorena, jer su svakim retkom bivale sve apsurdnije.

Ili bih radije trebao pitati koja luđakinja?

Kakve li muke! Netko mora da je sve te tekstove prvo izmislio, pa im kompjutorom dao novinski izgled, ispisao ih, izobličio i naposljetku objesio

ovdje na zid. I odakle samo sve te Josyne fotografije? Neke su mu bile poznate, vjerojatno su bile skinute s Interneta. Druge nikada prije nije vidio.

Je li ona tada pratila obitelj i potajice radila fotografije njegove kćeri? Iako još nije bilo definitivnog dokaza, Viktor je u međuvremenu bio siguran da je ovo ovdje moralo biti djelo Anninih ruku.

I vjerojatno pojedine vijesti daju da se prepozna njezin cilj. Uzorak prema kojem djeluje i koji sam tražio, pomisli Viktor okrećući žarulju ulijevo.

Da se to nije dogodilo upravo u tom trenutku, sve bi možda još krenulo drugim tokom. On ne bi vrisnuo od užasa, već bi umjesto toga čuo zvuk nalik na struganje, koji je dopirao izvana. Ne bi bio toliko koncentriran na prepoznavanje i razumijevanje onoga što se vidjelo na zidu, nego bi čuo pucketanje grana u vrtu. I možda bi se okrenuo i malo ranije vidio opasnost kako se približava. Možda. Umjesto toga ispustio je žarulju i posegnuo za komadićem papira koji je na zardalom čavlu visio na stražnjem zidu šupe. Nije ga zanimalo što piše na njemu. Znao je odmah što drži u rukama i gdje je jedanput već vidio takvo što. I to nedavno, prije nekoliko minuta. Bio je to isti sivi reciklirani papir i isti rukopis. Za Viktora nije bilo dvojbe - taj list potjecao je iz hrpe cedulja koje su se ne tako daleko odavde gomilale na pisaćem stolu Patricka Halberstaedta. Onaj koji je napravio taj kolaž jeze nije radio samo ovdje, u vrtnoj kućici, nego i nekoliko metara dalje, u kući otočkog načelnika.

S tom spoznajom i otkočenim pištoljem u ruci Viktor pohita natrag u vrt.

48.

TREBALE SU MU SAMO DVIJE MINUTE da pronade skrovište. I Halberstaedt je za slučaj nužde kopiju ključa svoje kuće pohranio ispod tegle za cvijeće na verandi.

Nakon što je otključao vrata, Viktor glasno pozove vlasnika kuće te naposljetku protrči kroz svaku sobu, samo da bude siguran da ga slutnje nisu prevarile. U kući nije bilo nikoga. Viktor se u sebi molio da se Halberstaedtu ništa nije dogodilo. Unatoč iracionalnom razgovoru maloprije i unatoč sablasnoj šupi, on jednostavno nije mogao, a ni želio vjerovati da bi Halberstaedt mogao biti Annin ortak. Za to ga je predugo poznao. Ali što je onda bio? Alternativa ga je uplašila u jednakoj mjeri, to više što je smjesta pomislio na Isabell. Anna je u međuvremenu postala pravom opasnošću i Viktor se mogao samo nadati da joj se ludilo ograničava na njegovu osobu.

Brza koraka otišao je do pisaćeg stola, ne brinući previše o činjenici da mu cipele ostavljaju prljavštinu na bijelom sagu.

Zagledao se u kup papira pokraj kompjutora. Što je stajalo na tim listovima? Na čemu su radili Halberstaedt ili Anna? Ovaj put bio je siguran da u rukama konačno drži ključ do svih odgovora.

Viktor skine kišni ogrtač i spusti pištolj kraj hrpe papira na pisaći stol, prije no što će sjesti da pročita prvu stranicu.

Na prvi pogled mogao je prepoznati da je posrijedi rukopis. A kada je Viktor preletio početak, spopao ga je nikada prije doživljen osjećaj već viđenog.

B: Kako ste se osjećali neposredno nakon tragedije?

L: Bio sam mrtav. Istina, još sam disao, a s vremena na vrijeme jeo sam i pio. A katkada bih spavao čak i sat-dva dnevno. Ali ja više nisam postojao. Umro sam onog dana kada je nestala Josephine.

Morao je te retke pročitati dvaput, jer ni sam nije bio siguran je li to što je

čitao bilo stvarno. To nije bila neka od Anninih priča. Bio je to njegov intervju. Njegov prvi odgovor na pitanje ilustriranog magazina *Bunte*.

Viktor je prvo razmišljao kako li je Anna samo mogla doći do njegovih zapisa, kadli mu padne na pamet da je izbrisan gotovo čitav tvrdi disk njegova kompjutora. Mora da je iskoristila trenutak nepažnje - možda jučer, dok je spavao - da ukrade sve njegove podatke. Ali zašto se toliko namučila da rukom prepíše te stranice? Zašto nije naprosto ispisala odgovore električnim pisačem? Čemu ta silina listova ispisanih kemijskom olovkom? I kakav je to bio neobičan rukopis koji je djelovao više muški nego što bi pristajao uz malu, dražesnu ženicu? Ipak Halberstaedt? Ne, načelnik nikada nije bio u njegovoj kući. Nije imao pristupa njegovim podacima.

Viktor žurno prolista stranice i ustanovi da je Anna zaista vlastoručno kopirala sve. Svako pitanje. Svaki odgovor. Od riječi do riječi. Od rečenice do rečenice. Sve što je dotad bio natipkao.

Pogledao je u stranu, prema uključenom laptopu. Bio je to isti Vajo na kakvom je radio i on. Isti model. Viktor posegne za mišem da makne čuvara zaslona. Htio je, ne, morao je vidjeti posljednje na čemu je Anna radila.

Jednim klikom otvori se Wordov dokument i Viktor smjesta vidje o čemu je riječ. Bila su to originalna pitanja redakcije lista *Bunte*. U dlaku isti *e-mail* koji mu je poslala glavna urednica.

Viktor ponovno pogleda na hrpu papira. Znao je: bilo je teoretski moguće da je Anna ukrala njegove podatke, a možda čak i njegov spis u Berlinu. Ali ona je tek jučer navečer bila kod njega. I to u tjelesno ekstremno lošem stanju. Preostalo joj je, dakle, samo veoma malo vremena da mirne ruke prepíše njegove zapise.

Je li to bilo moguće?

U Viktoru se ponovno javi sjećanje, ovaj put na jedan od prvih susreta s Annom. Kada je na kiši pješice prevalila put do njegova ljetnikovca na plaži. A njezine elegantne cipele svejedno se nisu zaprljale.

Vremenski čimbenik nije mu davao mira. Da je za nekoliko sati mogla napisati tako mnogo. To više što mu se hrpa papira činila osjetno debljom od

onoga što je sam proteklih dana upisao u svoj laptop. Viktor iz kupa izvuče posljednje dvije stranice i zaustavi dah. Zaista. To on nije bio napisao. Ludilo je kod Anne očito bilo još izraženije nego što je ionako već izlazilo na vidjelo. Anna ne samo da je kopirala njegove zapise nego ih je i nadopunila vlastitim riječima.

Viktor pročita:

Osjećam se krivim za smrt svoje kćeri. I osjećam se krivim što mi se raspao brak. Postoje mnoge stvari koje bih napravio drukčije kada bih mogao još jedanput krenuti ispočetka.

Kako li sam samo mogao tako prevariti Isabell?

U nevjerici je buljio u te retke. Je li to bio dokaz zavjere između Anne i Isabell? Ali zašto? S kojim ciljem? Iz sekunde u sekundu sve kao da je postajalo još zamršenije, umjesto da u tminu napokon prodre svjetlo, a oluja se stiša.

Ne primjećujući korake iza svojih leđa, Viktor okrene stranicu i nastavi čitati:

Trebao sam više slušati svoju ženu. Ona je bila ta koja je uvijek donosila pravilne odluke. Kako sam tada samo mogao pomisliti da se postavila protiv mene? Kako sam se mogao udaljiti od nje? Sad, kada je prekasno, ja vidim kako je bilo pogrešno što sam nju krivio za sve što se dogodilo s Josy. I u kakvu sam opasnost time doveo našu kćer.

Viktor je neprestance ponavljao posljednje dvije rečenice. Mogle su biti napisane i na kineskom, on podjednako ne bi razumio njihovo značenje. Razmišljao je bi li jednostavno uzeo sve papire i smjesta napustio kuću.

Ali za to je već bilo prekasno.

49.

— ZNATE LI SADA SVE?

Čuvši poznati glas, Viktor u šoku ispusti papire koje je držao u ruci. Užas ga uhvati poput udava. A kako među razasutim papirima na pisaćem stolu nije mogao pronaći pištolj, okrenuo se sasvim nemoćan. Za razliku od Anne. Ona je bila naoružana dugačkim nožem za tranširanje, čiju je drvenu dršku držala tako grčevito da joj je iz prstiju nestalo posljednje kapljice krvi. Unatoč prijetećem nastupu, izgledala je lijepo kao prvog dana. Bilo joj je bolje. Kosa joj je bila savršeno frizirana, crni kostim naglašavao je čulnost njezina stasa, ne pokazujući nijednu jedinu boru. Čak su se i lakirane cipele blještavo sjajile.

Ne tražite me. JA ĆU PRONAĆI VAS!

— Slušajte — Viktor se odlučio sučeliti sa situacijom i za početak zanemariti da mu ona sasvim nedvosmisleno prijeti silom. — Anna, ja vam mogu pomoći!

Nije ona shizofrena. Samo se pretvara.

— Vi biste pomogli meni? Vi? A u vlastitoj obitelji sve ste uprskali! Dijete, ženu, život!

— Kakve vi imate veze s mojom suprugom?

— Ona je moja najbolja prijateljica. Mi sad živimo zajedno.

Viktor poželi da u njezinim očima može ugledati bljesak ludila. Ali njezino ljupko lice činilo je te bizarne riječi samo još stravičnijima.

— Kako se zapravo zovete? — upita Viktor, tragajući za bilo kakvom emocijom u crtama njezina lica.

— Znate moje ime, Viktore. Zovem se Anna. Anna Spiegel.

— Okej, Anna. Ja znam da to nije istina. Telefonirao sam s klinikom u Dahlemu.

Anna se cinično osmjehne.

— Nazvali ste tamo? Bili ste radoznali?

— Da. I tamo su mi rekli da vi nikada niste bili njihova pacijentica. Istina, postojala je jedna studentica tog imena. A ona je sad mrtva.

— Kakva čudna podudarnost, zar ne? A kako je ona ubijena?

Anna je nož za tranširanje držala tako koso da je svjetlo svjetiljke na pisaćem stolu, koje se zrcalilo u njemu, na trenutak zaslijepilo Viktora.

— To ne znam — slaže on. — Ali molim vas, budite razumni.

Viktor je grozničavo razmišljao. Za takvu situaciju nije imao razrađenu strategiju. U Berlinu je nakon jednog bitno bezazlenijeg incidenta ispod njegova pisaćeg stola instalirana tipka za alarm. *I to je razlog zašto pacijente ranije nisam primao nigdje izvan svoje ordinacije*, pomisli. U očaju pokuša primijeniti drugu strategiju:

— Lijepo, Anna. Vi ste mi rekli da sve osobe koje izmislite u svojim knjigama postaju stvarne.

— Da, doktore. Dobro ste me slušali.

Moram je navesti da govori. Dok Halberstaedt ne stigne kući. Dok se nešto ne dogodi. Svejedno što. Viktor odluči da se i dalje pretvara da vjeruje u priču o shizofreniji.

— Za to postoji sasvim jednostavno objašnjenje. Kada ste maloprije rekli da se ‘ponovno’ dogodilo, mislili ste da se u vašem životu ponovno pojavio netko koga ste stvorili sami. Je li tako?

Kratko kimanje glavom Viktor je protumačio kao potvrdu.

— To se dogodilo zato što ste prepisali moj intervju.

— Ne — odmahne Anna glavom.

— Prepisali ste moje odgovore i pritom stvorili mene. Ali to je samo prividno, jer ja zaista postojim. Razumijete li?

— Ne, nije tako.

— Anna, molim vas. Ovaj put je sve zaista sasvim jednostavno: ja postojim. Nisam potekao iz vaših misli, nisam fiktivni lik iz neke vaše knjige. U posljednjem što ste pisali radi se o meni. *Ja sam to napisao, a ne vi!*

— Ma, to su gluposti — iznenada viknu Anna i stade divljački mahati nožem za tranširanje, tako da je Viktor uzmaknuo nekoliko koraka prije nego što je udario o pisaći stol kraj prozora. — Zar ne shvaćate što se ovdje događa? Zar ne vidite znakove?

Oči joj sijevaše divlje i gledaše ga pune zla.

— Na što mislite? O kakvim znakovima govorite?

— Oh, doktore psiho-profesionalče, vi sami sebe smatrate superpametnim, zar ne? Mislite da vas kradem, da provaljujem kod vas i telefoniram s vašom suprugom. I mislite da ja imam nekakve veze s nestankom vaše kćeri? Niste vi to shvatili, zar ne? Vi to zaista niste shvatili.

Dok je izgovarala posljednje rečenice, Anna se odjedanput sasvim umirila. S lica joj je nestalo bilo kakve strogoće ili okrutnosti i ona je iznenada ponovno nalikovala na onu lijepu mladu ženu u staromodnom kostimu koju je Viktor upoznao nekoliko dana prije.

— U redu — nastavi ona i osmijehne mu se. — Onda nam očito nema druge nego da odemo još jedan korak dalje.

— Što namjeravate?

Neobuzdan strah stegne Viktoru grlo. Jedva da je još mogao disati.

Posljednji korak?

— Dođite k meni i pogledajte van! — Anna pokaže nožem prema prozoru koji je gledao na ulicu. Viktor poslušao njezinu zapovijed i pogleda van. — Što vidite?

— Vidim automobil. Volvo.

Dok je govorio, Viktor je zastajkivao. S jedne strane, privatni automobili na otoku nisu bili dopušteni, s druge strane, vozilo je u dlaku odgovaralo modelu koji je ostavio na parkiralištu na Syltu.

— Hajde, dođi! — Anna je već stajala na vratima.

— Kamo?

— Malo ćemo se provoziti. Čeka nas vozač.

Viktor vidje da netko zaista sjedi za upravljačem i da je motor upaljen.

— A što ako ne odem s vama? — usprotivi se Viktor i čvrsto pogleda Annu u oči.

Bez riječi Anna posegne u džep svog kaputa i izvuče odatle pištolj koji je Viktor još prije nekoliko minuta tražio na Halberstaedtovu pisaćem stolu.

Reznirano se pomiri sa sudbinom i polagano krene prema vratima.

50.

UNUTRAŠNOST VOLVA MIRISALA JE na svježe namašćenu i pčelinjim voskom poliranu kožu. Sjećanja na vlastiti auto toliko savladaše Viktora da je na trenutak zaboravio u kakvoj se opasnosti zatekao. Ovaj model u svemu je odgovarao modelu kojim se prije tri tjedna dovezao na more. Bio je jednako opremljen. Sve mu je bilo tako poznato. I premda je bilo praktički nemoguće, Viktor bi se mogao zakleti da je netko po tom strašnom nevremenu njegov vlastiti automobil dopremio sa Sylta na Parkum.

— Čemu sve ovo? — pitao je kako Annu, koja se smjestila desno od njega na stražnjem sjedalu, tako i nepoznatog vozača kojeg je mogao vidjeti smo u obrisima, jer je sjedio odmah iza njega. — Kao što sam već rekla, idemo na mali izlet automobilom.

Anna pljesne rukama i Volvo se pokrene.

Kamo god da idemo, pomisli Viktor, to ne može biti daleko. Otok ima samo dvije ceste. Najkasnije za šest minuta stići ćemo do svjetionika, a onda se moramo okrenuti.

— I kamo ćemo?

— Pa to bar dobro znate, Viktore. Morate samo još zbrojiti jedan i jedan i dobit ćete rješenje.

Automobil je dobivao na brzini i premda su kišne kapi nevjerojatnom silinom udarale o vjetrobran, vozač očito nije namjeravao uključiti brisače.

— Evo! Pročitajte ovo! — Anna pruži Viktoru još tri stranice, gusto ispisane plavom kemijskom olovkom. Očito su i one bile iz njezina pera. Viktoru svakako nisu slutile na dobro.

— Što je to?

— Posljednja poglavlja o Charlotte. Kraj. To ste htjeli pročitati, zar ne?

Iritirano Viktor primijeti da su rubovi listova bili lagano pougljenjeni. Kao da je Anna vratila vrijeme unazad i taman ih još pravodobno spasila iz njegova kamina.

— Čitajte! — Anna kucne kundakom pištolja po papirima i Viktor baci prvi pogled na njih.

BIJEG

— Zašto mi jednostavno ne ispričate što...

— Čitajte! — prekine ga ona bijesno i on oklijevajući počne čitati prve rečenice:

Noć u hotelu Hyatt bila je užasna. Charlotte je neprestance krvarila iz nosa pa smo morale zamoliti poslugu da nam donese svježe prostirke i ručnike. Nisam više imala lijekova i otišla bih ih kupiti, ali Charlotte me zamolila da je ne ostavljam samu. Zbog toga nisam mogla sama otrčati do dežurne ljekarne. Kada je napokon zaspala, nisam htjela riskirati da je probudim šaljući portira po paracetamol i penicilin. Njegovo kucanje na vratima sigurno bi je prenulo iz sna.

Kada je Volvo projurio kroz rupu na cesti punu vode, automobil se naglo zatrese i Viktor podigne pogled. Dotad nije pročitao ništa što bi mu pružilo obrazloženje za apsurdnu situaciju u kojoj se upravo našao: zatvoren s naoružanom luđakinjom, koja ga prisiljava da čita rukopisne dokaze svojih luđačkih halucinacija.

Nije ona shizofrena. Ona to samo tvrdi. Da stvar bude gora, gluhonijemi vozač kao da je htio oboriti neki rekord u brzini. I to usred stoljetne oluje, pri vidljivosti manjoj od četiri metra. Sad je vozio tako brzo da se kroz kišom oblivene bočne prozore nije više moglo utvrditi gdje su se točno nalazili.

— Nastavite čitati!

Anna je odmah primijetila da mu je nešto odvuklo pozornost, pa je svoju zapovijed sad potkrijepila time što je otkočila pištolj.

— Hej, hej, u redu je! Čitam, Anna. Čitam.

Po tko zna koji put Viktor se pomiri sa sudbinom. I po tko zna koji put pritom ga uhvati puki užas.

51.

NAKON KRATKOG DORUČKA, iduće jutro Charlotte i ja napustile smo hotel i odvezle se do kolodvora. Tamo smo sjele na vlak koji će nas odvesti u Westerland. Tamo nam je trebalo još sat vremena da jednog starog ribara nagovorimo da nas preveze na Parkum. Dok nismo stigle na otok, nisam znala zašto me Charlotte dovela ovamo. Slutila sam samo da stvari želi dovesti do završetka. I da će se taj očito odigrati ovdje, u osami Parkuma.

Čim smo pod nogama opet imale čvrsto tlo, dogodilo se nešto neobično. Charlotte je smjesta izgledala bolje. Kao da su joj godili morski zrak i poticajna klima Sjevernog mora. Kao da time želi potvrditi promjene koje su se vidjele izvana, zamolila me da joj učinim jednu uslugu:

— Ne zovi me više Charlotte. Ovdje, na mojem malom otoku, ja imam drugo ime.

— Josy? — Viktor digne pogled, a Anna se nasmiješi.

— Naravno, pa oboje smo od samog početka znali o kome je riječ, zar ne?

— Ali to je nemoguće. Vi niste mogli biti s Josy na Parkumu. To bih ipak primijetio. Ako ništa drugo, netko bi mi ispričao...

— Sigurno — Anna ga pogleda kao što se gledaju umobolni pacijenti dok im se govori da će sve biti dobro.

— Samo vi nastavite čitati.

Viktor posluša zapovijed.

52.

NASTANILE SMO SE U MALOJ KUĆI na plaži, udaljenoj oko deset minuta pješice od mjesta i pristaništa za jahte. Josy mi je rekla da je ranije s roditeljima ovdje često provodila praznike. Uvijek kada bi htjeli malo duži odmor, a ne samo kratak vikend u Sacrowu.

Upravo smo palile vatru u kaminu da pristavimo malo čaja, kadli me Josy uze za ruku.

— Sad ću ti dati posljednji znak, Anna — rekla mi je i povelala me do prozora dnevne sobe, odakle se pružao prekrasan pogled na plažu i more.

— Zlo nas je pratilo sve vrijeme — objasnila mi je. — Nismo ga se mogli otarasiti. Ni u Berlinu, ni u Hamburgu, ni ovdje na Syltu. Ono je ovdje kod nas na otoku.

Prvo nisam znala što mi time želi reći. Ali onda sam na udaljenosti od približno pet stotina metara vidjela neku sitnu osobu kako trčkara po plaži. I što se više približavala, to sam bila sigurnija da je moja pretpostavka točna. Zlo je zaista stanovalo u njezinoj kući na Schwanenwerderu. I pratilo nas je dovde. Uхватила sam Josy i otrčala s njom do prednjeg ulaza. Još nisam imala nikakav plan, ali znala sam da će se dogoditi nešto užasno ako hitro ne sakrijem djevojčicu. Otrčala sam s njom van, do male šupe s generatorom koja je stajala samo nekoliko metara udaljena od verande.

Ušle smo i smjesta nas je okružila zagušljiva hladnoća, nalik na hladan smrad duhana u staroj telefonskoj govornici. Ali sve je bilo bolje nego da čekamo vani. Zatvorila sam vrata - ni sekunde prekasno.

Jer u tom trenutku Isabell je bila manje od stotinu metara udaljena od nas.

— Moja supruga? — Viktor se nije usudio pogledati Anni u oči.

— Da.

— Što je pak ona napravila?

— Kažem vam, nastavite čitati. Onda ćete razumjeti i povezanost.

Motor Volva brujaio je u međuvremenu jednako glasno kao krv u Viktorovim ušima. Nije znao je li adrenalin koji je hitao njegovim žilama bio izazvan spremnošću njegove otmičarke na nasilje ili, pak, suludom brzinom kojom je automobil grmio neuređenom cestom. Zacijelo jednim i drugim. Viktor se

začudio samome sebi što u takvoj situaciji, u kojoj se radi o životu i smrti, uopće može jasno misliti, kamoli čitati. *Srećom mi u automobilu nikada ne pozli ako čitam*, pomisli i smjesta otjera tu banalnu misao.

I nastavi čitati.

53.

VRATA ŠUPE S GENERATOROM mogla su se nažalost zaključati samo izvana. A ja nisam znala što je Isabell smjerala, koliku je moć imala i što je Josy sve htjela učiniti nažao. Slutila sam, međutim, da bismo bile izgubljene kad bi nas potražila u toj šupi. Jer ona nije imala prozora, a unutrašnjost se mogla obuhvatiti jednim pogledom. Razmišljala sam bi li bilo pametno da se zavučemo iza klepetava generatora, koji je srećom nadjačavao sve zvukove koje bismo proizvele. Ali šupljina između motora i limene pregrade nije pružala dovoljno mjesta za nas obje.

— Što ti je učinila? — pitala sam Josy, tražeći i dalje izlaz iz klopke.

— Protumači znakove — odgovorila je ona, ali glas joj više nije zvučao onako starmalo kao prije.

— Za to više nemamo vremena — viknula sam. — Josy, ako hoćeš da ti pomognem, moraš mi reći što nas ovdje čeka! Što je tvoja majka napravila s tobom?

— Otrovala me — tiho odgovori djevojčica.

Okrenula sam se, jer mi se učinilo da sam čula neki šum koji je dolazio izvana.

— Ali, zašto? — pitala sam hodajući prema vratima.

— Bila sam zločesta. Ružno sam se ponašala u Sacrowu.

— Što si napravila?

— Krvarila sam. A mama neće da ja krvarim. Trebam ostati njezino malo dijete. Da ne odrastem i ne zadajem joj brige.

Viktor užasnut ispusti listove i oni se rasuše po podu Volva.

— Razumijete li sad? — upita Anna.

— Da. Mislim da razumijem — uzdahne Viktor.

Odjedanput je sve imalo smisla. Krv u kupaonici. Otrov. Isabell. Je li to moglo biti moguće? Zar njegova supruga nije htjela dopustiti da Josy odraste? Je li bila toliko bolesna? Je li otrovala Josy da zauvijek ostane bespomoćna mala djevojčica za koju će se moći brinuti?

— Odakle znate sve to? — upita Viktor. — Kakve vi imate veze s tom stvari?

— Ne mogu vam to reći — uzvratila Anna. — Morate pročitati da biste razumjeli.

I Viktor posegne za listovima papira pod svojim nogama, ne bi li napokon saznao kako završava noćna mora koja je za njega započela prije više od četiri godine.

54.

MALO SAM ODŠKRINULA VRATA i sva užasnuta pobjegla natrag. Isabell je stajala na drvenoj verandi, naoružana dugim nožem za tranširanje koji je donijela iz kuhinje. Osvrnula se oko sebe i polako krenula niza stube.

— Kako te je otrovala, Josy? Čime? — pitala sam zatvarajući vrata.

— Bolujem od alergije — promuklo šapnu malena. — Ne podnosim ni paracetamol ni penicilin. Nitko to ne zna. Samo ona.

Nisam imala vremena da analiziram značenje njezinih riječi. Prvo sam morala pronaći put kojim ćemo uteći. Ali što sam mogla učiniti? Nisam se usudila uključiti svjetlo, pa sam kresnula upaljačem, iako sam znala da se to u prostorijama u kojima se loži nikako ne bi trebalo raditi.

Očajnički sam gledala oko sebe, trudeći se sve vrijeme da ne ispustim Josynu ruku, da mi se ne otrgne i u panici potrči van.

— Nema smisla, Anna — šaputala je promuklo. — Ona će nas pronaći. I ona će nas ubiti. Bila sam zločesta.

Nisam pristala na to. I dalje sam pretraživala zidove i strop, očekujući neprestance da se vrata silovito otvore, a na njima se pojavi Isabell s nožem.

Već sam je čula kako dijete zove po imenu.

— Josy, Josy, ljubavi. Gdje si? Dođi k meni. Samo ti želim pomoći!

Njezin neprirodno nježan glas odjeknuo je iz najveće blizine, a Josy se rasplakala. Srećom je buka generatora i dalje gutala svaki drugi zvuk. Na titravom svjetlu svog upaljača gledala sam prema gore, prema dolje, u stranu. I napokon sam pronašla rješenje. Po tko zna koji put pogled mi padne na zarđali motor. Pratila sam put uljovoda, koji je od stroja vodio pravokutno prema dolje i ispod mojih nogu nestajao u tlu. Posuda za ulje!

Kao što sam pretpostavljala, ni generator ni spremnik za gorivo nisu odgovarali najnovijim propisima. Spremnik za ulje bio je desno od generatora spušten u pod šupe. Nije to bio toliko spremnik, koliko plastični kotao srednje veličine promjera gotovo jedan metar, čiji je poklopac stršao iz zemlje nekih deset centimetara. Razbila sam plombu i gurnula u stranu tanku betonsku ploču koja je pokrivala kotao. Prvo sam mislila da neću uspjeti, jer je poklopac bio pretežak za mene. Ali onda sam se nogama uprla u stražnji zid šupe i uložila u svoj napor svu snagu koju mi je davao očaj. I bilo je uspješno. Poklopac se pomaknuo nekih četrdeset centimetara u stranu i oslobodio dovoljno širok ulaz za mene i Josy.

— Ja neću tu unutra — Josy je stajala kraj mene i obje smo gledale u mračnu rupu iz koje je izlazio mučan smrad po starom lož-ulju.

— Moramo to učiniti — rekla sam joj. — To nam je jedina šansa.

Kao da želi potkrijepiti moje riječi, Isabell je vani vikala sve glasnije.

— Josy? Dođi k mami! Budi dobra djevojčica.

Bila je samo još nekoliko koraka udaljena od nas.

— Dođi — pozvala sam dijete. — Nisi sama. Ja sam s tobom.

Josy je bila paralizirana od straha, što mi je olakšalo posao. Tako sam je bez problema mogla podići i pustiti da sklizne u spremnik. Bio je dubok otprilike metar i pol, a samo dopola napunjen uljem, tako da nije bilo opasnosti da bi se Josy utopila. Tek što je ušla, otrčala sam do vrata i gurnula stari vrtni stolac pod metalnu kvaku. Onda sam sa zida uzela željeznu šipku i razbila svjetlo na stropu. Potom sam u gotovo potpunom mraku prerezala dovod generatoru, stavila šipku kao polugu ispod betonskog poklopca i tako ga digla uvis. Posljednjim sam ga snagama povukla, ignorirala svoje patele i križni ligament koji je već počeo krckati... i zaista sam uspjela. Betonski poklopac se prevrnuo, pao bočno sa spremnika za ulje i uz mukli tresak ostao ležati između generatora i spremnika.

Tada sam i ja prevladala gađenja i spustila se u ljepljivo-tamnu tekućinu. Nisam to učinila ni sekunde prerano. Tek što su mi noge dodirnule sklisko tlo, na kojem sam očajnički tražila uporište, Isabell je već počela tresti vrata.

— Josy? Jesi li ovdje?

Još Isabell nije maknula stolac, ali bilo je samo pitanje sekunde kad će popustiti.

— Zašto si to napravila? Zašto nema poklopca? — jecajući me upita Josy, hvatajući svojom uljem zamrljanom rukom moju.

— Jer tako manje upada u oči — rekla sam joj. — Poklopac nikada ne bih mogla navući iznutra. Ovako se možemo nadati da ona to neće primijetiti ili da nas ovdje neće vidjeti.

— Bilo mi je jasno da je moj plan bio sulud i da nismo imale nikakve šanse. Uz glasan tresak otvorila su se vrata šupe od valovita lima i ja sam osjetila hladnu zračnu struju, što ju je vjetar donio izvana sve do našeg spremnika s uljem.

— Josy?

Znala sam da je Isabell sad bila u prostoriji, ali nisam čula nikakve korake iznad nas jer je generator postao glasniji, nadjačavajući sve ostale zvukove.

Budući da osim sve slabijeg popodnevnog sunca nisam vidjela nikakav drugi trak svjetla, s olakšanjem sam ustanovila da Isabell kod sebe nema baterijsku svjetiljku. Nijemo sam se molila da ne primijeti otvoreni spremnik. A čak i da ga

primijeti - bez baterijske svjetiljke i svjetla sa stropa ovdje dolje nas neće primijetiti. A neće valjda šibicom osvijetliti spremnik za ulje...?

Naredila sam Josy da klekne i ona me poslušala. Tijelo joj je sad bilo u potpunosti okruženo hladnim gelom i samo joj je glava od usta naviše još virila iznad površine ulja.

Došlo joj je da zakašlje. Ovaj put ne zbog bolesti, nego zbog nesnosnog smrada ulja. Htjela sam je pomilovati po kosi, ali sam joj samo dodatno zamrljala glavu.

— Ostani mirna. Sve će biti dobro — šapnula sam, ali moje riječi nisu imale učinka. Josy se počela tresti još snažnije, a i plakala je nemilice. Začepila sam joj rukom usta, pazeći sve vrijeme da može disati kroz nos. Josy me ugrizla za ruku. Unatoč snažnim bolovima koji su mi prošli kroz cijelu ruku, nisam je puštala dok je god Isabell još bila iznad nas.

Ne znam više koliko sam dugo izdržala tako: u grčevitoj borbi za zrak, s histeričnom djevojčicom pripijenom uza se, na koljenima, u panici, u mračnom i smrdljivom spremniku za ulje. Minutu? Pet minuta? Izgubila sam svaki osjećaj za vrijeme. A ipak sam najedanput znala da je Isabell otišla. Primijetila sam to po tome što je nestalo onog sumračnog svjetla. Mora da je za sobom zatvorila vrata.

S olakšanjem sam olabavila stisak oko Josy, koja je još uvijek snažno jecala.

— Bojim se, tata — rekla mi je i ja sam bila sretna što me oslovljava kao oca. Tako je u meni bar vidjela osobu od povjerenja.

— I ja — odgovorila sam i stisnula je čvrsto uza sebe. — Ali sve će biti dobro.

I sve je moglo biti dobro. Znala sam to. Isabell je otišla.

Bit će da se htjela vratiti u kuću. Možda da tamo potraži baterijsku svjetiljku. To bi nam priskrbilo vremena. Vremena da se izvučemo iz spremnika za ulje, otrčimo do sela, pozovemo pomoć.... vremena za sljedeće korake.

Ali onda se dogodilo. Josy jednostavno nije mogla biti mirna. Počela je plakati. Bilo je to previše za malenu. Ja sam bila zajedno s njom uhvaćena u spremniku, a nisam je mogla umiriti. Ali to nažalost nije bilo ono najgore. Najveću pogrešku napravila sam kada sam prerezala uljovod. To mi je postalo jasno tek kada je generator počeo zastajkivati, nakon čega je u potpunosti prestao s radom.

To je bilo najgore. Jer iznenada se svaki zvuk koji bismo nas dvije proizvele mogao neometeno probiti van.

55.

VIKTOR OSJETI kako mu se oči odjedanput pune suzama.

Njegova mala djevojčica, živa pokopana u smrdljivom grobu. Pogledao je prema Anni, udahnuo miris Volva, osjetio vibracije motora i shvatio da je uhvaćen u vlastitoj noćnoj mori.

— Što se dogodilo s njom? Gdje je ona?

— Čitaj dalje!

Vrata se ponovno otvoriše i taj put začuh korake iznad sebe. Nisam imala izbora. Svakog trena očekivala sam da ću na gornjem bridu spremnika za ulje ugledati Isabellino lice, a sad nisam bila više ni sigurna je li zaista isključeno da uzme upaljač i upotrijebi ga, ako smatra da smo tu dolje. Prije nego što će se Josy definitivno odati, preostala mi je samo još jedna mogućnost. Povukla sam malu prema dnu i zaronila s njom.

Ulje se stisnuto oko nas kao plašt smrti. Njegov ljepljivi film probio je svu našu odjeću i zatvorio nam svaki otvor na licima. Zatvorio nam je nosnice i poput čepa začepio uši, tako da ništa više nisam čula. Sad sam imala predodžbu kako se osjeća umirući bjelorepi orao, koji očajnički pokušava očistiti iz svog perja crnu pošast nafte istekle iz broskog trupa, prije nego što će zauvijek potonuti u zagađenom moru.

Potisnula sam svoj nagon za održanjem života, stisnula Josynu glavu prema dolje, a ni sama nisam izronila, iako su mi pluća vapila za kisikom. Nisam znala što se događa iznad mene.

Ništa nisam vidjela, ništa nisam čula, samo sam osjećala kako mi se snaga pomalo primiče kraju. Tek kada više nisam mogla izdržati, povukla sam prvo Josy, a potom i sebe ponovno uvis. Morala sam to učiniti, čak i da je bilo prerano i da nas je Isabell vidjela. Nisam više mogla izdržati ni sekunde.

Ali nije bilo prerano.

Bilo je prekasno.

Kada sam ponovno izronila, držala sam u naručju beživotnu Josy. Očistila sam joj ulje s usta, razmaknula usnice. Drmala sam je. Htjela joj dati umjetno disanje. Ali ništa od toga nije više imalo smisla. Osjećala sam to. Znala sam to.

Do danas nisam sigurna je li ono što ju je ubilo bio šok, strah ili samo ulje. Ali znam da je nije ubila Isabell, nego ja.

— To je LAŽ! — Viktor je htio vikati, ali iz njegova grla doprlo je samo kriještanje.

— Ne, nije — odgovori Anna hladno i kratko pogleda kroz bočni prozor Volva.

Viktor rukom obriše suze s lica i pročisti nos.

— Reci mi da to nije istina.

— Nažalost, to ne mogu.

— Ma, to je sve sranje. Ti si kompletno sišla s uma.

— Da, jesam, Viktore. Žao mi je.

— Zašto me mučiš? Zašto izmišljaš sve to? Josy nije mrtva.

— Jest.

Nije ona shizofrena, doktore Larenze. Sve što kaže, ona je zaista napravila.

Motor stade glasno zavijati, a Viktor kroz vjetrobran, mokat od kiše, na određenoj udaljenosti ugleda niz svjetala kako mu se približavaju.

— Ne boj se, još malo i sve je gotovo — reče ona i uhvati ga za ruku.

— Tko si ti? — izdere se on. — Odakle sve to znaš?

— Ja sam Anna. Anna Spiegel.

— Prokletstvo, nisi. Tko si zaista? Što hoćeš od mene?

Svjetla su se sve više približavala i sad se unatoč nepostojanju brisača jasno vidjelo gdje su. Volvo se nalazio na mostu nad morem i jurio ususret valovima.

— Reci mi napokon tko si! — urlao je Viktor, osjećajući se unatoč smrtnom strahu kao nekoć u školi nakon tučnjave. Ušmrkan, uplakan i beskrajno deprimiran.

— Ja sam Anna Spiegel. Ja sam ubila Josy.

Do svjetla preostalo je samo još dvjestotinjak metara. Automobil mora da je vozio najmanje tisuću metara nad otvorenim morem, a sad ih je na kraju puta čekalo beskrajno prostranstvo Sjevernog mora.

— TKO SI TI?

Viktor je vrištao, ali glas mu se odmah utopi u divljačkom brujanju motora, zavijanju vjetra i šumu valova.

— Anna. Ja sam Anna Spiegel. Ali zašto posljednje vrijeme koje ti je

preostalo trošiš na nebitne stvari? Priča još nije gotova. Jednu stranicu još moraš pročitati.

Viktor odmahne glavom i obriše malo krvi koja mu je bila kapnula iz nosa.

— No, dobro — reče on.

— Onda ću ti učiniti posljednju uslugu i pročitati ti što tamo piše. Anna uzme Viktoru posljednji list iz ruke.

I dok je automobil nemilosrdno grabio prema podivljalom moru, ona započne.

56.

JOSY JE BILA MRTVA. Tu nije bilo mjesta sumnji. Stisnula sam tu malu, beživotnu djevojčicu k sebi i poželjela glasno vikati. Ali film od ulja zalijepio mi je usta i oduzeo svaki ventil da žalost ispustim iz sebe. Sad bi mi bilo svejedno čuje li me tko. Čuje li me Isabell. Ona je ostvarila svoj cilj. Josy, njezina vlastita kći, djevojčica koja me danima pratila, bila je mrtva.

Ustala sam i izašla iz spremnika. Otvorila sam vrata, obrisala rukom ulje s usta i stala je dozivati.

Isabell. Prvo tiho. Onda glasnije. *ISABELL!* Potrčala sam nekoliko metara od kućice s generatorom prema verandi.

ISABELL! UBOJICO!

I zaista. Odjedanput sam čula neko krckanje. Iza sebe. Sasvim tiho. Okrenula sam se i vidjela je kako izlazi iz šupe. I tu sam shvatila: ona je nikada nije napustila. Ostala je unutra toliko dugo dok nije bila sigurna da sam ugušila dijete.

Polako se kretala prema meni. Mogla sam je prepoznati samo u obrisima, jer je ulje još uvijek zatvaralo moje lijevo oko.

Ali onda je bila udaljena od mene samo još nekoliko koraka i ja sam opet vidjela sasvim jasno. I mislila sasvim jasno.

Pružila mi je ruku, koja je također bila zaprljana uljem, i tu sam napokon shvatila svoju zabludu. Prevarila sam se. Varala sam se sve vrijeme. Sve je to bila samo velika zabuna. I bila je moja krivnja. Jer preda mnom nije stajala Isabell. Preda mnom stajaše...

Viktor pogleda Anni u oči, prije nego što će izgovoriti presudne riječi. I onda se dogodilo što se moralo dogoditi. U trenutku u kojem se automobil odvojio od mosta i poletio prema valovima, digla se magla i Viktor poče razumijevati sve.

Grijanje. Stropna svjetiljka. Mala soba. Odjedanput mu je sve bilo jasno.

... bijeli metalni krevet, siva tapeta, infuzija. Sad je razumio. Sad je sve imalo smisla.

Anna Spiegel!

Spoznaja mu prostruji kroz tijelo i obuzme mu duh.

Pređa mnog stajaše...

Značenje je iznenada bilo jasno: Anna. Čitano jednako sprijeda i straga. Obrnuto, kao u *zrcalu*.

— Ja sam ti! — rekao joj je i vidio kako automobil polagano nestaje i pretvara se u kliničku sobu.

— Da.

Posljednji put Viktor se uplašio vlastita glasa, poput životinje koja se prepoznaje u zrcalu. Naposljetku još jedanput ponovi tu rečenicu, kao da želi biti siguran da se nije prevario. *Pređa mnog stajaše... Pređa mnog stajah... ja sam!*

Potom zavlada tišina.

Bio je ponedjeljak, 26. studenoga, i jasno zimsko sunce prodiralo je kroz rešetke na prozoru u malu jednokrevetnu sobu psihijatrijske klinike Berlin-Wedding. Tamo gdje se doktor Viktor Larenz, nekadašnja psihijatrijska zvijezda i renomirani specijalist za shizofrene bolesti, nalazio na terapiji zbog višestrukih maničnih halucinacija, i gdje je nakon četiri godine imao prvi svijetli trenutak nakon što je prije dva tjedna skinut s lijekova.

Bilo je lijepo, sunčano zimsko popodne u Berlinu. Vjetar bijaše popustio, oblaci se stadoše razilaziti, a nevjeme proteklih dana definitivno se smirilo.

57.

Devet dana poslije. Danas.

PREDAVAONICA PSIHIJATRIJSKE klinike u Weddingu bila je loše posjećena. Osim dvojice muškaraca u prvom redu i sitne, sjedokose prilike za govorničkim pultom, nigdje nije bilo ni žive duše. Svejedno, dvorana, koja bi u normalnim okolnostima mogla primiti više od pet stotina studenata, bila je zamračena i zaključana iznutra.

Jedina dvojica slušača spadala su u pravničku elitu zemlje, a ono što im je voditelj klinike doktor Malzius imao reći bilo je strogo povjerljivo.

— Doktor Larenz vodio je godinama uspješnu privatnu ordinaciju u Friedrichovoj ulici u Berlin-Centru. O njegovoj osobi u ovom krugu zacijelo nisu potrebna neka veća izlaganja, pretpostavljam da je dovoljno poznat po svojim brojnim publikacijama i čestom pojavljivanju u medijima, makar je od toga već prošlo nekoliko godina.

Dvojica pravnika nakašljaše se, a profesor Malzius s dijapozitiva koji je prikazivao doktora Larenza kao naočitog mladog čovjeka ispred police s knjigama u svojoj ordinaciji, prijeđe na jedan manje ugodan prizor. Ponovno je to bio Larenz, ali je ovaj put gol, u položaju fetusa, ležao na jednostavnom bolničkom ležaju.

— Dopremljen je k nama kada je kolabirao neposredno nakon nestanka svoje kćeri. Isprva smo ga trebali primiti samo privremeno. Ali stanje mu je iz dana u dana postajalo sve gore, tako da ga do danas nismo mogli ni otpustiti ni premjestiti u neku drugu ustanovu.

Novi dijapozitiv prikazivao je novinsku vijest.

CIJELA ZEMLJA TRAŽI JOSY

Kći psihijatrijske zvijezde

godinama se vodi kao nestala

— Dvanaestogodišnja kći doktora Viktora Larenza nestala je u studenome prije četiri godine. Njezinu nestanku prethodila je jedanaestomjesečna bolest koju isprva nitko nije mogao objasniti. Uzrok njezine bolesti, razlog njezina nestanka, identitet otmičara - sve to nikada nije otkriveno.

Malzius napravi umjetnu stanku da bolje naglasi riječi koje će uslijediti:

— Do danas.

— Oprostite.

Jedan od dvojice pravnika, nizak muškarac plave, kovrčave kose, ustao je sa svoga mjesta u prvom redu i uzeo riječ kao u sudnici.

— Možete li malo ubrzati svoje izlaganje? Kao što vjerojatno znate, s tim smo detaljima dovoljno upoznati.

— Zahvaljujem vam na upozorenju, doktore Lahnene. Naravno da mi je javljeno da vi i vaš kolega doktor Freymann danas imate veoma malo vremena.

— Dobro. Onda zasigurno znate i da će pacijent za pola sata biti premješten u zatvorsku psihijatrijsku kliniku Moabit, gdje će se sutra održati prvo sudačko saslušanje. A mi bismo rado još danas razgovarali s njim. Sad, kada je ponovno sposoban za transport, uskoro će morati odgovarati zbog ubojstva, a možda čak i zbog ubojstva s predumišljajem.

— Da. Utoliko je važnije da me dobro saslušate ako želite razumno braniti doktora Larenza — prekori ih profesor Malzius, kojem nikako nije odgovaralo da ga u njegovoj vlastitoj predavaonici na red pozivaju ljudi koji nemaju nikakve veze s medicinom.

Lahnen stisne usnice, ali ponovno sjedne, a Malzius nastavi sa svojim izlaganjem.

— Više od četiri godine s pacijentom se nije moglo razgovarati. Četiri godine proživio je u svijetu vlastita privida, dok se, bit će tome sada već tri tjedna, nismo odlučili na hrabar, neobičan, pa čak i pomalo radikalni terapijski korak. Poštedjet ću vas medicinskih detalja i prijeći odmah na ono što smo ustanovili.

Freyman i Lahnen zahvalno kimnuše glavama.

— Prvo biste trebali znati da Viktor Larenz pati od dviju bolesti istodobno. Jedna je *Münchhausenov zamjениčki sindrom*, a druga općenito zacijelo mnogo poznatija *shizofrenija*. Prvo ću vam objasniti minhauzenovski aspekt. Bolest je dobila ime po znamenitom barunu-lažljivcu. Tako se zove, jer pacijenti svojim bližnjima i liječnicima lažu o simptomima bolesti, ne bi li na taj način dobili više pažnje i naklonosti. Postoje dokumentirani slučajevi u kojima sasvim zdravi ljudi pred svojim liječnikom glume bolove slijepog crijeva, simulirajući ih toliko savršeno da na kraju završe na operaciji. Kasnije operacijsku ranu trljaju izmetom i otpacima, da više ne zacijeli.

— Pa to je bolesno — promrmlja zgađeno Lahnen. Sudeći po izrazu lica, njegov kolega dijelio je njegovo mišljenje.

— Upravo tako, bolesno je — potvrdi Malzius. — I tu je bolest veoma teško dijagnosticirati. A zapravo ona ne nastupa tako rijetko. Na nekim odjelima za intenzivnu njegu u Engleskoj već se prešlo na videonadzor. Ali čak ni to u slučaju Münchhausenova zamjениčkog sindroma od kakvog pati Viktor Larenz ne bi urodilo nikakvim uspjehom. Jer Larenz nije audio samome sebi, nego zamjeniku. Svojoj kćeri Josephine, od milja zvanj Josy.

Profesor pusti da mu posljednje riječi izazovu željeni učinak, pa tek onda nastavi govoriti.

— Otac je kao jedini član obitelji imao saznanja o dvjema akutnim alergijama na lijekove, od kojih je patila njegova kći. To saznanje iskoristio je za svoj ubilački plan: Josephine nije podnosila ni paracetamol, ni penicilin. Oba lijeka Larenz joj je davao u sve većim dozama. Hoćemo li tako, to sustavno trovanje nosi u sebi crte savršenog zločina. Budući da je Larenz svima prešutio alergiju svoje kćeri, nikome nije bilo sumnjivo kada joj je davao paracetamol protiv glavobolje, a kasnije penicilin protiv neobjašnjivih infekcija. Njegova okolina vjerovala je da on brižno i s ljubavlju skrbi za kćer i profesionalno je liječi indiciranim tabletama. Ali on je time zapravo aktivno pogoršavao Josephineino stanje, sve do životno opasnih anafilaktičkih šokova.

Voditelj klinike kratko prekine svoje izlaganje, uzme gutljaj vode iz čaše, pa nastavi.

— I maraton kroz liječničke ordinacije, koji je Josy morala pretrpjeti, tipičan je simptom onog što se na engleskom zove *Münchhausen by proxy*, odnosno Münchhausenov zamjениčki sindrom. Ubojite radnje izazvane su ključnim događajem na odmoru. Larenz je sa ženom Isabell i Josephine provodio godišnji odmor u jednom bungalovu, zapravo obiteljskoj vikendici u Sakrovsnoj šumi. Josephine je u to vrijeme imala jedanaest godina i odnos između oca i kćeri bio je veoma prisan. Ali to se tada promijenilo. Josephine je u kupaonici odjedanput htjela biti sama. Tražila je majčinu blizinu, izbjegavajući u isti mah oca. Razlog: dobila je prvu mjesečnicu. Taj sasvim normalan događaj u životu kćeri izazvao je kod oca spiralu ludila. Postalo mu je jasno da će Josephine sad polako odrasti, te se prije ili poslije u potpunosti odvojiti od njega. Nikome nije zapelo za oko da su Larenzove emocije spram vlastite kćeri bile nezdrave, pa i bolesne. I nitko nije primijetio što je otac učinio da zadrži blizinu svoje kćeri: trovao ju je. Učinio ju je bespomoćnom i ovisnom. To je minhauzenovski aspekt njegove bolesti. Dosad je takav slučaj u medicini bio poznat samo kod majki. Ovo je prvi put da otac takvo što učini kćeri.

— Profesore Malziuse — prekine Freymann liječnika. — To je sve veoma zanimljivo. Ali mi moramo steći sliku o tome je li čovjek djelovao prema planu ili impulzivno. Ako je mjesecima trovao svoju kćer, to zvuči prilično strukturirano i sugerira predumišljaj.

— Ne nužno. Ne smijete zaboraviti: Larenz je patološki lažljivac. Pacijent koji boluje od Münchhausena. Ali on nije samo to. On živi u svjetovima svojih laži. Vjeruje u njih. Tu započinje njegova druga bolest, shizofrenija.

Malzius pogleda oko sebe.

— Ona ga čini sasvim neuračunljivim.

58.

KAKO SU VRATA VELIKE PREDAVAONICE bila zaključana, doktor Roth morao je izaći na dvorište ne bi li odatle mogao baciti pogled kroz prozor zamračene dvorane. Nakon što mu je Larenz nekoliko minuta prije ispričao završetak priče, pohitao je dolje da vidi što je s profesorom Malziusom i dvojicom odvjetnika. Potajice se nadao da će profesor i taj dan biti sklon opsežnim izlaganjima. Kao uvijek, kada bi imao publiku. I njegova pretpostavka očito se potvrdila. Vrijeme koje mu još bijaše preostalo Roth procijeni na četvrt sata, vidjevši da je Malzius tek počeo s prikazivanjem dijapozitiva. Svejedno, požurio se u povratku na zatvoreni odjel, to više što je putem još namjeravao svratiti do kućne ljekarne. Samo tri minute poslije stajao je bez daha ponovno u sobi s brojem 1245. Poravnao je kosu i brzo bacio pogled kroz špijunku na svijetlosivim metalnim vratima. Ništa se unutra nije promijenilo. Larenz je vezan ležao na krevetu i buljio u strop. Svejedno, Roth je oklijevao. Onda se trgnuo i desnom rukom gurnuo težak željezni ključ u staru bravu. Vrata se otvoriše sama od sebe kada ga je okrenuo udesno.

— Dakle, vratili ste se.

Larenz lagano digne glavu i okrene se k vratima dok je liječnik ulazio u sobu. Lijevu ruku zavukao je duboko u džep svoje kute, da Larenz smjesta ne primijeti druga izbočenja na njemu.

— Da, jesam.

— Dakle, ipak ste se predomislili?

Doktor Roth ode do prozora s rešetkama i zagleda se šutke u mračno, snijegom pokriveno dvorište. Tog jutra pale su prve pahulje i sad su prekrile škrtu odvratnost betonirana prilaza klinici.

— Imate li kod sebe ono za što sam vas molio?

— Da, ali...

— Nema ali! Nema ali, ako ste me maločas pozorno slušali.

Larenz je bio u pravu. Doktor Roth je to znao. Svejedno, još je oklijevao.

Plan je bio previše opasan. I nije mu htio baš toliko pojednostaviti stvar.

— Hajde, dođite. Ne preostaje nam više mnogo vremena, mladi prijatelju. Oni su još prije pola sata trebali biti ovdje.

— Dobro. Učinit ću sad što nikako ne bih trebao i napraviti vam jednu jedinu uslugu, doktore Larenze. Zato što ste mi se danas tako otvoreno povjerali. Ali više zaista ne možete očekivati od mene.

Roth pusti kutijicu s tabletama u džepu svoje kute, izvuče lijevu ruku iz džepa i s nekoliko spretnih zahvata malčice otpusti plastične trake kojima je Larenz bio vezan. S olakšanjem Viktor protrlja zglobove svojih oslobođenih ruku i nogu.

— Hvala. Ovo zaista godi.

— Nema na čemu. Ostaje nam najviše deset minuta. Onda vas moram ponovno svezati. Hoćete li za to vrijeme još jedanput otići na WC i osvježiti se?

— Ne. Vi znate što ja želim.

— Slobodu?

— Da.

— To je nemoguće. Ja to ne mogu učiniti i vi to dobro znate.

— Ali kako to? To ne razumijem. Sada, kada poznajete čitavu priču.

— Poznajem li je zaista?

— Pa naravno. Sve sam vam ispričao.

— Ne vjerujem — doktor Roth odmahne glavom, izdišući pritom teško kroz nos. — Prije bih pomislio da mi tajite nešto presudno. A znate dobro o čemu govorim.

— Činim li to? — Larenz se šeretski nasmije.

— Što tu ima smiješno?

— Ništa — naceri se Larenz još jače. — Zapravo baš ništa. Pita sam se samo koliko će potrajati dok napokon ne primijetite.

59.

PROFESOR MALZIUS NAKAŠLJA SE i opet posegne za čašom vode. Potom ponovno zapadne u ono monotono pjevušenje, čiji je dvojbeni užitak inače bio rezerviran samo za odabrane liječnike, pacijente i studente.

— Larenz je zahvaljujući svojoj shizofreniji privremeno bježao u prividne svjetove. Njegovi shizofreni napadaji pomogli su mu da potisne sve što je učinio Josy. Ako hoćete tako, oni su bili refleks samozaštite. Potisnuo je da je trovao svoju kćer kada joj je davao medikamente koji izazivaju alergiju. Ne samo drugima nego i sebi samome činio se brižnim ocem, koji je odustao čak i od vlastita zanimanja ne bi li utoliko bolje mogao brinuti za svoju kćer. I koji je vehementno nastavljao potragu za uzrokom njezinih patnji. Odlazio je s njom svim mogućim liječnicima. Jedino posjet alergologu, koji je odavna valjalo napraviti, poštedio je njega i dijete. Ali što je bolest više napredovala, to su njegove shizofrene vizije postajale gore. Pogoršao se odnos s njegovom ženom Isabell i on se iznenada počeo baviti mišlju da bi ona mogla imati nekakve veze s Josephineinim bolesničkim simptomima. U svom ludilu otišao je zaista tako daleko da sumnjiči Isabell, iako je sam bio počinitelj zločina.

— Ako je točno to što nam sad pričate, doktor Larenz se za vrijeme svojih nedjela nalazi u stanju krivične nesposobnosti.

Ovaj put za riječ se javio doktor Freymann. Zdepasta ljudeskara od dva metra nosila je plavi, dvoredni blejzer čija se dugmad isticala. Početak trbuha nadvio se nad njegovim hlačama od siva flanela, na čijoj je petlji visio zlatni lanac džepnog sata.

Malzius mu odgovori poučnim glasom, kao da razgovara s nekim neodgojenim, drskim djetetom:

— Ja vam, gospodo, mogu dati samo činjenice. A prema našim trenutnim spoznajama, to je stanje stvari. Pravničke zaključke morat ćete izvući sami. Ali, da, i ja dijelim vaše mišljenje: Viktor Larenz definitivno nije bio uračunljiv. I u svakom slučaju nedostajala mu je namjera. On nikada nije namjeravao ubiti

svoju kćer. Htio ju je jedino držati u ovisnosti. I tako Josephineinu smrt naposljetku nije prouzrokovao ni otrov. Ona je zabunom ugušena.

Profesor Malzius pritisne daljinski upravljač koji je držao u ruci i na zidu se pojavi nova slika. Ovaj put to je bila obiteljska vila na Schwanenwerderu kraj Wannseea.

— Ovo je obiteljska kuća ili bolje rečeno imanje obitelji.

Freymann i Lahnen ponovno nestrpljivo kimnuše glavama.

— Doktor Larenz je za vrijeme svog najtežeg shizofrenog napadaja imao ubojitu viziju. Mislio je da se nalazi na Parkumu, malom otoku u Sjevernom moru. Zapravo se nalazio u vrtu obiteljske vile gdje se igrao s Josy. Odjedanput su zaredali napadaji. Čuo je glasove i vidio svoju ženu Isabell, koja se zapravo još nalazila u gradu gdje je radila. Kao što sam rekao, u međuvremenu je razvio ideju da Isabell predstavlja opasnost za njihovu kćer. Mislio je da ona želi nauditi djevojčici i zato je Josephine odveo u kućicu za čamce odmah kraj vode.

Dijapozitiv se promijenio. Novi motiv prikazivao je lijepu brvnaru na obali Wannseea.

— Naredio je Josephine da bude tiha, da ih Isabell ne bi mogla čuti. Kada ga nije htjela slušati, već je počela vikati, pritisnuo ju je između čamaca pod vodu i držao joj usta tako dugo začepljenim dok se nije ugušila.

Dvojica pravnik u prvom redu počеше se došaptavati, spominjući tihim glasom »paragraf 20,63 kaznenog zakona« i »privremeni smještaj«.

— Ako bih kratko još smio skrenuti vašu pozornost na jednu važnu točku — prekine Malzius njihovo došaptavanje. — Ja, doduše, nisam pravnik, ali rekli ste da će sud morati utvrditi je li posrijedi bilo ubojstvo ili samo nezgoda.

— Između ostalog, da.

— No, kao što sam već rekao: činjenica je da Larenz svoju kćer nikada nije htio ubiti. Za to ju je previše volio. Kada je postao svjestan što je učinio u kućici za čamce, zapao je u novu shizofrenu halucinaciju. Htio je sve to poništiti. Josephineinu bolest. Njezine bolove. I prije svega njezinu smrt. I tako je u svom mozgu ponovno oživio djevojčicu. Posjetio je, kako je vjerovao,

zajedno s Josephine, jednog alergologa u Uhlandovoj ulici, ne bi li je tamo dao pregledati. Ordinacija je tada bila prepuna. Nitko nije zamijetio da se otac pojavio bez kćeri. Na prijemu nisu se čudili što uopće nije imao ugovoren termin, jer je jedna nova medicinska sestra, koja se u to doba baš priučavala poslu, češće radila pogreške. Liječnik, doktor Grohlke, a ni kasnije policija, nisu imali razloga sumnjati da djevojčica ne bi bila oteta iz čekaonice, dok je otac bio na WC-u. Viktor Larenz doživio je kolaps još u ordinaciji doktora Grohlkea, nakon čega su ga dovezli k nama. Do prije mjesec dana mi smo ga liječili bez uspjeha. Njegovo stanje objašnjavali smo strašnim gubitkom kćeri, ali si nismo mogli objasniti zašto mu se stanje ne poboljšava uslijed terapije uobičajenim psihofarmaticima. Zapravo se događalo upravo suprotno: njegovo stanje pogoršavalo se iz dana u dan, iz mjeseca u mjesec. A budući da nismo znali da je sam bio odgovoran za Josephinein nestanak, mi smo, priznajem, tom slučaju pristupali sasvim pogrešno. Prvo smo liječili njegove teške depresije. Njegovo stanje pogoršavalo se, međutim, i dalje. Naposljetku s njim uopće više nismo mogli razgovarati, jer je zapao u katatoničnu ukočenost. Kao što sada znamo, on je i opet pobjegao u svoj fiktivni, prividni svijet, živeći u svojim halucinacijama sad neprekidno na otoku Parkumu. Tamo je stanovao sa svojim psom Sindbadom, bio u kontaktu s nekim načelnikom po imenu Halberstaedt i ribarom po imenu Burg i radio je na jednom intervjuu. A sve to odvijalo se samo u njegovoj glavi. Ništa od toga nije bilo stvarno.

— Ali, ako je zaista tako teško bolestan — upita Freymann i izvuče džepni sat da vidi imaju li uopće još dovoljno vremena — i ako se četiri godine uopće nije moglo razgovarati s njim, zašto se onda prije devet dana odjedanput probudio? Sami ste nam prije ovog razgovora rekli da je sad opet sposoban za sudsku raspravu. Kako to?

— Vrlo dobro pitanje — prizna Malzius. — Molim vas da sad bacite kratak pogled na njegove fotografije.

Rekavši to, ugurao je novu kutiju dijapozitiva u projektor.

— Ovdje vidite tijek njegove bolesti. Od prvog dana, kada je dovezen i divljački buljio u kameru, sve do potpunog sloma, kada je autistički blebetao i

vegetirao u svojoj sobi.

Slike su se brzo smjenjivale.

— Čak i za medicinskog laika razvidno je: sve što smo mi poduzeli tijekom tih godina, medikamenti, terapija - samo je pogoršalo njegovo stanje. Umjesto da mu bude bolje, njemu je bilo samo sve gore. Dok naposljetku jednom mladom liječniku nije sinula jedna zaista smiona ideja. Govorim o doktoru Martinu Rothu. Na njegov prijedlog skinuli smo Larenza naglo sa svih medikamenata.

— A kada više nije dobivao svoje injekcije... — viknu Lahnen uzbuđeno u dvorani.

—... aktivirala se, hoćemo li tako, njegova sposobnost da se liječi sam. On si je u svojim halucinacijama takoreći sam stvorio terapeuta: Annu Spiegel.

Lahnen tiho zazviždi kroza zube, što mu je priskrbilo Freymannov prijekoran pogled. Očito je čak i među dvojicom pravnika još postojalo nešto poput hijerarhije.

— Prvo je doktor Larenz mislio da je ona kod njega na liječenju. Zapravo je bilo obrnuto. On je bio pacijent, a Anna Spiegel psihoterapeutkinja. Ona mu je u doslovnom smislu riječi pružala zrcalo i pokazivala što je učinio: ubio je vlastitu kćer. Time je on prvi shizofreni pacijent koji je obavio terapiju uz pomoć vlastitih vizija.

Upalilo se svjetlo i dvojica pravnika zahvalno primiše na znanje da je sjednica napokon završila. Još prije sat vremena htjeli su biti gore kod svog branjenika i više bi voljeli da ih je profesor Malzius pismeno brifirao. Ipak, upravo su saznali važne novosti, na kojima se dala izgraditi uvjerljiva strategija obrane.

— Nadam se sam vam bio od pomoći — reče profesor dok je otključavao vrata predavaonice i vodio svoje posjetitelje na hodnik.

— Sasvim sigurno — odgovori Lahnen, a Freymann se složi.

— Bilo je zaista informativno. Doduše...

— Da? — Malzius podigne obrve. S nečim drugim, osim s neograničenim pohvalama na račun svoga izlaganja, nije bio računao.

— No, da, sve o čemu ste nas ovdje obavijestili počiva u krajnjoj liniji na onome što vam je Viktor Larenz osobno ispričao nakon što je opet mogao donekle jasno misliti. Zar ne?

Malzius kimne glavom.

— Manje ili više. Dosad nije bio osobito razgovorljiv. Većinu toga morali smo sami rekonstruirati iz njegovih malobrojnih naznaka.

Profesor je odvjetnike još telefonski bio upozorio da je pacijent proteklih dana bio izrazito zatvoren. Osim s doktorom Rothom, ni s kim nije htio progovoriti ni riječi, pa liječnici zbog toga ni izdaleka nisu imali predodžbu o svemu što se zaista odigravalo u Larenzovim maničnim halucinacijama.

— Ali ako je doktor Larenz, kao što sami kažete, patološki lažljivac, pacijent koji boluje od Münchhausenova sindroma, kako onda možemo biti sigurni da ta priča također nije dobro smišljena bajka?

Malzius prvo pogleda na svoj ručni sat, a onda uspoređi vrijeme s onim na velikom digitalnom satu koji je visio na zidu predavaonice. Kada je bio siguran da su odvjetnici shvatili što misli o takvim pitanjima koja mu samo oduzimaju vrijeme, kratko je odgovorio:

— S obzirom na trenutno stanje stvari, ja vam, naravno, ne mogu dati nikakva jamstva. To se ne može nikada. Ali ipak smatram veoma nevjerojatnim da bi čovjek koji boluje od Münchhausena gotovo četiri godine simulirao shizofreni napadaj samo da neku laž učini uvjerljivijom. Ako sad više nemate pitanja, ja bih rado...

— Ne! — prekine ga Freymann gotovo grubo. Procesni odvjetnik samo je lagano povisio glas, ali i to je bilo dovoljno da im Malzius ne okrene leđa.

— Što još? — upita voditelj klinike, sada nedvosmisleno iživcirani.

— Još jedno pitanje.

Malzius stisne obrve i stane naizmjenice pogledavati čas Lahna, čas Freymanna.

— A što bi to bilo? — upita odvjetnike. — Na koje pitanje vam još nisam dao odgovor?

— No, na najvažnije. Ono zbog kojeg smo uopće došli.

Freymann se dobrodušno nasmiješi.
— Gdje je leš?

60.

— BRAVO! — Larenz bez snage pljesne rukama. — Vrlo dobro. Jednostavno, ali vrlo dobro pitanje.

— Dakle? Gdje je leš vaše kćeri? — inzistirao je doktor Roth sada već drugi put.

Larenz prestane pljeskati, protrlja zglobove na rukama i pogleda na smeđi linoleumski pod, koji je zbog umjetnog stropnog svjetla dobio pomalo zelenkast sjaj.

— No, dobro — uzdahne. — Ali onda radimo posao?

— Vi ćete mi ispričati svoju priču, a ja ću vama pokloniti slobodu?

— Da.

— Ne!

Viktor ispusti dubok uzdah.

— Znam, kriv sam. Počinio sam najgori zločin koji uopće možemo zamisliti. Ubio sam ono biće koje najviše volim. Svoju vlastitu kćer. Ali znate da sam bio bolestan. Da sam još uvijek bolestan. Za mene nema izlječenja. Bit će to medijski spektakl. Održat će se proces i onda će me zatvoriti. Ako budem imao sreće, u ustanovu zatvorenog tipa. Ali mislite li da će se time pomoći društvu?

Doktor Roth slegne ramenima.

— Za društvo ja sam počinio ubojstvo. Da. Ali mogli biste me smjesta pustiti na slobodu i biti sigurni da to nikada više neću učiniti. Jer nikada više nikog neću voljeti toliko koliko sam volio svoju kćer. Molim vas. Zar mislite da nisam dovoljno kažnjen? Kome će sve ovo koristiti?

Doktor Roth odbojno odmahne glavom.

— Možda ste u pravu. Ali ja to ne smijem učiniti. Izlažem se kaznenoj odgovornosti.

— Bože moj, pa ja uopće ne tražim da vi otključate vrata, doktore Rothe, Martine! Molim te! Pa ja ću ostati ovdje. Daj mi samo koktel tableta i ja mogu natrag na Parkum.

— Na Parkum? A što ćete tamo? Pa tamo ste doživjeli sve te užase o kojima ste mi danas satima pripovijedali.

— Ali to je tako bilo tek posljednjih tjedana. Dotle sam živio na otoku iz snova — Viktor se nasmije vlastitoj igri riječi. — Vrijeme je bilo toplo i blago, žena me nazivala svaki dan i spremala se da me uskoro posjeti. Halberstaedt se brinuo za generator i Michael mi je sa svojih isplovljavanja donosio svježu ribu. Sindbad mi je ležao pod nogama. I što je najvažnije: Josy je živjela kod mene. Sve je dotle bilo savršeno. Oluja je nastupila tek kada ste me skinuli s lijekova.

Doktor Roth posegne u džep i čvrsto uhvati kutijicu s tabletama. Riječi doktora Larenza dirnule su ga.

— Ne znam. To nije u redu.

— Okej — Larenz se sad uspravi u krevetu. — Olakšat ću vam stvar, doktore Rothe. Sad ću vam odgovoriti na vaše posljednje pitanje. Reći ću vam gdje je Josyn leš. Ali pod jednim uvjetom. Prvo ćete mi dati tablete.

— Obrnuto — odgovori liječnik i nervozno navuče kosu preko visoka čela. — Reći ćete mi to smjesta, a ja ću vam potom dati lijekove.

— Ne. Dosad sam sve vrijeme govorio, a da nisam znao hoću li za to dobiti protuuslugu. Sad ste vi na redu. Imajte povjerenja u mene i dajte mi tablete. Trajat će najmanje dvije minute dok ne počnu djelovati. To je dovoljno da vam otkrijem mjesto.

Doktor Roth oklijevajući zastane pred Larenzovim krevetom i stane razmišljati. Znao je da to što upravo čini proturječi svemu što je u životu bio naučio. Ali drukčije nije mogao. Njegova znatiželja bila je jača od njegova razuma.

Izvukao je ruku iz džepa kute i pružio Viktoru bijelu kutijicu sa željenim medikamentima. Bilo je to upravo ono sredstvo koje su mu tijekom posljednjih godina redovito ubrizgavali, dok ga prije tri tjedna nisu skinuli s njega.

— Mnogo hvala.

Larenz nije gubio vrijeme, već je odmah na svoj blijedi dlan istresao osam tableta. Šef odjela gledao ga je bez ganuća. Upravo kada si ih je njegov

sugovornik gurnuo u usta, htio mu je istrgnuti ruku, da ispravi vlastitu pogrešku. Ali bilo je prekasno. Larenz ih je u tom trenutku sve već bio progutao.

— Ne bojte se. Imajte povjerenja u mene, doktore Rothe. Radite ono što je ispravno. Sad je uvjerljiv trenutak za ponovni napadaj. Nitko kod mene neće zatražiti krvnu sliku kada ću za nekoliko minuta opet odsutno ležati u krevetu. Za to će se već pobrinuti moji odvjetnici. Pa oni i žele da ja ne budem sposoban za sudsku raspravu. Profesor Malzius će misliti da moja sposobnost da se liječim sam ipak nije bila dovoljna, pa će se vratiti na klasičnu terapiju medikamentima. Naposljetku, to što sam skinut s injekcija ionako nije bila njegova ideja.

— Ili neće, pa će vam dati ispumpati želudac.

— S tim rizikom zacijelo moram živjeti i... umrijeti.

Teška daha Viktor se sruši natrag u krevet. Uzeo je dvostruku dozu, a prve naznake toga već su se čule u njegovu glasu. Slabašnim pokretom ruke pozove doktora Rotha k sebi. Ovaj se nagne da mu Larenz može govoriti na uho.

Larenz stane kolutati očima i doktor Roth se već uplaši da će odgovor na njegovo pitanje ponijeti sa sobom na Parkum.

— Gdje je Josy? — zgrabio je Larenza za ramena i počeo ga tresti. — Gdje je njezin leš?

Na trenutak vidio je kako pacijentove oči trepere, ali onda mu pogled opet postane jasan. Larenz je svoje posljednje riječi izgovorio čvrstim, razgovijetnim glasom.

— Pazite dobro — rekao je i doktor Roth ponovno se nagne k njemu. Sasvim blizu.

— Slušajte sad dobro, mladi prijatelju. Reći ću vam nešto što će vas učiniti slavnim.

Epilog

Pola godine poslije. Azurna obala

APARTMAN 910 HOTELA Vista Palace u Roquebrunneu ne odlikuje se samo svojim spektakularnim pogledom na Cap Martin i Monako. On uz tri odvojene spavaće sobe i dvije kupaonice ima i vlastiti mali bazen, kako se otmjeni gosti ne bi morali kupati u istom bazenu s ološem iz *executive*-soba. Isabell Larenz ležala je na ležaljci kraj vode i uživala u prednostima dvadesetčetverosatnog sobnog servisa. Naručila je *filet-steak* s talijanskim krumpirom i uz to čašu šampanjca. Konobar u bijeloj livreji u tom je trenutku pred njezinim očima pripremao jelo na teškom porculanskom tanjuru. Drugi konobar donio je tapecirani stolac iz apartmana van pred drveni stol, za kojim će gošća ručati. Odbila je sjediti na običnom vrtnom stolcu.

— Zvoni, madam.

— Što?

Iritirana činjenicom da joj se possluga obraća, Isabell ispusti iz ruku najnovije izdanje francuskog magazina *InStyle* i prekrije oči rukom da je sunce ne zasljepljuje.

— Netko zvoni na vratima. Da otvorim?

— Da, da.

Isabell potjera čovjeka iz sobnog servisa iz svog vidnog polja i ustane. Imala je dobar apetit i nadala se da će se dvojica konobara napokon udaljiti. Prije toga umočila je, doduše, još jedanput svoj palac u privatni bazen i odlučila da će to popodne ponovno zatražiti da joj pozovu ženu iz studija za nokte. Lak koji je odabrala jučer neće odgovarati njezinoj današnjoj večernjoj garderobi.

— Dobar dan, gospođo Larenz.

Isabell se nevoljko okrene i vidje nekog njoj nepoznatog muškarca kako kroz pomična vrata njezina apartmana izlazi na terasu. Bio je srednje visine, jednostavno odjeven i imao je nemarno raskuštranu frizuru. I govorio je

njemački.

— Tko ste vi? — upita ona i osvrne se oko sebe. Iritirano zamijeti da su obojica konobara otišla ne pričekavši napojnice. I ne serviravši priloge, kao što je ljutito zamijetila.

— Moje ime je Roth. Doktor Martin Roth. Ja sam liječnik koji liječi vašeg supruga.

— Ah, da? — Isabell zastane kraj bazena. Zapravo je htjela sjesti i započeti s ručkom. Ali onda bi nezvanoga gosta također morala čime ponuditi.

— Došao sam vam nešto reći. Nešto veoma važno, što mi je povjerio vaš suprug nedugo prije nego što je ponovno doživio slom.

— Ne razumijem baš čemu taj napor. Zar ste samo zbog toga doletjeli iz Berlina ovamo? Samo da biste razgovarali sa mnom? Zašto me niste naprosto nazvali?

— Jer mislim da bi bilo bolje da o tome razgovaramo osobno.

— Lijepo. No dobro onda, doktore Rothe. Sve mi se to, doduše, čini malo neobičnim, ali molim. Zašto ne sjednete? — hinila je malo ljubaznosti.

— Ne, hvala. Neću vam dugo smetati.

Doktor Roth prođe pokraj bazena i stane na travnjaku terase na sunce.

— Lijepo vam je ovdje.

— Da, sasvim zgodno.

— Često ljetujete u ovom hotelu?

— Ne, nakon više od četiri godine sad sam prvi put u Europi, doktore Rothe. Ali, možemo li, molim vas, prijeći na stvar? Jelo mi se hladi.

— Buenos Aires, zar ne? — ignorirao je on njezinu molbu. — Napustili ste zemlju nedugo nakon što je Josy umrla.

— Imala sam svoje razloge da sve ostavim iza sebe, što ćete možda i razumjeti, ako sami imate obitelj.

— Naravno — doktor Roth pomno odmjeri Isabell. — No, kao što znate, vaš suprug mi je priznao da je vašoj kćeri dugo vremena davao otrov, te da ju je naposljetku udavio u nastupu ludila.

— Odvjetnici koje sam angažirala već su mi to rekli.

— Onda svakako znate i da je vaš suprug nakon priznanja ponovno zapao u delirij.

— I da se dosad nije probudio iz njega. Da.

— Ali prije toga htio mi je još otkriti gdje se nalazi lež vaše kćeri.

Isabellino lice ostade nepomično. Uzela je Guccijeve sunčane naočale, koje je prethodno nosila nataknute na kosu, i stavila ih na nos.

— I? — upita sigurna glasa. — Je li vam rekao?

— Da, sad znamo gdje leži vaša kćer.

— Gdje? — upita ona i pritom prvi put pokaže emocionalnu reakciju. Donja usnica lagano joj se zatresla. Martin Roth prešao je preko travnjaka i naslonio se na rukohvat ograde. Ispod njega strma obala obrušavala se više stotina metara u dubinu.

— Dođite, molim vas, k meni! — zatraži on.

— Zašto?

— Dođite, molim vas. Bit će mi lakše da vam to kažem ovdje.

Isabell mu se nevoljko približi.

— Vidite li dolje opći bazen za sve goste ovoga hotela?

Doktor Roth pokaže na nižu terasu ispod njih.

— Da.

— Zašto ne plivate tamo?

— Ne razumijem kakve to ima veze s mojim suprugom. Ali kao što vidite, imam ovdje svoj vlastiti mali bazen.

— Da, to je točno — reče doktor Roth, ne skrećući pogled sa zbivanja na donjoj terasi. — Ali kako to da onaj gospodin leži tamo dolje?

Doktor Roth pokaže na jednog vitkog gospodina u kariranim kupaćim gaćama. Bio je u ranim četrdesetima i baš je gurao svoju ležaljku sa sunca u sjenu.

— Odakle da znam? Pa ja ga i ne poznajem.

— Stanuje odmah do vas. Također je liječnik, kao i ja. I također ima apartman s vlastitim bazenom. Kao i vi. A svejedno leži tamo dolje.

— Doktore Rothe, ja sam zaista strpljiva osoba. Ali, niste li mi upravo rekli

da imate reći još nešto važno o tome gdje mi se nalazi kći? I ne čini li vam se malčice neukusnim da umjesto toga razglabate o kupaćem ponašanju meni nepoznatih muškaraca?

— Da. U pravu ste. Žao mi je. Samo, mislim...

— Što? — Isabell skine sunčane naočale i pogleda ga svojim svjetlucavim, zagasito crnim očima.

— Samo, mislim da je taj muškarac dolje možda radije na javnom bazenu jer mu se tamo djevojke više sviđaju. Primjerice, zgodna mlada djevojka koja leži na trećem ležaju lijevo od njegova. Nedaleko od tuša. Vidite li je?

— Da. Ali ne poznajem ni tu ženu. A sad više nisam spremna...

— Ne?

Doktor Roth gurne dva prsta svoje slobodne lijeve ruke u usta i glasno zazviždi prema bazenu.

Više ljudi iz vode i s ležaljki pogleda uvis. I zgodna mlada plavuša digne pogled, odloži knjigu, pa polako mahne doktoru Rothu, koji bijaše digao ruku.

— *Hola!*— viknu ona, ustane i udalji se nekoliko koraka od ležaljke. Isabell je protrnula kada je djevojka nedugo zatim stajala samo nekoliko metara ispod njih, pogledavajući naizmjenice doktora Rotha i nju.

— *Hola! Qué pasa?* — viknu ona opet na španjolskom. — *Quién es el hombre, mami?*

Doktor Roth računao je s tim da će pobjeći. Isabell nije još stigla ni do dnevne sobe, kadli se iznenada otvoriše vrata i u sobu uđe jedan francuski policajac.

— Uhićeni ste zbog sumnje u ometanje rada pravosuđa, te hinjenja posebno teškog zločina i teških tjelesnih ozljeda — reče službenik na lošem njemačkom.

— Pa to je smiješno — uzruja se Isabell. Lisice kliknuše.

— To je zabuna! — vikala je dok ju je privodio. Policajac izgovori nešto nerazumljivo u svoj mikrofon i samo sekundu poslije čulo se oko stotinu metara dalje nad krovovima hotela brujanje helikoptera.

— Zapravo je to bio veoma lukav plan, gospođo Larenz — reče doktor Roth,

trčeći za njom dok ju je policajac izvodio iz sobe. Bio je siguran da ga sluša.

— Josy se nije udavila. Bila je samo u nesvijesti kada ste je pronašli u kući za čamce. Sakrili ste svoju kćer i odveli je brodom u Južnu Ameriku. Tako ste duševnu bolest svoga supruga mogli okrenuti u svoju korist. Ostavili ste ga u uvjerenju da je ubojica. On je mislio da je ubio svoje dijete i kolabirao. I vi ste ga mogli proglasiti neuračunljivim. Tako ste se dokopali njegova imetka. Odvjetnici su sjajno odradili svoj posao, dok u Argentini o maloj djevojčici koju ste doveli sa sobom nitko nije ni postavljao pitanja, dokle god je bilo dovoljno novca. Nije to bio loš plan. Glupo je samo to što dugoročno nije htio funkcionirati. Niste smjeli biti tako lakomisleni i vratiti se s Josy u Europu samo zato što ste mislili da se Viktor nakon priznanja nikada više neće probuditi.

* * *

Policajac je s Isabell požurio na peti kat i sad se nalazio na krovu hotela Vista-Palace, koji je u normalnim okolnostima bogatijim gostima služio kao mjesto za slijetanje helikoptera. Sad je tamo čekao helikopter žandarmerijske jedinice za posebne namjene. Čitavim putem gore Isabell nije rekla ništa, a ni sad nije odgovarala na pitanja koja joj je dovikivao doktor Roth:

— Što ste tada ispričali Josy? Da je bolje za nju ako od medijske halabuke pobjegnute u Buenos Aires? Da novo ime tamo neće pobuditi ičije zanimanje ni otvoriti ikakva pitanja? Koliko je trajalo dok nije prestala pitati za svoga oca?

Isabell ostade nijema. Nije odgovarala. A ni sama nije postavila nijedno jedino pitanje. Nije htjela znati gdje joj je ostao odvjetnik. Izrazila je samo želju da joj se dopusti da se oprostí od kćeri, za koju se dolje već brinula jedna policajka. Isabell je bez riječi izašla na krov i bez ikakva otpora dopustila policajcu da je odvede u helikopter.

— Vaš suprug imao je ispriku — vikao je doktor Roth za njom, nadajući se da mu se posljednja rečenica neće utopiti u buci helikoptera.

— Viktor je bolestan. Ali vi... Vi ste samo pohlepni.

Tek nakon tih riječi ona zastane i okrene se. Bez oklijevanja policajac uperi pištolj u nju. Isabell nešto upita, ali doktor Roth to nije mogao čuti. Približio joj se korak-dva.

— Kako je Viktor to otkrio?

Sad je bio dovoljno blizu da je razumije.

— Kako je moj suprug to saznao?

Oh, Viktor je to odavna znao, pomisli doktor Roth, ali joj ne odgovori. Larenzu je to postalo jasno nedugo nakon buđenja, mnogo prije nego što će ga doktor Roth prvi put pitati za Josyn leš. Činjenica da je policija nije pronašla kod kuće za čamce dopuštala je za njega samo jedno logično objašnjenje: Josy nije bila mrtva. Ostatak si je Larenz brzo uspio rekonstruirati sam. Naravno, doktor Roth prvo se pitao zašto se Larenz unatoč svemu želi vratiti u svijet svojih snova, iako je sad znao da mu je kći još bila na životu. Ali onda mu je brzo postalo jasno da se Larenz bojava. Bojava se neizmjereno. Sebe samog. Svoju kćer on je jedanput već ozlijedio i zamalo ubio. A budući da je kao psihijatar najbolje znao kako su male njegove šanse da se izliječi, odabrao je za sebe jedino mjesto na svijetu na kojem je Josy bila zauvijek sigurna od njega. Parkum.

— Odakle je Viktor znao da je Josy još uvijek živa? — viknu Isabell ponovno, trudeći se da nadglasa brujanje rotora.

— Ona mu je to rekla! — dovikne joj doktor Roth i na trenutak sam ostane iznenađen što joj je dao taj odgovor.

— Rekla? *Tko* mu je to rekao?

— Anna.

— Anna?

Policajac posljednji put gurne Isabell, prisilivši je time da nastavi hodati. Ona popusti, ali se svako malo pokušavala okrenuti. Htjela je još posljednji put razgovarati s doktorom Rothom. Postaviti mu posljednje pitanje. Ali on već nakon nekoliko metara više nije mogao razumjeti njezine riječi. No, to više nije bilo ni potrebno. Bilo mu je dovoljno da vidi njezine usnice, koje su se bešumno pomicala.

— *Tko je, dovraga, Anna?*

Njezin pogled bez trunčice razumijevanja i potpuna bespomoćnost u njezinim očima kada se helikopter napokon vinuo u zrak bili su posljednje što je Martin Roth od nje vidio. I to će se zauvijek urezati u njegovo pamćenje.

Polagano se okrenuo i otišao do stubišta. I dok se spuštao stubama, znao je da mu ono najteže još predstoji. Idućih mjeseci pokazat će se razumije li on zaista svoj psihijatrijski zanat. Nova pacijentica čekala je na terapiju. On će dati sve od sebe da joj objasni cijelu istinu. Obećao je to njezinu ocu.

Zahvala

PRVO - A TO NIJE FLOSKULA - zahvaljujem vama. Na čitanju. Vi i ja imamo nešto zajedničko. Jer čitanje i pisanje samotne su i samim time intimne djelatnosti. Vi ste mi dali najdragocjeniji dar koji posjedujete: svoje životno vrijeme. Čak i vrlo mnogo vremena, ako se sad probijate još i kroz odjavu knjige.

Ako želite, rado mi možete napisati svoje mišljenje o knjizi. Posjetite me na Internetu pod: www.sebastianfitzek.de.

Ili mi jednostavno pošaljite *e-mail* na:

fitzek@sebastianfitzek.de.

Naposljetku, imam i veliku potrebu da zahvalim ljudima koji su me »stvorili«.

Primjerice, svom književnom agentu Romanu Hockeu, koji me od prvog dana nije tretirao kao novog autora, već kao jednog od brojnih autora bestselera, koje inače zastupa.

Zahvaljujem urednici, gospođi dr. Andrei Müller, koja ne samo da me ljubazno primila u obitelj izdavačke kuće Knaur nego je uz to svojim radom još i mjerodavno obilježila roman.

Svom prijatelju Peteru Prangeu zahvaljujem što je nesebično podijelio sa mnom svoja iskustva autora bestselera i podastro mi zajedno sa svojom suprugom Serpil važne prijedloge za promjene u romanu. Nadam se da sam svima udovoljio.

Clemens, tebi zahvaljujem za medicinske savjete. Nikada ne može biti naodmet ima li čovjek za brata privatnog docenta za neuroradiologiju. Bar je netko u obitelji izučio nešto pošteno. Da moji kritičari ne postanu tvoji, daj im do znanja da se eventualne znanstvene netočnosti svode samo na to da ti nisam dao sve na čitanje.

Svaki je roman kraj jednog dugog puta. Moj je započeo s mojim roditeljima Christom i Freimutom Fitzek. Vama zahvaljujem na vašoj ljubavi i neumornoj

podršci.

Priče ne vrijede ništa ako se ne mogu nikomu ispričati. Gerlinde, tebi moram zahvaliti što si *Terapiju* odslušala najmanje šest puta i iznova pohvalila svaku verziju, iako je ljubav zasigurno malčice pomutila tvoju objektivnost.

Naposljetku zahvaljujem tolikim ljudima koje uopće ne poznajem, a bez kojih ova knjiga materijalno uopće ne bi postojala. Onima koji su osmislili prekrasne korice, tiskali djelo, dostavili ga knjižarama i stavljali na police, ne biste li ga vi ondje mogli kupiti.

Naravno, zahvaljujem i tebi, Viktore Larenze. Gdje god upravo bio.

Sebastian Fitzek,
Berlin siječanj 2006.